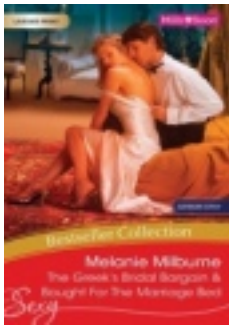

Bought For The Marriage Bed

Contents

Bought For The Marriage Bed	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	43
8. Chương 8	49
9. Chương 9	53
10. Chương 10	59
11. Chương 11	66
12. Chương 12	72
13. Chương 13	76
14. Chương 14	81
15. Chương 15	97

Bought For The Marriage Bed

Giới thiệu

Là một cô gái lớn lên thiếu đi sự che chở của một người cha, sự quan tâm của một người mẹ. Suốt ha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bought-for-the-marriage-bed>

1. Chương 1

Nina nhìn chăm chăm vào cô em sinh đôi của mình với vẻ mặt đầy kinh hoàng. “Em chắc chắn không có ý làm đến cùng chuyện đó chứ?”

Nadia trao cho cô một cái nhìn đầy thách thức từ bên dưới lớp mascara đen dày. “Em không thể nào nuôi con bé. Ngoài ra, ngay từ đầu em chưa bao giờ thực sự muốn có nó”.

“Nhưng Georgia vẫn còn quá nhỏ!” Nina phản đối. “Làm sao em lại có thể nghĩ đến chuyện đem con bé cho người khác nuôi dưỡng chứ?”

“Điều đó dễ thôi mà” Nadia bĩu môi. “Đây là cơ hội chỉ có một lần trong đời. Nếu em không nắm giữ nó bằng cả hai tay thì có thể nó không bao giờ đến một lần nữa”.

“Nhưng con bé chỉ mới được 4 tháng tuổi!” Nina khóc lên. “Chắc chắn em nợ nó vì những kí ức về Andre để em nuôi dưỡng con bé”.

“Em không nợ anh ta thứ gì cả!” Nadia cãi lại. “Đường như chị quên mất chính anh ta đã từ chối nhận con bé là con anh ta. Anh ta thậm chí không đồng ý kiểm tra ADN, không nghi ngờ gì anh ta không muốn khiến cho cô vợ chưa cưới bỏ cái của anh ta phải bận tâm”, cô ta đi đi lại lại trong phòng một cách đã biết anh ta là một kẻ chẳng đáng tin cậy gì. Những người đàn ông trong gia đình Marcello nổi tiếng về phong cách sống ăn chơi chính hiệu của họ; chị chỉ cần nhìn bài báo ngày hôm qua là rõ ngay”.

Nina nhìn vào bức ảnh của Marc Marcello, anh trai của Andre, trên tờ báo cuối tuần Sydney. Thật hiếm hoi nếu một tuần trôi qua mà không có vài thứ nhắc đến phong cách sống thay người yêu như thay áo của anh chàng tỉ phú này. Những đường nét điển trai của anh ta chính là điều đầu tiên khiến cô chú ý khi mở tờ báo ra.

“Marc Marcello có biết chuyện em dự định giao cháu gái của anh ta cho người khác nuôi dưỡng không?”

Nadia quay lại đối mặt với cô. “Cách đây vài tuần em đã gửi một lá thư đến Ý cho cha anh ta nhưng ông ta đã thẳng thừng từ chối nhận Georgia là cháu ngoại ông ta. Vì thế lần này em đã gửi cho ông ta tấm hình của con bé. Nó sẽ khiến ông ta phải bối rối khi ông ta nhìn thấy con bé giống Andre như thế nào. Em cảm thấy cần phải đâm ông ta một nhát dao bởi vì thằng con trai quý báu của ông ta mà đời em bị hủy hoại”.

“Nhưng một cách chắc chắn...”

Nadia trao cho cô một cái nhìn giận dữ. “Cho đến khi em còn liên quan, em không muốn có dính líu gì với người nhà Marcello nữa. Em đã cho bọn họ một cơ hội để thừa nhận Georgia nhưng họ đã vứt bỏ nó. Đó là tại sao bây giờ em sẽ rời đi để tiến hành kế hoạch B”.

“Rời đi?” Nina nhìn em cô trong sự kinh hoàng. “Em tính đi đâu?”

“Mỹ”.

“Nhưng còn Georgia thì sao?” cô thở hổn hển, trái tim cô vang lên một hồi chuông cảnh báo. “Em chắc chắn không nghĩ đến...” Cô không thể nào nói hết câu. Nadia nhún vai khinh miệt. “Chị có thể chăm sóc con bé trong một hay hai tháng - dù sao chị cũng làm rất tốt việc đó. Ngoài ra, chị rõ ràng yêu con bé hơn em, vì thế em thấy chẳng có lý do gì để không giao con bé cho chị tạm thời chăm sóc. Chị có thể chăm sóc con bé cho đến khi có ai đó nhận nuôi nó”.

Bụng Nina quặn lên đau đớn. Cô khó có thể tưởng được em gái cô lại không hề quan tâm đến đứa bé đang nằm ngủ trong chiếc xe nôi gần cửa sổ. Làm sao nó có thể quá nhẫn tâm vứt bỏ chính con ruột của mình kia chứ?

“Nhìn chị nè...” Cô thử thuyết phục em mình lần nữa. “... chị biết em cảm thấy khó chịu nhưng Andre chỉ mới đi... có vài tháng”.

Nadia nhìn cô giận dữ. “Chị cần gì phải nói ẩn dụ như thế. Cứ nói thẳng ra là anh ta chẳng đi đâu hết - Anh ta đã chết ngắc nghèo rồi”.

Nina nuốt xuống. “Chị... chị biết”.

“Em mừng vì anh ta đã dẫn luôn cô vợ chưa cưới của anh ta theo cùng” Nina nói thêm, giọng điệu cáu kỉnh.

“Em chắc không có ý đó phải không?”

Những đường nét của Nadia xoắn lại một cách cay độc. “Dĩ nhiên ý em là thế. Em căm ghét người nhà Marcello và bất cứ ai liên quan đến họ”. Cô ta hất bôm tóc vàng qua vai và nhìn chị cô ta. “Em có cơ hội kiếm một cuộc sống mới cùng với Bryce Falkirk tại Mỹ. Anh ta yêu em và hứa sẽ cho em một vai trong những bộ phim của anh ta. Đây là cơ hội để em bước lên màn bạc lớn. Em sẽ là một kẻ ngu ngốc nếu em để nó vượt khỏi tầm tay. Và nếu em chơi một ván bài đúng, anh ta thậm chí có thể sẽ cầu hôn em

“Em có nói cho anh ta biết về Georgia không?”

Nadia đảo tròn mắt. “Chị điên à? Dĩ nhiên em không nói cho anh ta biết. Anh ta nghĩ Georgia là con gái của chị”.

Nina nhìn chăm chăm em cô một cách kinh hãi. “Làm sao em có thể cân nhắc đến chuyện kết hôn với một người đàn ông mà không hề nói cho anh ta biết về quá khứ của em chứ?”

Nadia nhìn cô một cách sắc bén. “Bryce sẽ chẳng muốn dính líu với em nếu em nói cho anh ta nghe những điều như thế. Anh ta nghĩ đôi mắt “ngây thơ như con nít” của em sáng lấp lánh như ánh mặt trời, và chắc chắn em sẽ làm cho anh ta tiếp tục nghĩ theo hướng đó, thậm chí em có phải nói dối mỗi ngày để đảm bảo tóm được anh ta”.

“Nhưng nếu anh ta thật sự yêu em thì...”

“Coi nào Nina, em không muốn có một cuộc đời giống như mẹ của chúng ta, qua lại với những gã đàn ông tồi này đến những kẻ xấu xa khác, để rồi vứt bỏ những đứa con của mình vào những nhà nuôi dưỡng kinh khủng. Em muốn có tiền và một cuộc sống ổn định. Em không thể có được những thứ ấy với một đứa con cứ bám ngay hông”.

“Nhưng chắc chắn em có thể...”

“Không!” Nadia ngắt ngang lời cô một cách không bình tĩnh. “Chị không hiểu sao? Em không muốn đứa trẻ đó; Em chưa bao giờ muốn có nó”. Cô ta ném cái túi đựng quần áo của Georgia xuống bên cạnh xe nôi, tiếng phịch nhỏ khi nó chạm xuống nền nhà giáng một đòn vào lồng ngực Nina. “Chị là người đã nói em không được tổng khứ cái thai đó, vì vậy em nghĩ thật công bằng khi chị nhận chăm sóc con bé cho đến khi em tìm ra một ứng cử viên thích hợp tại trung tâm nhận nuôi tư nhân”.

“Trung tâm nhận nuôi tư nhân?” Nina ngay lập tức lên giọng.

Nadia trao cho cô một cái nhìn thanh lịch. “Có đây những người ở ngoài kia sẵn sàng trả một món tiền lớn cho một đứa bé dễ thương như thế này. Em muốn chắc chắn nhận được một cuộc giao dịch tốt nhất có thể. Với quan hệ của em với Bryce, em thậm chí có thể kiếm được một anh chàng diễn viên Hollywood muốn có Georgia. Hãy nghĩ về món tiền họ sẽ trả cho chúng ta”.

Ánh mắt Nina rực lên bằng hoàng và trái tim cô bắt đầu đập một cách hỗn loạn trong lồng ngực. “Làm sao em có thể làm thế với chính con ruột của mình kia chứ?”

“Em làm cái gì không phải là việc của chị” Nadia nói. “Con bé là con của em, không phải con của chị”.

“Hãy để chị nhận nuôi con bé” Nina van xin. “Chị có thể làm được. Chị có quan hệ máu mủ với con bé, nó sẽ khiến mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn, không phải thế sao?”

Nadia lắc đầu. “Không. Em sẽ tận dụng cơ hội này”. Đôi mắt cô ta sáng lấp lánh đầy vẻ tham lam cách hết sức rõ ràng. “Nó như một vận may từ trên trời rơi xuống. Đó là cơ hội để em giải thoát bản thân khỏi đứa con của Andre và đem lại một đồng tiền trong khi em làm điều đó”.

“Em quá vụ lợi rồi!”

“Em không vụ lợi - mà là có óc thực tế” Nadia khẳng định. “Chúng ta có thể là chị em sinh đôi với vẻ ngoài giống hệt nhau nhưng em không giống như chị, Nina à. Và chị phải chấp nhận điều đó. Em muốn đi du lịch và muốn tận hưởng sự giàu sang quyền quý xung quanh mình. Chị có thể trải qua nhiều giờ buồn chán trong cái thư viện cũ kỹ đó - Em muốn có một cuộc sống khác”.

Nina vươn thẳng vai, hất cằm lên đầy tự hào. “Chị yêu thích công việc đó”.

“À đúng thế, còn em, em thích đi mua sắm, ra ngoài ăn tối và tham dự những bữa tiệc. Và em sẽ làm thật nhiều những việc đó khi em đến dinh thự của Bryce tại Los Angeles. Em không thể nào chờ cho đến khi ấy được”.

“Chị không thể tin em có thể đơn giản vứt bỏ trách nhiệm của bản thân như thế. Georgia không phải là một món đồ chơi mà em có thể vứt sang một bên. Nó là một đứa bé, vì Chúa. Em không hiểu chút nào sao?”

“Không” Đôi mắt xám lạnh lùng của Nadia nhìn thẳng vào mắt cô. “Nó hoàn toàn không là gì đối với em. Em đã bảo với chị - Em không muốn có nó”. Cô ta hất cái túi lên, lục lọi trong đó, giao cho chị cô ta một xấp tài liệu. “Đây là giấy khai sinh và hộ chiếu của con bé, chị hãy giữ chúng cẩn thận cho đến khi con bé được nhận nuôi”. Cô ta đeo cái túi xách lên vai và đi về phía cửa.

“Nadia, chờ đã!” Nina khóc, liếc nhìn về phía xe nôi trong sự tuyệt vọng. “Thậm chí em không định chào tạm biệt con bé sao?”

Nadia mở cửa, với một cái nhìn kiên quyết sau cùng, đóng cửa lại không chút do dự.

Nina biết sẽ chẳng có hy vọng gì khi cô đuổi theo để cầu xin nó quay trở lại. Trong gần 24 năm cô đã từng cầu xin Nadia hãy dừng lại và suy nghĩ về những hành động của bản thân, nhưng nó không hiệu quả. Đứa em gái sinh đôi ương bướng và ngoan cố của cô gặp hết tai họa này đến tai họa khác, gây nên tổn thương không thể nào lường trước được. Nhưng cho đến nay điều này là tồi tệ nhất.

Một tiếng khóc thút thít nhỏ phát ra từ bên trong chiếc xe nôi và lan ra khắp căn phòng nhỏ, cô với tay vào trong để nhấc lên một cái bọc màu hồng nhỏ xíu.

“Nào, bé yêu quý của mẹ”, cô nói khi cô bồng đứa bé lại gần ngực, lần nữa kinh ngạc vì những đường nét tuyệt đẹp của con bé. “Con đói rồi sao, bé cưng?”

Con bé bắt đầu rúc vào người cô và Nina cảm thấy một làn sóng yêu thương dạt dào quét qua cơ thể cô. Cô không thể nào chịu đựng được cái ý nghĩ phải giao cô cháu gái yêu quý cho người khác nuôi dưỡng. Điều gì sẽ xảy ra nếu nó không như thế và tuổi thơ của Georgia sẽ kết thúc giống như cô và Nadia? Nina nhớ tất cả mọi thứ - sự quan tâm hơi hợt. Làm sao cô có thể đứng một bên và để những chuyện tương tự như thế xảy ra cho Georgia chứ?

Nina biết những trung tâm hợp pháp nhận nuôi trẻ hoạt động ra sao nhưng những nơi tư nhân khiến cô cảm thấy lo lắng. Điều gì sẽ xảy ra nếu có người hoàn toàn chẳng thích hợp ngỏ lời muốn nhận nuôi con bé và trả cho em gái cô một khoản tiền lớn?

Nina nhận ra đồ của Georgia đã bị ướt nên cô đem con bé vào phòng mình, đặt con bé nằm trên giường và nhẹ nhàng cởi đồ cho con bé như cô đã làm không biết bao nhiêu lần. Cô cởi lớp cuối cùng ra, cái áo khoác ngắn tay màu vàng bị quần lên ở một góc. Cô tuột nó ra khỏi đầu của con bé, thủ thỉ với nó cho đến khi những từ ngữ vô nghĩa nghẹn lại trong cổ họng khi cô nhìn thấy những gì giấu bên dưới lớp áo khoác. Mắt cô mở to đầy hoảng sợ nhìn vào những đường thâm tím dọc theo xương lồng ngực của con bé. Dựa vào chiều dài và độ lớn của những vết thâm tím cô biết đó là do Georgia dùng những ngón tay của con bé gây ra.

“Ôi Nadia, làm sao em có thể?” Cô nghẹn lời, kìm nén nước mắt, làm sao cô có khả năng ngăn chặn những đau đớn xảy ra cho cháu gái cô, những đau đớn mà cô và em cô đã trải qua khi còn là những đứa trẻ.

Ngay lúc này cô đã xác định rằng cô sẽ làm bất cứ điều gì để giữ Georgia ở bên cô. Chắc chắn phải có cách thuyết phục Nadia giao con bé cho cô.

Cô phải tìm ra nó!

Những người mẹ độc thân khác có thể đương đầu, cô cũng sẽ làm được.

Cô gặm móng tay khi cân nhắc sự lựa chọn của mình. Chuyện này đối với cô không đơn giản chút nào - cô khó có thể chi trả phí tổn nuôi dưỡng trẻ với đồng lương thủ thụt hiện giờ của mình.

Cô nhìn xuống đứa bé đang say ngủ, ngực cô quặn lại một cách đau đớn khi nghĩ đến việc cô sẽ không bao giờ gặp lại cháu gái mình một lần nữa.

Không. Cô sẽ không dễ dàng cho phép em gái cô làm đến cùng chuyện này.

Cô sẽ không để cho mẹ của Georgia hay bất cứ ai khác làm điều tồi tệ đó.

Không ai có thể đem con bé ra khỏi cô.

Không ai cả.

Marc Marcello cau mày khi thư ký thông báo theo đường dây nội bộ rằng cha anh gọi cho anh từ Biệt thự Marcello ở Sorrento, Ý.

Anh nhấc điện thoại lên, xoay người trên ghế da, ngắm nhìn toàn cảnh Cầu cảng Sydney khi anh ấn nút đàm thoại.

“Marc! Con phải làm gì đó với người đàn bà kia và phải làm nó ngay lập tức”, Vito Marcello nói nhanh chóng bằng tiếng Ý.

“Ý ba là người đàn bà đáng điếm của Andre?” Marc trả lời một cách nhẹ nhàng.

“Cô ta có thể là một con điếm nhưng cô ta cũng là mẹ của đứa cháu nội duy nhất của ta” Vito gầm gừ.

Marc trở nên cứng người lại. “Điều gì làm ba có thể đột nhiên chắc chắn như thế? Andre đã từ chối làm xét nghiệm ADN, nó nói nó luôn dùng biện pháp bảo vệ”.

“Nó có thể đã dùng biện pháp bảo vệ nhưng ta có lý do để tin rằng nó đã hoàn toàn thất bại”

Marc cau mày, xoay ghế trở lại bàn làm việc, trái tim đập dồn dập trong lồng ngực, anh rơi vào trạng thái tĩnh lặng tạm thời.

“Ba có một lá thư đặt ngay trước mặt với tấm ảnh nhỏ của con bé”, giọng nói của Vito có chút ngắt quãng khi ông nói tiếp. “Chính xác con bé giống y Andre khi thành bé ở độ tuổi đó. Nó chính là con của Andre. Ta dám chắc về điều đó”.

Marc mím môi lại khi anh cố kìm nén những cảm xúc nguyên sơ của bản thân. Cái chết của em trai anh đã hủy hoại anh một cách thầm lặng nhưng do bệnh tình của cha anh đã bước vào giai đoạn cuối, nên anh phải gánh vác công việc kinh doanh của gia đình mà không hề nắc lên một tiếng khóc than. Chi nhánh ngân hàng thương mại của gia đình Marcello tại Sydney đang trên đà phát triển và anh đã dự tính sẽ lao đầu vào công việc để khóa lại nỗi đau về cái chết của em trai anh.

“Papa” giọng anh trầm và thô. “Điều này là rất khó để...”

“Chúng ta phải có được đứa bé ấy” cha anh khẳng định. “Con bé là tất cả những gì Andre để lại cho chúng ta”.

Một sự lo lắng không yên xuyên qua Marc khi anh nghe thấy sự kiên quyết trong giọng nói của cha anh. “Ba dự định làm thế nào để đạt được điều đó?”

“Cách thông thường” cha anh trả lời với sự cay độc, không chút giả vờ. “Nếu con đề nghị với cô ta một khoản tiền thích hợp, cô ta sẽ làm bất cứ thứ gì con yêu cầu”

“Ba tính chi bao nhiêu cho cái nhiệm vụ đó?” Marc hỏi.

Vito nói rõ khi Marc tựa lưng vào ghế.

“Đó là một khoản tiền quá lớn”.

“Ta biết”, cha anh đồng ý. “Nhưng ta không muốn bỏ lỡ cơ hội để cô ta có thể từ chối lời đề nghị của con. Sau hồi đáp ta đã gửi cho cô ta, cô ta có thể trả thù bằng việc từ chối không giao đứa bé cho chúng ta”.

Marc nghiêng rặng mặt thật chặt khi anh nhớ về nội dung bức thư. Cha anh đã gửi bản sao của nó qua email cho anh và chắc chắn nó chẳng đáng để được khen ngợi. Anh có thể hình dung ra người đàn bà mang họ Selbourne sẽ phản ứng ra sao để trả thù chuyện đó, đặc biệt là khi những gì cô ta nói hoàn toàn là sự thật - Andre thực sự là cha của đứa nhỏ.

Anh có thể nhận ra tiếng tăm của Nadia Selbourne, mặc dù anh chưa từng gặp riêng cô ta lần nào. Anh đã nhìn thấy vài bức ảnh của cô ta, một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc dài và dày màu vàng óng, đôi mắt màu xám khói lạ thường và những đường nét khiến cho bọn đàn ông không những quay đầu lại nhìn mà còn khiến những phần nam tính khác của bọn họ chạy đua điên cuồng. Em trai anh đã hoàn toàn bị u mê vì cô ta cho đến khi cô ta để lộ bản chất thật của mình. Anh vẫn còn nhớ những mô tả gay gắt của Andre về việc cô ta đã trả lời ra sao khi nó thông báo với cô ta: Cuộc tình ngắn ngủi nhưng đam mê của họ đã đến hồi kết thúc. Cô ta đã đuổi theo em trai anh trong nhiều tháng, đeo bám và quấy rầy nó không một chút nao núng.

Nhưng dù sao cái ý nghĩa về việc dòng máu em trai anh đang chảy trong người đứa con của cô ta đã khuấy động anh một cách đột ngột và sâu sắc.

“Marc”, giọng nói dữ dội của cha anh cắt ngang dòng suy nghĩ đó. “Con phải làm việc này. Nó là vấn đề liên quan đến danh dự của gia đình. Andre sẽ làm tương tự như thế khi nó ở vào địa vị của con”.

Marc khó có thể hình dung ra việc anh để cho bản thân rơi vào những tai họa giống như em trai mình nhưng nó không phải là vấn đề cần thiết để tranh cãi lúc này. Cha anh đã đủ đau khổ rồi, ông đã mất đi đứa con trai ông hết mực yêu thương.

Đó chẳng phải bí mật gì trong gia đình Marcello. Andre luôn luôn là đứa con ông yêu nhất. Bản tính vui vẻ và tính cách sôi nổi lôi cuốn của nó hầu như đã chinh phục tất cả mọi người kể từ khi nó ra đời, để lại một Marc với tính cách nghiêm nghị sang một bên.

Anh cau mày khi anh cân nhắc về kế hoạch của cha anh. Điều gì có thể thuyết phục người phụ nữ đó giao đứa bé cho anh? Cô ta sẽ cầm tiền và rời đi hay sẽ khẳng khái muốn một thứ gì đó hợp pháp hơn, chẳng hạn như...

Bụng anh thắt lại trong chốc lát khi anh nhớ lại em trai đã nói với anh rằng Nadia Selbourne không hề nao núng trong việc tìm kiếm một ông chồng giàu có.

Nhưng chắc chắn cha anh sẽ không mong đợi anh đi xa hơn

Cho đến nay Marc đã cố gắng phớt lờ áp lực hôn nhân mặc dù cách đây vài năm anh đã gần như kết hôn. Nhưng nó đã kết thúc một cách tồi tệ và anh đã cố gắng tránh vướng vào những cảm xúc nặng nề từ khi đó. Ngoài ra, Andre luôn nói rõ ràng nó sẽ kết hôn khi còn trẻ và sẽ là cha của tất cả những người thừa kế của dòng họ Marcello để triều đại gia tộc mãi được duy trì. Marc đã xác định phụ nữ không đáng tin ở nơi nào có liên quan đến tiền. Và gia đình Marcello chỉ có tiền bạc là nhiều.

Trái tim anh co thắt lại khi nghĩ về đứa bé nhỏ xíu với mái tóc đen và đôi mắt nâu sẫm gần như đen - đôi mắt mà một ngày nào đó sẽ sớm ngập tràn đau đớn khi biết cha mình đã chết khi chỉ mới sống được 30 năm.

“Vậy con sẽ làm điều đó phải không?” Vito nhấn mạnh. “Con sẽ làm điều đó vì ta và người mẹ đã khuất của con chứ?”

Marc bóp chặt sống mũi cao của anh, hai mắt khép chặt lại. Việc mẹ anh được đề cập đến luôn xé toạc anh một cách sâu sắc, cảm giác tội lỗi cắt vào anh cho đến khi anh cảm thấy như thể mình đang chảy máu cho đến chết.

Anh vẫn còn nhớ rõ cái ngày cuối cùng đó, cách bà mỉm cười và bước về phía anh từ bên kia con đường đông đúc ở Rome. Bà đã không nhìn thấy chiếc mô tô cho đến khi nó kéo mạnh cái túi mua hàng ra khỏi tay của bà, quăng bà vào một con đường nhỏ khi xe hơi đang chờ tới.

Nếu như anh nói thật với bà vì sao anh đến trễ, có thể bà đã không chết. Cha anh đã van xin anh và anh tôn kính ông bằng việc thực hiện khi ông yêu cầu, nhưng thậm chí cho đến tận bây giờ cảm giác tội lỗi vẫn như một bóng đêm, kéo lấy chân anh, đè anh xuống một cách tàn nhẫn.

Khi em trai anh chết không bao lâu sau khi mẹ anh qua đời, Marc không có khả năng tự giải thoát bản thân khỏi cảm giác rằng cha anh sẽ ít đau buồn hơn nếu như chính anh là người nằm dưới bánh xe thay vì là Andre.

Anh thở ra, buông những ngón tay, trả lời một cách cam chịu. “Con sẽ xem mình có thể làm được điều gì...”

“Cám ơn con”, giọng nói của cha anh rõ ràng đầy tin tưởng. Marc biết thời gian còn lại của cha anh đếm theo từng ngày. Chúng có thể kéo dài được bao lâu nếu ông có thể ôm đứa cháu nội duy nhất của mình trong vòng tay?

“Cô ta có thể thậm chí từ chối gặp con, ba biết đấy” Marc cảnh báo, lại lần nữa nhớ về lá thư đầy những từ ngữ chửi rủa mà cha anh đã gửi đi. “Ba đã cân nhắc đến khả năng đó chưa?”

“Làm bất cứ những gì con phải làm để có lý do bắt cô ta phải gặp con” Vito chỉ dẫn. “Nó đơn giản là một sự sắp đặt mua bán. Những người phụ nữ như Nadia Selbourne mong đợi không hơn không kém”.

Một sự sắp đặt mua bán.

Marc nghĩ loại phụ nữ gì lại ra giá cho một đứa bé chứ?

Vài phút sau anh gác điện thoại xuống và xoay người nhìn ngắm quang cảnh bên ngoài. Đôi mắt đen của anh nheo lại nhìn lên mặt trời khi anh cân nhắc xem mình vừa đồng ý làm việc gì.

Anh sẽ phải đến gặp một người mà anh căm ghét hơn bất cứ ai trên cõi đời này - người phụ nữ mà anh tin chịu trách nhiệm về sự ra đi quá sớm của em trai anh.

2. Chương 2

Sáng thứ hai. Không bao lâu sau khi Nina cho Georgia uống sữa và đi ngủ thì chuông cửa reng lên. Liếc nhanh khắp căn phòng nhỏ ngăn nắp, cô đánh một đường qua tấm thảm cũ đã sờn, tự hỏi không biết hôm nay bà hàng xóm lớn tuổi của cô muốn thứ gì. Ellice Tippen đã mượn của cô một hộp sữa và nửa gói bánh quy lát và bây giờ cũng chẳng phải là giờ ăn trưa.

Cô mở cửa kèm theo nụ cười chào đón tươi tắn trên gương mặt nhưng nó ngay lập tức biến mất khi cô nhìn thấy đôi mắt sẫm màu gần như đen ấy.

“Cô Selbourne?”

“Vâng... là tôi”, cô trả lời, không ý thức đặt một tay lên cổ họng.

Con người có vóc dáng cao ráo đang đứng trước mặt cô trông còn lồi cuồn hơn bức ảnh chân dung in trên mặt báo. Anh ta có chiều cao trên trung bình, hơn 6 feet (cỡ 1,83m), bờ vai rộng và vóc dáng không có gì chê trách. Cầm thon, sạch sẽ và cứng rắn che giấu một sự ngoan cố trong tính cách của anh ta, đôi mắt anh ta không hề tồn tại sự thân thiện. Bộ âu phục công sở được cắt may hoàn hảo làm nổi bật cơ thể thon gầy cường tráng của anh ta, cho thấy anh ta là một người đàn ông luôn luôn khắt khe trong việc rèn luyện bản thân.

“Tôi cho rằng cô biết tôi là ai”, giọng nói của anh ta trầm và đầy góc cạnh.

“Tôi...ơ...vâng”.

Cô có thể nói khác đi được sao? Tờ báo cuối tuần in hình anh ta vẫn còn để mở trên bàn phía sau lưng cô.

Mỗi lần đi ngang qua cô đã tự bảo bản thân hãy vo tròn nó lại và ném vào thùng rác, nhưng không biết sao cô lại không làm thế. Cô không biết nguyên nhân là do đâu.

“Tôi biết cô chính là mẹ đứa con của em trai tôi” anh nói rồi đi vào sự thinh lặng cứng nhắc.

“Tôi... vâng, đúng là thế”, những vết thâm tím của Georgia chọt hiện lên trong tâm trí Nina, khiến nỗi đau tăng lên làm trái tim cô đập nhanh đến mức không thể chịu nổi. Cô phải giữ anh ta tránh xa cháu gái cô!

“Tôi muốn gặp con bé”.

“Tôi e rằng con bé đã ngủ, vì thế...” cô kéo dài câu nói ra, hy vọng anh ta biết ý mà ra về.

Anh ta không làm gì cả.

Anh ta giữ lấy cái nhìn của cô trong một khoảng thời gian dài và chỉ khi cô bắt đầu đóng cửa anh ta mới đặt một chân để ngăn lại.

“Có thể cô không nghe rõ những gì tôi nói, cô Selbourne”. Giọng nói của anh ta thậm chí còn cứng rắn hơn khi đôi mắt rắn như kim cương của anh ta quét qua mắt cô. “Tôi ở đây để gặp con của em trai tôi và tôi sẽ không rời đi cho đến khi tôi thấy con bé”.

Nina biết anh ta hiểu từng từ ngữ cứng nhắc cay độc mà anh ta nói ra. Cô bước lùi lại, liếc anh ta một cách lạnh lùng. “Nếu anh làm con bé thức giấc, tôi sẽ thực sự nổi giận đó”. Đừng thức giấc, Georgia, cô thầm cầu xin khi anh ta bước qua cửa, đi tới đứng ngay trước mặt cô khi cánh cửa đóng lại phía sau anh ta.

Anh ta hết nhìn lên rồi lại nhìn xuống. Ánh mắt anh ta tràn ngập sự khinh miệt khi nó bắt gặp ánh mắt của cô. “Andre đã nói cho tôi nghe tất cả mọi thứ về cô”.

Nina cau mày bối rối. Cô chưa lần nào gặp người tình của em gái cô. Mỗi tình của Nadia với anh ta ngắn ngủi nhưng mãnh liệt, giống như tất cả những mối tình khác

Chắc chắn anh ta không nghĩ là...

“Nó đã bảo với tôi cô là một thứ rắc rối, nhưng tôi nhận ra nó chẳng đáng gì”, anh ta nói tiếp khi cô không đáp lại.

Cô nhìn chăm chăm vào anh ta trong chốc lát, tự hỏi cô có nên cảnh tỉnh anh ta là anh ta đã sai lầm khi cho rằng cô chính là em gái của cô, nhưng cuối cùng cô quyết định để anh ta tiếp tục nghĩ như thế để xem anh ta dự định làm gì với Georgia. Sau hết nó có hại gì chứ? Tất cả những gì cô nên làm là ra về cô chính là Nadia trong vài phút để nói với anh ta rằng cô đã thay đổi suy nghĩ về lá thư cô gửi cho cha anh ta. Một khi cô thuyết phục được anh ta rằng cô không có ý định vứt bỏ con gái cô, cô hy vọng anh ta sẽ hiểu và rời đi.

Cô cũng đã từng làm việc như thế này trước đây. Rất nhiều lần trong quá khứ Nina đã giả làm Nadia để nhận bất cứ sự trừng phạt nào từ người mẹ bị rối loạn thần kinh của họ. Chắc chắn nếu cô có thể lừa được mẹ cô thì Marc Marcello cũng sẽ không thể nào nhận ra.

“Những lời chỉ trích của em trai anh châm biếm như chính tư cách đạo đức của anh ta”, cô nói một cách rõ ràng.

Ánh mắt đen như màn đêm của anh ta nhìn cô một cách giận dữ đầy đe dọa. “Cô dám phỉ báng đứa em đã mất của tôi sao?”

Cô nhắc cảm lên. “Anh ta là kẻ lừa bịp. Trong khi anh ta đã là cha của Georgia, anh ta lại thoái thác trách nhiệm”.

“Nó đã đính hôn hợp pháp với Daniela Verdacci”, anh nói một cách cay độc. “Chúng đã ở bên nhau từ thời niên thiếu. Cô để mắt đến nó không phải vì cô yêu thương gì nó mà chính bởi tiền của mà nó có thể cho cô, nhưng người duy nhất nó để mắt đến là Daniela. Cô thực sự nghĩ rằng nó sẽ hạ mình để tự trói buộc bản thân vào một kẻ cơ hội tầm thường, lãng chạ với hầu hết đàn ông ở Sydney như cô hay sao?”

Nina run lên giận dữ. Cô biết em gái mình là một người phụ nữ tỉnh táo hay chung chạ bừa bãi với đàn ông, nhưng cái cách mà Marc Marcello nhấn mạnh nghe như thể em gái cô chẳng khác gì một con điếm thay vì một người phụ nữ tính khí hay thay đổi và có những mối quan hệ không bền vững.

Cô quát to. “Tại sao những kẻ như anh và em trai của anh có thể quan hệ lằng nhằng ở khắp mọi nơi còn phụ nữ chúng tôi thì không thể chứ? Anh nên thực tế chút đi, Marc Marcello. Phụ nữ cũng có sự đam mê tình dục của họ và họ cũng sẽ biểu hiện ra giống như bọn đàn ông các anh”.

Đôi mắt đen khó dò xét của anh ta lại lần nữa lướt từ đầu đến chân của cô. “Trong khi chúng ta đang bàn về những quyền lợi thì vấn đề nhỏ của con gái Andre cũng cần được xem xét đến. Cho dù tôi có ghét cay ghét đắng chuyện này như thế nào thì đứa bé vẫn là một người nhà Marcello, con bé có quyền được gặp những người thân của nó”.

“Không phải quyền quyết định nằm ở phía tôi sao?”

“Không, tôi không cho là thế, cô Selbourne” giọng nói của anh ta thấp xuống một cách đầy đe dọa. “Có thể cô chưa nhận ra cô đang đối đầu với ai. Gia đình Marcello sẽ không đứng nhìn một người đàn bà lẳng loài như cô nuôi nấng người thân của mình. Nếu như cô không làm như những gì tôi nói, tôi sẽ làm tất cả mọi thứ trong quyền lực của mình để đem con bé rời khỏi cô, để cô không bao giờ có thể làm như nhuốc con bé bằng lối sống thiếu nhân cách của cô”.

Hai mắt Nina mở to đầy báo động. Cô không nghi ngờ gì về việc anh ta đủ khả năng làm những gì anh ta đã đe dọa. Ở Úc có thể vài người không nhận ra sự giàu mạnh vĩ đại của gia tộc Marcello. Ảnh hưởng và tầm kiểm soát của họ trải dài trên toàn thế giới. Với sự chống đỡ pháp luật tốt nhất và nguồn tài chính dồi dào, cô biết chẳng bao lâu Marc Marcello sẽ làm chính xác những gì anh ta hứa hẹn.

Ôi, Nadia đã gây ra chuyện gì thế này không biết?

Điều tốt nhất cô có thể làm là không để bị hăm dọa nhưng cô chưa bao giờ từng bị khiếp sợ như thế này. Nếu anh ta biết được cô thực sự không phải là mẹ của đứa trẻ, anh ta có thể đem Georgia đi ngay lúc này và cô không thể làm gì để ngăn cản anh ta.

Nhưng anh ta sẽ không thể nhận ra. Cô sẽ không để điều đó xảy đến.

Thu lượm tất cả can đảm, cô đứng một cách cứng rắn, trước mặt anh ta với đôi mắt xám đầy vẻ thách thức.

“Tôi có thể là một người phụ nữ có đạo đức không mấy hoàn thiện nhưng tôi có thể chắc chắn với anh một điều: tôi yêu đứa bé và tôi sẽ không đứng nhìn một kẻ ăn chơi có đẳng cấp như anh đem con bé ra khỏi tôi. Nó là một đứa bé và những đứa bé cần đến mẹ của chúng”.

Ánh mắt của Marc quét khắp hình dáng nghiêm nghị của cô ta. Anh chú ý đến cái miệng đầy đặn đang mím chặt lại và sự bướng bỉnh ngự trị nơi cằm của cô ta. Đôi mắt phần nộ ngập tràn sự cay độc và lần đầu tiên anh nhận ra em trai mình đã bị lôi cuốn vì nó mạnh mẽ đến thế nào. Vóc dáng nhỏ nhắn ấy quyến rũ không thể tin được, với mái tóc vàng óng hài hòa tuyệt vời cùng làn da màu kem, những đường cong rõ ràng, không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy cô ta đã một lần sinh con. Tuy nhiên anh biết sự ngây thơ của cô ta chỉ là vẻ bề ngoài của một người đàn bà điếm đẳng ham mê tiền bạc, kẻ đã chứng minh những dự định của cô ta bằng việc bẫy em trai anh vào một trò lừa bịp cũ rích - mang thai.

“Trong những tình huống thông thường, tôi sẽ đồng ý với cô” anh nói với tông giọng đều đều. “Đó là đặc quyền của những bà mẹ tuyệt vời, tôi sẽ là người cuối cùng đề xuất ý kiến trao đứa trẻ cho người khác nuôi dưỡng. Tuy nhiên, với những việc cô đã làm không thể khơi dậy sự tin tưởng nơi tôi về việc cô có đủ khả năng chu cấp và nuôi dưỡng con gái của Andre. Sau hết, lá thư cô gửi cho gia đình tôi tại Ý nói rằng cô sẽ để người khác nhận nuôi đứa bé, không phải thế sao?”

“Đó là một phản ứng tự động. Tôi đã bối rối và không suy xét thấu đáo” cô nói nhanh. “Tôi không có dự định từ bỏ con bé. Georgia là của tôi, không phải của ai khác - ý tôi là không ai có thể đem con bé ra khỏi sự chăm sóc của tôi”.

Không một lời cảnh báo, anh ta bước về phía cô, chiều cao kinh khủng của anh ta áp chế vóc dáng mảnh khảnh của cô. Nina cố kìm để bản thân không chùn bước, nhưng nó khiến mọi thứ trong cơ thể cô bối rối bởi sự hiện diện đầy đe dọa của anh ta.

“Làm sao tôi lại sơ suất thế không biết”, anh kéo dài giọng khi anh với tay vào túi áo lấy ví tiền ra. “Tôi đáng lẽ nên nhận ra thứ cô muốn là gì. Bao nhiêu nào?”

Cô ngây người nhìn anh ta.

Một bên lông mày thanh tú nhướng lên. “Tôi cho rằng đây là toàn bộ vấn đề cần giải quyết?”

“Tôi không hiểu anh đang nói điều gì” cô nói, cổ họng đột nhiên khô lại.

Miệng anh uống lại thành một nụ cười giễu cợt khi anh mở ví ra. “Coi nào, Nadia, tôi là một kẻ giàu có. Tôi nghĩ tôi có đủ khả năng chi trả cho cô. Nói giá của cô đi”.

Marc ngạc nhiên vì anh cảm thấy hứng thú thể nào khi chơi đùa với cô ta, nhìn cô ta cố kìm nén cơn thịnh nộ, biết rằng bất kỳ giây phút nào trôi qua cô ta đều tỏa ra sự quyến rũ chết người khiến anh lung lay trước nét đẹp dẫn - ngay - đến - giường của cô ta.

“Tên thật của tôi là Nina và tôi không muốn số tiền ngu xuẩn đó của anh”. Lần này hai bên lông mày của anh đều đồng loạt nhướng lên. Anh dừng lại suy xét, tự hỏi không biết hiện tại cô ta đang dự tính chơi trò gì đây.

“Tôi nghĩ tên cô là Nadia chứ? Tôi chắc chắn là Andre đã nói như thế - hay đó cũng là lời nói dối của cô?”

Cô làm điệu bộ giống như em gái sinh đôi của mình. “Nina là tên thật của tôi nhưng tôi nghĩ cái tên Nadia nghe có vẻ ít thạo đời hơn”.

Cô xem xét kỹ hai tay giả vờ như em gái mình trước khi ngược mắt lên nhìn anh. “Làm sao anh tìm ra được nơi tôi sống?”

“Chỉ có một người tên bắt đầu bằng N với họ là Selbourne trong danh bạ điện thoại thuộc vùng ngoại ô này”.

Kể từ khi Nadia chuyển đến sống với cô sau khi sinh Georgia, do lối sống thất thường của em gái nên cô chỉ để số điện thoại dưới tên cô, điều đó khiến Marc dễ dàng khẳng định cô chính là em gái sinh đôi của mình.

Cô để một hơi thở tự tin thoát ra khỏi môi.

Cho đến lúc nó vẫn còn thực hiện được.

“À, Nina” anh gọi tên một cách gợi nhớ. “Nếu tiền không phải thứ cô cần thì điều cô muốn là gì?”

“Không gì cả”.

Nụ cười chế giễu quay trở lại. “Theo kinh nghiệm của tôi thì một người phụ nữ giống như cô luôn ham mê tiền bạc trong khi miệng thì cứ khẳng định nói điều ngược lại”.

“Kinh nghiệm của anh chỉ ở mức giới hạn đó thôi vì tôi có thể khẳng định một điều tôi không cần tiền của anh”.

“Không phải của tôi, có lẽ thế, nhưng cô nhận ra em trai của tôi đã để lại một tài sản đáng kể sau khi qua đời. Cô là mẹ đẻ con của nó, điều đó có nghĩa con cô hoàn toàn có quyền hợp pháp kế thừa số tài sản đó và đến khi con bé trưởng thành nó sẽ nhận được toàn bộ”.

Nina nuốt xuống, mỗi phút trôi qua càng khiến sự việc trở nên phức tạp hơn. “Tôi không quan tâm đến tài sản của Andre”.

“Cô mong chờ tôi tin vào điều đó sao?” anh gầm gừ. “Tôi có thể nhìn thấy biểu tượng đô-la sáng lên trong mắt cô”. Ánh mắt anh rời khỏi cô, quét qua căn phòng trước khi anh quay lại nhìn cô một cách giận dữ. “Nhìn nơi này xem! Nó bốc mùi nghèo nàn và cầu thả. Cô nghĩ tôi sẽ cho phép cháu gái mình sống ở một nơi chẳng khác gì túp lều này sao?”

Nina vươn thẳng người một cách tự hào. “Đó là tất cả những gì tôi có”.

Anh trao cho cô một nụ cười tàn nhẫn. “Hiện tại đúng là như thế. Không nghi ngờ gì cô đang kiếm cho mình một gã ngốc cả tin tội nghiệp làm đối tượng tiếp theo của cô”. Anh nhìn cô một cách khinh bỉ không sai vào đâu và nói tiếp. “Cô nên làm một thứ gì đó bên dưới giống như là “Cư xử một cách đúng mực”[1] với bất cứ ai muốn có cô và cả đứa con của người đàn ông khác”.

[1] (nguyên văn) butter would not melt in your mouth

Nina chưa từng xem bản thân là một người hay thay đổi. Nadia đã từng bị lôi kéo, tâm tính không kiên định của nó là nguyên nhân gây ra nhiều cảnh tượng khó chịu. Nhưng dù sao đi nữa, khi nghe được những lời khinh miệt của Marc, thậm chí đó là dành cho em gái mình, cô vẫn cảm thấy đau đớn thay cho nó.

“Anh đang đề nghị thế vào vị trí mà Andre đã vứt bỏ ư?” cô hỏi với giọng điệu đầy khiêu khích.

Đôi mắt sẫm tối của anh ánh lên sự tức giận mãnh liệt, âm thầm khiến cô trở nên mềm yếu đi.

“Tôi có thể nhìn thấy cô đang muốn chơi đùa với việc này”, anh nói sau khi dừng lại một cách đầy căng thẳng.

“Trái lại, tôi không muốn thứ gì khác ngoài việc anh hãy rời khỏi nhà tôi ngay lập tức. Anh không hề có chút quan tâm nào đến ch...ơ... con gái của tôi”, cô hít thở nhanh để che dấu lời nói vấp của mình. “Nếu anh không rời khỏi đây, tôi sẽ không còn lựa chọn nào khác là gọi cảnh sát để tống anh ra khỏi nơi này”.

Đôi mắt đen ấy chuyển sang xám trong vòng chưa tới hai giây, nhưng cuối cùng Nina là người đầu tiên hạ thấp ánh mắt xuống.

“Làm ơn, Mr.Marcello, tôi không có gì để nói với anh hết”

“Tôi muốn gặp cháu gái tôi”. Giọng nói cứng rắn của anh ta đem ánh mắt của cô quay trở lại. “Tôi muốn gặp con gái của em trai tôi”.

Nina mím chặt môi lại khi cô nhìn thấy anh ta đang cố giữ những cảm xúc của mình trong tầm kiểm soát. Cô nghe thấy nó trong giọng nói của anh ta và nhìn thấy nó trong thái độ cứng nhắc khi anh ta đối mặt với cô, đôi mắt anh ta đột ngột nhòe đi.

Cô không mong đợi anh ta là một con người giàu cảm xúc như thế. Cô cảm thấy xấu hổ khi nhận ra mình đã đánh giá anh ta sai lầm như thế nào. Sau hết, cô tự nhắc bản thân, anh ta không thể dễ dàng quên đi cái chết bi thảm của đứa em trai duy nhất. Thậm chí với tất cả sai lầm đáng trách của Nadia, cô biết rằng cô cũng sẽ bị sụp đổ khi gặp tình huống tương tự như thế.

“Tôi xin lỗi”, giọng cô trở nên không đều.

Miệng anh cong lên. “Cô có gì phải xin lỗi?”

Cô không trả lời mà chỉ bước qua anh ta để đi tới chiếc xe nôi gần cửa sổ. Cô nhận thức được anh ta đang đứng phía sau cô khi cô kéo tấm chắn ra để anh ta có thể nhìn thấy gương mặt của con bé.

Cô cảm thấy anh ta đứng gần bên cạnh cô, cánh tay anh ta chạm nhẹ vào cánh tay cô khi anh ta nhìn xuống đứa con của em trai mình trong một khoảng thời gian dài thình lạng. Không gian quá tĩnh lặng đến nỗi cô có thể nghe thấy hơi thở của anh ta, ngực anh ta nâng lên rồi hạ xuống để kìm nén phản ứng khi lần đầu tiên nhìn thấy cháu gái của mình.

“Tôi có thể ôm con bé chứ?”

Nina cảm thấy như thể trái tim mình hoàn toàn lộn nhào trong lồng ngực khi ng yêu cầu của anh ta. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta ôm con bé không đúng cách và làm con bé khóc?

“Um... Tôi không nghĩ rằng...”

“Làm ơn”, chất giọng thô của anh ta hướng mắt cô trở lại. “Tôi muốn được ôm đứa con của em trai tôi. Con bé là tất cả những gì nó để lại”.

Nina thở không đều và cẩn thận nhắc đứa bé ra khỏi đồng chắn, bồng con bé một cách nhẹ nhàng trước khi quay người lại và trao nó cho anh ta.

Cô ngẩng nhìn khi hàng ngàn cảm xúc sáng lên khắp những đường nét điển trai của anh ta khi anh ta đem cái bọc nhỏ bé ấy lại gần ngực, ánh mắt trầm ngâm khi anh ta nhìn xuống sự tuyệt vời trên gương mặt thánh thiện của Georgia.

“Con bé thật... đẹp”. Giọng nói anh khô khốc một cách rõ ràng.

Nina lo lắng cố giữ cho những cảm xúc của cô không bộc lộ ra. “Vâng, đúng thế”

Ánh mắt anh ta nhìn cô một cách ngẩn ngui. “Cô đặt tên con bé là gì?”

Cô hạ thấp ánh mắt xuống. “Georgia”

“Georgia”, anh ta lặp lại như thể đang nhắm nháp nó. “Nó phù hợp với con bé”.

Cô thay đổi cái nhìn về anh ta và ngạc nhiên khi thấy anh ta ôm một đứa nhỏ thoải mái như thế nào, một bàn tay to lớn bồng con bé một cách chở che trong khi tay còn lại khám phá những đường nét nhỏ bé như thể chúng là kì quan.

“Con bé có tên đệm chứ?” anh ta hỏi trong sự thinh lặng nặng nề.

“Grace”, cô trả lời, tự hỏi không biết cô có nên nói cho anh ta biết đó chính là tên đệm của cô không, nhưng vào giây phút cuối cô quyết định không nói ra. Cô đã quá xúc động khi Nadia bảo rằng cô có thể tùy ý đặt tên cho con bé, và trong một khắc cô đã hy vọng em gái cô cuối cùng sẽ ổn định cuộc sống và đối mặt với trách nhiệm của bản thân. Nhưng chỉ trong vài tuần ngắn ngủi sau khi Georgia sinh ra, nó lại quay trở lại với những bữa tiệc rượu thâu đêm, bỏ con bé lại cho Nina thường xuyên đến nỗi mỗi khi Nadia đến gần, Georgia đều khóc òa lên như thể con bé nhận ra sự thiếu quan tâm của Nadia dành nó.

Nina nhận ra sự thinh lặng trong căn phòng khi Marc Marcello ôm lấy cháu gái anh, ánh mắt cố định nơi gương mặt của đứa bé.

Cô nói ra điều đầu tiên xuất hiện trong tâm trí mình. “Tôi nghĩ con bé trông giống Andre, anh có thấy vậy không?”

Marc hướng ánh mắt về nơi cô đang đứng, biểu hiện của anh ta trở nên cứng nhắc. Cô đã nghĩ anh ta sẽ đồng ý với cô nhưng thay vào đó anh ta quay trở lại với đứa bé trong vòng tay anh ta, nhìn xuống con bé và hỏi. “Em trai tôi đã nhìn thấy con bé chưa?”

“Chưa, anh ta chưa nhìn thấy con bé”.

Cô đã từng giận dữ khi Nadia bảo rằng Andre không muốn gặp đứa con của anh ta, và đó là lý do khiến em gái cô không muốn bị ràng buộc bởi đứa bé. Trong suốt thời gian mang thai Nadia đã hy vọng rằng Andre sẽ yêu thương con anh ta một khi anh ta nhìn thấy đứa bé, đảm bảo cho Nadia vị trí vợ của anh ta trong tương lai. Khi anh ta thẳng thừng từ chối làm xét nghiệm ADN để xác định xem đứa bé có phải là con của anh ta không, Nadia đã chán nản hoàn toàn, gần như bị cuốn vào những bữa tiệc liêu lĩnh.

“Không” cô lặp lại, giữ sự cay độc trong giọng nói. “Tôi cho rằng anh ta quá bận vì phải chuẩn bị cho đám cưới của anh ta”.

Marc không trả lời nhưng Nina có thể nhìn thấy cảm anh ta đột nhiên sít chặt lại như thể lời nói của cô làm anh ta khó chịu.

Cô ngẩng nhìn khi anh đặt đứa bé xuống, sự đụng chạm của anh ta vững chắc nhưng thật dịu dàng khi anh ta kéo tấm chăn in hình thỏ lại đúng chỗ.

Khi anh ta quay lại nhìn cô, cô thấy thật khó để giữ lấy ánh mắt sắc bén của anh ta khi cô nghĩ làm sao có thể lừa được anh ta. Cô đột nhiên cảm thấy mình đang chơi một trò chơi đầy nguy hiểm. Không biết có điều luật nào chống lại những người giả danh người khác hay không? Marc Marcello không phải là một kẻ ngốc và nếu như anh ta phát hiện ra mình đã bị lừa thì cô chắc chắn anh ta sẽ lôi cô xuống địa ngục.

“Cô Selbourne” Chất giọng trầm của anh đem ánh mắt đầy lo lắng của cô trở lại.

“V - vâng?” Cô làm ướt môi, nhận ra anh ta sẽ nói ra những ý định của mình, bản năng mách bảo rằng cô sẽ chẳng thích điều đó một chút nào.

“Tôi muốn được gặp cháu gái tôi một cách thường xuyên, trong khi tôi hiểu sự căm thù của cô như một sự sắp đặt. Tôi nghĩ cô biết tôi sẽ dùng đến luật pháp nếu cô từ chối”.

“Tôi là mẹ của con bé”, cô nói. “Không có tòa án nào ở Úc có thể mang con bé ra khỏi sự chăm sóc của tôi”.

“Cô nghĩ thế à?” Môi anh cong lên. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi nói cho họ biết về chuyện tình nhỏ bé của cô với một gã chính khách lỗi lạc xảy ra chỉ vài tuần sau khi đứa con của em trai tôi được sinh ra?”

Chuyện tình nào cơ chứ? Nina suy nghĩ trong sự hoảng hốt. Nadia đã làm ra chuyện quái nào thể không biết?

Anh có thể nhìn thấy sự hoảng hốt trên nét mặt của cô khi anh nói thêm với chất giọng khoan thai lạnh lùng. “Cô thấy đấy, cô Selbourne, tôi có tất cả những chuyện dơ bẩn của cô và tôi dự tính dùng nó để lấy

những gì tôi muốn. Tôi đã nghe về việc cô cố gắng moi tiền từ một gã ngốc đáng thương như thế nào khi anh ta gọi cho cô để chấm dứt mối quan hệ đó. Cô đã rất may mắn khi chuyện tình nhỏ bé đó của cô không bị cánh nhà báo chú ý đến, nhưng từ những lời tôi nói ra thì..." anh dừng lại để tạo áp lực. "Cô biết toàn bộ điều đó mà"

Cô hít thở không đều, thậm chí những đầu ngón tay trở nên lạnh cóng vì sợ hãi khi nó lan truyền khắp cơ thể cô như luồng thủy ngân trong mạch máu của cô.

"Chính xác điều anh muốn là gì?" Những từ ngữ bật ra một cách cứng ngắt.

Marc chờ trong một lát trước khi anh trả lời. Cho đến khi anh nhìn thấy đứa con của Andre - và chỉ cần một cái nhìn anh có thể nói con bé chính là con của em trai anh - anh thực sự đã nghĩ đến việc ném một đồng tiền trước mặt mẹ của con bé và đem nó đi như kế hoạch của cha anh. Nhưng không biết sao khi nhìn thấy Nina cùng với đứa bé, cái cách cô ta nhìn Georgia quá âu yếm và bông con bé quá dịu dàng như thế, anh không thể thuyết phục bản thân về việc anh đem cháu gái mình ra khỏi mẹ của con bé có phải là điều tốt nhất dành cho con bé, nếu như anh không hoàn toàn chắc chắn cô ta không thể chăm sóc cho nó. Nếu thực sự có thể, anh đang cân nhắc đến lá thư không khôn ngoan của cha anh, và ông đã từ chối nhận đứa bé. Người hụ nữ này nằm trong tay thứ vũ khí đầy sức mạnh, nếu cô ta biết dùng nó.

Anh chỉ có một phương cách hành động khác. Đôi mắt đen như hắc thạch của anh giữ lấy cái nhìn của cô. "Tôi muốn xác nhận con bé như con gái của tôi".

"Anh không thể làm điều đó! Con bé không phải là con của anh! Con bé là con... của tôi"

"Tôi có thể, cô biết mà".

"Như thế nào?"

Cô đáng lẽ không nên hỏi thế, sau đó cô suy nghĩ. Nina không bao giờ cần phải hỏi điều đó.

Đôi mắt đen của anh ta khóa lấy cô và sự sợ hãi dai dẳng bắt đầu dấy lên khắp sống lưng cô.

"Tôi muốn có đứa bé và tôi sẽ làm tất cả mọi thứ để có được con bé, thậm chí tôi có phải trói buộc bản thân vào cô".

Cô chớp mắt, tự hỏi không biết cô có hiểu sai lời tuyên bố lạnh lùng của anh ta không. "Trói buộc bản thân? Ý anh là gì khi nói như thế?"

Miệng anh ta cong lên thành một nụ cười và nó không chạm đến đôi mắt đen tối của anh ta. "Em trai tôi đã từ chối kết hôn với cô, nhưng tôi không cần phải đắn đo về việc này. Cô sẽ trở thành vợ của tôi trong hai tuần nữa hoặc là tôi chắc chắn cô sẽ không bao giờ gặp lại con gái cô". Anh giữ nét mặt bình tĩnh, biết cô đang bị thuyết phục. Nhưng nó sẽ thành công chứ?

Phải mất một lúc Nina mới tìm lại giọng nói của mình, đầu óc cô nặng trĩu vì kinh hãi lẫn tổn thương.

"Anh thực sự nghĩ rằng tôi sẽ bị ép buộc sao?" cô cuối cùng phần nộ quát anh.

"Tôi hầu như trông đợi điều đó. Andre đã nói với tôi mục đích lớn lao của cả đời cô là bắt được một ông chồng giàu có, và tôi ở đây, sẵn sàng bước vào vị trí đó".

Cô mở miệng định nói nhưng chợt khép lại khi sự quyết tâm kiên định trong ánh mắt của anh ta giao với mắt cô.

Cô cân nhắc đến việc làm sáng tỏ mọi chuyện, nói với anh ta cô thực sự là chị gái sinh đôi với Nadia, hy vọng anh sẽ hiểu cô làm thế là để bảo vệ cháu gái cô, nhưng thái độ ngạo mạn lạnh lùng của anh ta khiến cô thay đổi suy nghĩ vào phút cuối. Cô sẽ bị đẩy xuống địa ngục nếu như cô từ bỏ cháu gái mình mà không hề có bất kỳ sự kháng cự nào, thậm chí cô có phải trả giá bằng mọi thứ cô có, bao gồm cả sự tự do của cô.

Cô nhìn anh ta một cách ghê tởm, căm ghét cái cách anh ta đã khôn khéo dồn cô vào bước đường cùng không thể trốn thoát. Cô nhìn thấy sự chiến thắng được dự báo trước lóe sáng trong ánh mắt của anh ta và máu huyết cô dao động trong mạch với sự tức giận lẫn nỗi sợ hãi đang lớn dần lên.

“Tôi cho rằng một tên ăn chơi hư hỏng như anh sẽ luôn chắc bản thân có thể lấy bất kì thứ gì mình muốn”, cô nói.

“Dĩ nhiên tôi sẽ hào phóng trả cho cô một khoản tiền” anh nói, vẫn nhìn cô một cách bình tĩnh. “Cô muốn bao nhiêu?”

Nina nhận ra nếu Nadia ở vào vị trí của cô lúc này, nó sẽ yêu cầu một món tiền khổng lồ, nhưng có thứ gì đó đã dừng cô tiếp tục đẩy trò chơi nguy hiểm này đi xa hơn. Sự lạnh lẽo nơi này đột nhiên lướt qua cô, nhưng nếu cô chấp nhận số tiền đó thì mọi chuyện sẽ rắc rối hơn việc cô có thể đối đầu với thực tại.

Ngoài ra, Georgia bé bỏng đang say ngủ trong xe nôi chỉ cách anh ta chưa đến một mét, cơ thể con bé bị tím bầm lại. Cô thật may mắn, nếu như mà anh ta thấy những gì bên dưới lớp áo khoác đó thì...

Cổ hướng cảm lên, cô nghiêng đầu nhìn anh, hai tay khoanh trước ngực và thông báo cho anh ta biết với sự mỉa mai không dự tính trước. “Nếu anh nghĩ có thể mua chuộc tôi thì anh đã chọn sai người rồi”

Ánh mắt anh hướng tới nơi ngực cô đang đẩy vào hai cánh tay khoanh phía trước, nhàn nhã trước khi quay lại đối mặt với cô.

Nina đứng đó đầy giận dữ dưới sự đánh giá chế giễu của anh, tự hỏi rằng chính hành vi của em gái cô đã đem cô đến với thứ quỷ quái này. Cô biết mình nên chia sự tức giận của bản thân về phía Nadia chứ không phải người đàn ông đứng trước mặt cô, nhưng tất cả mọi thứ về anh đã nằm ngoài sức chịu đựng của cô.

“Tôi đã bảo với anh, tôi không muốn tiền của anh. Tôi cảm thấy mình thật xấu xa nếu nhận bất kỳ thứ gì từ anh”

“Một sự cố gắng tốt đấy, cô Selbourne” anh kéo dài giọng. “Tôi có thể thấy cô đang làm điều gì. Cô đang giả vờ mình không phải là người đàn bà háms lợi đã quyến rũ em trai tôi, nhưng tôi có thể nhìn xuyên qua được hành động tầm thường của cô. Đừng nghĩ cô có thể dễ dàng lừa được tôi; Tôi đã có quyết định của mình, và tôi sẽ làm theo những gì tôi đã nói, bất kể cô có nhận tiền của tôi hay không”

Nina cố che giấu để anh ta không biết lời tuyên bố của anh ta đã tác động đến cô như thế nào trong khi đầu óc cô đang chạy đua điên cuồng, tự hỏi làm sao cô có thể thoát khỏi cái tình huống lố bịch này cơ chứ. Chúa ơi, cô sẽ giết Nadia vì điều này! Chắc chắn cô không thể kết hôn với người đàn ông này chỉ để giữ lấy cháu gái của cô. Nhưng cô phải làm gì khác đây? Nadia là một người mẹ không đủ khả năng và - như cô - Marc dường như có đủ bằng chứng để chứng minh điều đó.

“Tôi muốn có thời gian suy nghĩ về điều này”. Cô cố nói với tông giọng ít lo lắng giống như Nadia, nhưng chẳng ăn thua gì. “Tôi muốn xem xét kỹ mọi góc cạnh của vấn đề trước khi tôi đưa ra ý kiến của mình”

“Tôi không ở đây để thương lượng cùng cô, cô Selbourne” anh nói một cách bướng bỉnh. “Tôi ở đây để bước vào vai trò là cha của Georgia và tôi muốn làm điều đó càng sớm càng tốt” Cô ngược lên nhìn anh ta trong sự báo động. Sự không khoan nhượng toát ra trong giọng nói của anh ta cho thấy anh ta rất giỏi trong việc lấy những thứ anh ta muốn theo cách của mình và sẽ làm điều đó đến cùng.

Nói với anh ta sự thật, cô nói thầm. Nói với anh ta mình thật sự là ai. Nhưng những từ ngữ ấy mắc kẹt lại ở một nơi nào đó giữa ngực cô, nơi mà con tim cô đau thắt với ý nghĩ không thể nhìn thấy Georgia.

Cô cố gắng suy nghĩ một cách lý trí và rõ ràng, nhưng điều này thật khó khi mà anh ta đang đứng đó quan sát mọi biểu hiện cảm xúc trên gương mặt của cô.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như ngay bây giờ cô chấp nhận lời đề nghị của anh ta? Anh ta đã nói là hai tuần. Chắc chắn cô có thể luồn lách khỏi chuyện này. Cô hy vọng Nadia sẽ sớm liên lạc và nó có thể làm cái gì đó. Cô phải dàn xếp chuyện này. thế nào kết hôn với một người đàn ông hoàn toàn xa lạ!

Marc coi sự im lặng của cô như một sự đồng ý. “Tôi sẽ tiến hành những giấy tờ cần thiết ngay lập tức”

“Nhưng...” cô dừng lại, trái tim cô đập loạn xạ trong lồng ngực. Ôi Chúa ơi, cô phải làm gì đây? Chắc chắn anh ta không thể nào nghiêm túc?

Cô thử một lần nữa. “A... Anh muốn tôi khi nào...” cô thấy thật khó để nói hết câu khi mà đôi mắt cứng ngắc của anh cắt ngang qua, nhìn cô hoàn toàn khinh bỉ.

“Có thể tôi nên giải thích rõ một vài điểm. Tôi không muốn cô, cô Selbourne. Đây sẽ không phải một cuộc hôn nhân thật sự theo đúng nghĩa của nó”.

“Nó không hợp pháp, ý anh là thế phải không?” Cô cau mày, cố gắng hiểu lời lẽ của anh.

“Nó sẽ hợp pháp, nhưng nó sẽ chỉ là cuộc hôn nhân trên giấy tờ thôi”.

“Một cuộc hôn nhân trên giấy tờ?” Hai hàng lông mày hoàn hảo của cô cong lên.

“Chúng ta sẽ không hoàn thiện mối quan hệ đó”, anh tuyên bố một cách kiên quyết.

Nina biết cô đáng lẽ phải thở phào vì câu khẳng định ngắn gọn của anh ta nhưng do vài lý do không thể giải thích được, thay vào đó cô lại cảm thấy khó chịu. Cô biết trông mình không quyến rũ như Nadia, nhưng cô có vóc dáng tương đối và gương mặt quyến rũ theo cách cổ điển. Cô cảm thấy khó chịu vì anh ta đã tuyên bố một cách dễ dàng anh ta không khao khát cô, như thể cô không hề có chút lôi cuốn nào.

“Anh mong đợi tôi sẽ tin vào điều đó sao?” cô hỏi kèm theo sự nhạo báng trong giọng nói.

Anh nhắc một bàn tay rám nắng với những ngón tay thon dài và làm dấu thánh giá ngay ngực khi mắt anh ghim lấy cô.

“Xin thề thật lòng”[2]

[2] (nguyên văn) Cross my heart and hope to die

Có một thứ gì đó trong sự tự tin của anh ta cám dỗ Nina trao cho anh ta một cái nhìn quyến rũ như cô đã từng nhìn thấy em gái mình làm thế để lôi kéo đàn ông trong những năm qua. Cô đặt tay lên hông khi cô nghiêng người đầy khiêu khích, góc miệng cô nhướn lên cao thành một nụ cười hơi đậm ô cay độc. “Vậy tôi sẽ phải nói anh là một người đàn ông thánh thiện như một người chết, Mr.Marcello!”

3. Chương 3

Marc trao cho cô một nụ cười hết sức tự tin.

Cô ta giống như Andre đã mô tả, một phút trước cô ta là một cô gái nhỏ hay hồn dỗi, nhưng một phút sau cô ta đã là một người phụ nữ đầy lôi cuốn. Một sự kết hợp khiến người khác phải say đắm, anh phải thừa nhận như thế. Trong khi Andre đã không thể kiểm soát sự khao khát dành cho cô ta thì Marc cảm thấy hoàn toàn tự tin rằng anh có thể kiểm soát được nó. Nina Selbourne trái ngược hoàn toàn với mẫu người anh sẽ chọn làm vợ.

Anh ghê tởm những người phụ nữ hời hợt ham mê tiền của, những kẻ không thể làm gì tốt hơn ngoài việc chăm chút, làm dáng bản thân với hy vọng quyến rũ được một ông chồng giàu có. Gần như cả cuộc đời anh đã bị vây quanh bởi những người phụ nữ như thế, ngoài trừ người mẹ mang dòng máu Pháp của anh với phong cách và vẻ duyên dáng không một chút giả tạo. Không, quý cô Nina/ Nadia Selbourne là một kẻ ngu ngốc nếu cô ta cho rằng anh sẽ bị gục ngã vì sức lôi cuốn xác thịt của cô ta.

“Tôi không giống như em trai mình, cô Selbourne” anh thông báo một cách lạnh lùng. “Khẩu vị của tôi cao cấp hơn nhiều”.

Nina ước gì cô có thể phỉ nhổ vào nụ cười ngạo mạn trên gương mặt điển trai của anh ta, nhưng cô biết nếu làm thế cô sẽ nhận được hậu quả chẳng thích thú gì. Cô nắm chặt hai tay và nhìn anh một cách phẫn nộ.

“Tôi có thể làm cho anh nuốt lấy những từ ấy và cả hai chúng ta đều biết điều đó. Tôi đã nhìn thấy cái cách mà mắt anh lướt khắp người tôi trong khoảnh khắc tôi ra mở cửa”.

“Tôi thừa nhận mình có chút tò mò không biết thứ gì đã khiến em trai tôi hành động một cách thiếu thận trọng như thế”. Cái nhìn lười biếng của anh hướng tới khuôn ngực đầy đặn và đôi mắt nóng nảy của cô. “Nhưng tôi có thể đảm bảo với cô rằng tôi sẽ không ham muốn một người phụ nữ rỗng tuếch như cô”.

Nina cố giữ nét mặt bình tĩnh với sự khó khăn. “Tôi cho rằng anh đề nghị cuộc hôn nhân này để anh có thể thoải mái với bất kỳ ai anh muốn, bất cứ khi nào anh cần?”

“Tôi sẽ thực hiện nó một cách kín đáo nếu như tôi có nhu cầu”.

“Còn tôi thì sao?” cô hỏi. “Tôi có được phép tìm cho mình sự ham mê tương tự hay không?”

Anh ta không trả lời ngay lập tức nhưng cô hầu như có thể nghe thấy tiếng não anh đang hoạt động khi anh ta cân nhắc câu hỏi của cô.

“Sao nào?” Cô thúc dục với một cái nhìn tinh quái.

“Không”

“Tại sao không chứ?”

Anh ta lắc đầu một cách chậm rãi. “Hoàn toàn không được”

“Anh đang đùa phải không?” hai lông mày cô nhíu lại.

“Tôi hoàn toàn nghiêm túc”, anh ta nói và khoanh tay ngang qua vòm ngực rộng.

“Anh chắc chắn không mong đợi tôi đồng ý với những điều như thế chứ?” cô hỏi. “Tôi không biết mình có thể nhận được gì khi chấp nhận vụ thỏa thuận này?”

“Cô sẽ có thể giữ lấy đứa trẻ cùng với một ông chồng giàu sụ như một phần thưởng”.

Cô thở ra với một tiếng rít tức giận vì thái độ xem thường quyền bình đẳng nam nữ của anh ta. “Tôi nghĩ những người đàn ông giống như anh đã chết cùng tội khủng long rồi chứ. Dường như tôi đã sai, làm thế nào những thứ thuộc Chủ nghĩa Sô-vanh vẫn còn tồn tại đến ngày nay chứ?”

“Tôi không phải người có bản chất cực đoan nhưng tôi chắc chắn nó sẽ tốt cho cô, cô nên sống độc thân trong một khoảng thời gian để tập trung vào trách nhiệm làm mẹ của mình”

Một nụ cười mỉa mai hiện trên môi trước khi cô có thể dừng nó lại. Không như em gái cô, người đã đánh mất sự trinh trắng ở độ tuổi 14, Nina vẫn còn là một trinh nữ. Bởi cô tin tưởng một cách chắc chắn rằng mỗi người phụ nữ hiện đại có quyền khám phá cơ thể của chính họ và tìm ra cái đúng nhất để làm, cho dù cô vẫn tự hỏi tất cả những lộn xộn ấy là gì. Trái đất không thể ngừng chuyển động và cô không thể từ bỏ chính mình, quyết định cô là một người phụ nữ ít đam mê tình dục. Nhưng trên nguyên tắc cô sẽ không để cho anh ta có được những thứ theo cách của anh ta. Anh ta đã nghĩ cô là kẻ thực sự hư hỏng và một phần nhỏ ngoan cố trong con thích thú với từng phút nguy hiểm khi kích thích anh ta tiếp tục duy trì cái nhìn đó.

“Cô đã tìm thấy cái viễn cảnh tốt đẹp đó rồi sao?” Giọng nói của anh tràn ngập sự khinh miệt.

Cô quăn một lọn tóc dài quanh ngón tay, hy vọng anh ta không để ý đến việc cô đã cắn móng tay khi cô tạo ra điệu bộ lôi cuốn khác. “Anh thật hài hước, ngài Marcello” cô nói. “Cuộc nói chuyện giữa những người độc thân với nhau thật sự thú vị. Tôi chưa từng sống một mình trong 10 năm qua và tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc bắt đầu nó vì anh hay bất cứ ai khác”

Sự tức giận ngắn ngủi lóe lên trên nét mặt của anh khi anh nhìn xuống cô.

Nina nhìn thấy hai bàn tay anh ta nắm chặt lại như thể anh ta tin bản thân có khả năng với tay ra và chạm vào người cô. Một cảm giác nóng bỏng không mong đợi nhen nhóm giữa hai đùi cô khi ý nghĩ mơ hồ về việc bất cứ phần nào trên cơ thể cao lớn, rắn chắc của anh ta chạm vào cô. Cô bắt đầu tưởng tượng đến bờ môi cương nghị ấy sẽ có cảm giác gì khi chạm vào môi cô, lưỡi anh ta tìm kiếm một cách ngạo mạn độ sức cùng với lưỡi của cô. Cô cảm thấy ngực mình bắt đầu sít chặt lại và hầu như cô không nhận ra lưỡi cô đang liếm khắp bề mặt môi.

Marc cảm thấy sự lôi kéo đột ngột của khao khát sai lầm giáng ngay một đòn vào bụng anh. Anh cố gắng kiểm soát nó, khó chịu với bản thân vì đã để bị lôi cuốn theo, khi mà anh đã từng quá chắc chắn rằng anh có thể kháng cự lại cô, nhưng có thứ gì đó về cô đã tấn công anh một cách sâu sắc. Cô thực sự phát ra sự

tự tin nhục dục, đôi mắt màu xám khói và bờ môi đầy đặn làm da anh nổi cả lên trong sự dự báo về cảm giác khi cô chạm vào anh.

Anh quyết định chiến đấu với cô, thậm chí anh có phải tự bắn vào chân mình để làm được điều đó.

“Dường như cô không sẵn lòng đồng ý với những điều khoản của tôi nên tôi sẽ thực hiện một thỏa hiệp nhỏ với cô” anh thông báo. “Cả hai chúng ta sẽ sống độc thân trong vòng một tháng sau khi kết hôn, cô nghĩ sao?”

Cô mím môi lại như thể đang cân nhắc về nó. “Một tháng? Hmm...Tôi nghĩ tôi có thể chế ngự được”

Cầm anh sát chặt lại và cô trao cho anh một nụ cười gợi tình khác. “Nhưng lâu hơn thì tôi không dám chắc. Nhưng từ những gì tôi nghe được về anh...” cô đưa mắt nhìn từ đầu đến chân như thể đang lột trần anh ra. “... có thể anh cũng sẽ như thế”

“Tôi nghĩ mình hoàn toàn có thể chế ngự bản thân”, anh đáp trả một cách lạnh lùng.

“Tôi sẽ chấp nhận điều đó nếu như hiện tại anh không có bất kì cô nhân tình nào”, cô chớp mi liếc nhìn anh.

“Hiện tại tôi không có gần gũi với ai hết”

Nina không thể ngừng tự hỏi mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp như thế nào khi anh ta ở gần bên. Anh ta là loại người khiến phụ nữ đầu gối phải run rẩy - sống lưng mềm nhũn ra, thậm chí cô có thấy khó chịu như thế nào khi phải thừa nhận điều đó. Anh ta có vẻ ngoài điển trai, đôi mắt đen hút hồn hứa hẹn sự đam mê bùng nổ toát ra từ bên trong. Cái miệng hiện đang dần ra thành một đường cứng nhắc chế nhạo nhưng cô không nghi ngờ gì nó có sức mạnh thuyết phục nếu anh cho phép bản thân mềm yếu trong một lát, cúi đầu xuống chạm môi mình vào môi cô.

Chiếc xe nôi gần cửa sổ kêu cọt kẹt cho thấy Georgia bị giật mình khi đang ngủ.

Marc ném cái nhìn về phía xe nôi trước khi quay trở lại đối mặt với Nina, giọng nói nhỏ và trầm đầy quan tâm. “Con bé ổn cả chứ?”

Gửi đến anh cái nhìn - bây giờ thì xem anh đã làm gì đi - Nina đi đến vuốt ve con bé. Tiếng khóc thút thít dừng lại ngay khi bàn tay cô vuốt ve đôi chân nhỏ xíu của Georgia, sự chuyển động với nhịp điệu nhẹ nhàng đem đưa bé trở lại với giấc ngủ trong vòng 2 giây.

Nina nhận thức mãnh liệt cái nhìn quan sát của Marc Marcello ở cách đó một khoảng ngắn. Cô hầu như có thể nhận ra sự đánh giá lạnh lùng của anh ta về cô, không nghi ngờ gì anh ta đang cân nhắc về kĩ năng làm mẹ của cô.

Khi cô chắc chắn rằng con bé đã say giấc, cô quay lại đối mặt với anh, đôi mắt xám của cô bắt gặp ánh mắt anh với sự bình tĩnh tối đa cô có thể. “Khi này anh đã nói anh dự tính kết hôn trong vòng 2 tuần. Tại sao phải làm gấp như thế?”

“Bệnh tình của cha tôi đã vào giai đoạn cuối. Ông muốn được gặp đứa cháu nội duy nhất của mình trước khi ra đi. Ông không còn bao nhiêu thời gian”

“Hai tuần không phải là một khoảng thời gian dài”. Cô lén cắn lấy bờ môi dưới.

“Tôi sẽ lo liệu mọi chuyện. Cô không cần làm gì ngoài việc có mặt tại phòng đăng ký”

Nina biết sự xúc động của cô đã trở thành nỗi tuyệt vọng, nhưng nếu cô phải đối mặt với định mệnh trớ trêu này thì giấc mơ của cả đời cô về việc được mặc chiếc váy cưới trắng tinh tuyệt đẹp đứng trong nhà thờ thành phố phải được thực hiện.

“Còn váy cưới thì thế nào?” cô hỏi, cố gắng không nghĩ đến động cơ mà Marc Marcello kết hôn với cô.

“Tôi không có hứng thú về việc cô sẽ mặc thứ gì”, anh nói. “Nhưng tôi nghĩ sẽ chẳng thích hợp khi cô mặc một chiếc váy cưới trắng tinh” Ánh mắt anh hướng về phía xe nôi rồi quay trở lại với cô. “Không phải thế sao?”

Cô giữ lấy ánh mắt anh thật lâu đến mức có thể. “Tôi muốn mặc váy cưới màu trắng. Nó phù hợp với màu da của tôi”

Marc chắc chắn trông cô ta vẫn sẽ rất quyến rũ cho dù cô ta có phủ từ đầu đến chân bằng bộ trang phục của những bà sơ.

Ánh mắt dẫn-ngay-đến-giường của cô ta đã lôi kéo không biết bao nhiêu gã đàn ông vào quỹ đạo quyến rũ của nó và anh chắc chắn rằng mình sẽ không gia nhập vào nhóm người đó.

“Hãy mặc cái gì cô thích, dù sao buổi lễ cũng chỉ diễn ra trong vòng vài phút. Tôi sẽ hẹn gặp với luật sư để xúc tiến những giấy tờ cần thiết”, anh di chuyển về phía cửa, nhìn cô một cách đầy cảnh báo. “Tôi phải cảnh báo với cô rằng nếu như cô có ý định vi phạm giao kèo thì tôi không còn lựa chọn nào khác là phải tiến hành đem Georgia ra khỏi sự chăm sóc của cô. Và đừng nghĩ tôi không thể làm thế, bởi tôi chắc chắn mình có thể và tôi sẽ làm như thế nếu cần”.

Nina ước gì cô có thể ném trả những lời đe dọa ấy vào mặt anh ta nhưng ý nghĩ mất đi cháu gái khiến cô dừng lại. Cô biết anh ta chỉ cần nhìn thấy vết thâm vẫn còn nơi lồng ngực của Georgia thì anh ta sẽ làm điều đó ngay lập tức.

Lúc này cô chỉ hy vọng Marc có thể nhìn thấy cô yêu con bé nhiều đến mức nào và mong muốn những điều tốt đẹp cho con bé.

“Tôi sẽ không vi phạm thỏa thuận” cô nói, ước gì giọng của mình không nghe quá giả dối như thế.

“Không, tôi không tưởng tượng thế”. Đôi mắt anh giữ lấy ánh mắt của cô với sự cảnh báo phản chiếu trong sự sâu thẳm lấp lánh của chúng. “Dĩ nhiên tôi sẽ cung cấp tiền chi tiêu hàng tháng cho cô trong suốt thời gian chúng ta kết hôn”.

Nina đột nhiên cảm thấy cả người cứng cả lại, nhưng vì lý do gì đó cô không thể cất tiếng nói.

“Tôi tự hỏi, cô sẽ làm gì với toàn bộ số tiền đó?” anh nói thầm một cách đầy lảng mạn.

Cô trao cho anh cái nhún vai thường thấy của Nadia. “Mua sắm, mua sắm rồi lại mua sắm, dĩ nhiên là thế”

Môi của Marc cong lên một cách kinh tởm. “Cô hoàn toàn là một kẻ biết hưởng thụ đấy. Đã bao giờ cô từng làm việc tử tế để kiếm ra đồng tiền nuôi sống bản thân mình chưa?”

“Làm việc ư?” cô nhăn mũi trong sự ác cảm. “Tại sao tôi phải làm việc thay vì tôi có thể tận hưởng những thú vui?”

“Tôi chắc phải mất trí rồi” anh thì thầm. “Cô làm tôi cảm thấy kinh tởm. Tôi khó có thể tin được cô đã quyến rũ em trai tôi, lôi kéo nó ra khỏi Daniela. Con bé đã phải hoãn đám cưới lại vì cô. Nếu như cô không làm thế thì Andre -”

“Thật lố bịch khi khiển trách một người phụ nữ về việc đó”, cô hung hăng bắn trả lại anh theo tính cách của em gái cô. “Anh ta không cần phải ngủ với tôi, anh ta luôn có thể nói không mà”.

“Cô đã sẵn đuối nó trong nhiều tháng”, anh ném trả lại. “Nó đã nói với tôi cô kiên quyết như thế nào, khiến việc tránh khỏi móng vuốt của cô thật sự khó khăn”.

“Tôi nghĩ mình có thể nói rằng anh ta cũng thích thú nó cho đến khi mọi chuyện kết thúc. Và tôi dám cá anh cũng sẽ như thế. Tôi có thể đảm bảo về điều đó”.

“Xin lỗi vì phải khiến cô thất vọng, nhưng nó sẽ không bao giờ xảy ra. Cô biết rõ điều đó và nếu cô dám bước một chân vào, tôi sẽ dùng tất cả mọi vũ khí để tống khứ cô đi”

Nina không nghi ngờ gì về điều đó. Anh ta có thể đã lên kế hoạch để có thể chứng minh bản thân chẳng ưa thích gì cô. Cô có hai tuần để nghĩ cách thoát khỏi chuyện này và cô sẽ cố sức tìm ra nó, bởi cô rõ ràng đã hoàn toàn bị kẻ thù áp đảo.

“Người thân của anh sẽ tham gia vào lễ cưới chứ?” cô hỏi trong nỗ lực che giấu sự lo lắng.

“Không, cha tôi không có khả năng đi xa và mẹ tôi...” anh hơi do dự rồi nói tiếp. “Bà đã mất cách đây hai năm”

Nina không thể ngăn cảm xúc thương cảm dành cho cha anh, người đã phải đối mặt với hai nỗi đau quá lớn, mất đi cả vợ và con trai trong một khoảng thời gian ngắn. Cô hình dung Marc cũng đã đắm chìm trong nỗi đau buồn vô hạn đó và nó khiến cơn tức giận của cô về thái độ của anh cũng giảm bớt.

“Đó ắt phải là khoảng thời gian khó khăn đối với anh”, cô nói một cách nhẹ nhàng.

Marc ném về phía cô cái nhìn căm phẫn. “Làm sao cô dám bày tỏ sự thông cảm trong khi nếu như không có sự hiện diện của cô, em trai tôi sẽ vẫn còn đang sống”.

Nina nhìn chăm chăm anh ta trong sự bàng hoàng. Điều này còn tồi tệ hơn một cơn ác mộng. Anh ta có ý gì khi nói thế?

“Đó là một sự kết tội nặng nề” cô cố gắng cất tiếng. “Chính xác anh có bằng chứng gì để chứng minh điều anh nói là sự thật?”

“Cô là người cuối cùng gặp Andre khi nó đưa Daniela rời khỏi sân bay”.

Nina không biết chi tiết nhỏ này và cô tự hỏi tại sao em gái cô không hề đề cập đến nó.

“Rồi sao nữa?” Cô làm cho giọng mình trở nên lạnh nhạt trong khi bên trong cô đang cuộn lên trong sự kinh hoàng.

“Daniela đã khó chịu về những gì xảy ra trong khi con bé đang ở Milan thăm gia đình”, anh nói. “Con bé đã đe dọa sẽ hoãn đám cưới vô thời hạn nhưng Andre đã khẳng định không còn dính líu gì với cô. Con bé biết về đứa bé và nó dẫn đến rắc rối lớn giữa hai đứa, khi con bé lo lắng rằng em trai tôi còn gặp gỡ cô. Sau khi tai nạn xảy ra con bé vẫn còn sống một lúc để nói với tôi Andre đã khó chịu khi đến đón con bé, khi cô đã đưa ra những yêu cầu quá quắt của mình vào đêm trước. Nó đã không ngủ được sau khi cô bỏ đi và nó đã tập trung mọi suy nghĩ vào việc đó. Một chiếc xe tải đã vượt đèn đỏ và nó đã không có thời gian để kịp phản ứng tránh sự va đụng đó”

“Và anh nghĩ đó là lỗi của tôi sao?” Nina hỏi một cách sít sao. “Tôi không lái chiếc xe tải đó!”

“Như những gì tôi biết, cô có liên quan nhiều đến đó. Em trai tôi đã thật sự xấu hổ khi dính líu đến cô. Điều đó hầu như phá hủy mối quan hệ giữa nó và Daniela”

“Anh ta đáng lẽ nên nghĩ đến hậu quả trước khi anh ta dính líu đến tôi” cô ném trả lại.

“Cô nghĩ rằng mình không làm sai gì sao?” anh hỏi đôi mắt đen lóe sáng lên. “Người đã nằm khỏa thân trên giường của khách sạn vào đêm đầu tiên không phải là Andre - mà chính là cô”

Nina cố gắng che dấu sự bàng hoàng khi nghe lời khẳng định của anh. Cô không biết nhiều về chuyện này và cô đã để mình bị lôi kéo vào trò hề lố bịch này. Nadia hầu như chẳng nói gì với cô, điều đó có nghĩa cô phải nói dối để vượt qua cái bãi mìn này.

Hết lời nói dối này đến lời nói dối khác.

Cô đã đọc được ở đâu đó rằng nếu một người đã nói dối một lần thì sẽ tiếp tục nói dối một ngàn lần để giữ bí mật lời nói dối ban đầu. Bây giờ thì cô đã tin vào điều đó.

“Thì sao?” Cô cố gắng giữ giọng hờ hững lần nữa. “Anh ta có thể nói không mà”

“Chỉ có vài người đàn ông có thể nói không với sự cảm dỗ quyến rũ ngay trước mắt họ” anh nói, lướt khắp người cô một lần nữa.

Nina nghiêng đầu về phía anh đầy khiêu khích. “Vậy anh thừa nhận chính bản thân mình cũng có chút bị lôi cuốn vì tôi?”

Tay anh rời khỏi nắm cửa khi anh quay người lại, đi ngang qua phòng đến đứng ngay trước mặt cô, biểu hiện cực kỳ căm ghét của anh khiến cô buộc bản thân mình không bước lùi lại để trốn thoát cái sức nóng thiêu đốt phát ra từ người anh.

Đôi mắt anh ta thiêu đốt cô một cách mạnh mẽ, sự đen tối sâu thẳm ẩn bên trong lấp lánh lên như thể anh ta đang cố kìm nén cơn giận dữ.

“Cô có thể có một cơ thể của nữ thần và gương mặt của thiên sứ nhưng tôi sẽ không chạm vào cô thậm chí cô có là người nắm giữ chìa khóa sự sống của nó”, anh đề bẹp ý nghĩ của cô một cách nặng nề.

Bị tổn thương niềm kiêu hãnh của phái nữ Nina hất cằm lên, ánh mắt cô nhìn anh phát ra sự thách thức; cô biết sâu thẳm bên trong cô không nên làm thế nhưng cô không thể ngừng lại được. Làm sao anh ta có thể dám gạt bỏ cô một cách quá tự tin như thế chứ?

“Có muốn đánh cược với tôi không, chàng trai lớn xác?”

Miệng anh thậm chí mím chặt hơn cho đến khi môi anh hoàn toàn trắng bệch. Nina có thể nói cô đã đẩy chuyện này đi quá xa nhưng bây giờ đã quá trễ để quay trở lại.

“Được thôi” anh cuối cùng cũng nói ra. “Tôi sẽ đánh cược với cô. Trong suốt cuộc hôn nhân của chúng ta nếu như tôi chạm vào cô vượt quá những hành động thông thường, cô sẽ là người thắng cuộc. Tôi sẽ tặng gấp đôi số tiền cô nhận được mỗi tháng”.

Cô đột ngột nhận ra nếu là Nadia thì ngay bây giờ nó sẽ hỏi anh dự tính đưa cho nó bao nhiêu, nhưng đơn giản là Nina không bao giờ làm thế.

“Um...anh dự định trả cho tôi bao nhiêu?”

“Nhiều hơn những gì cô xứng đáng được nhận, tôi có thể đảm bảo điều đó”.

Ánh mắt cô sáng lên đầy sự căm ghét tột cùng vì sự phỉ báng của anh ta, tất cả mọi thứ bên trong cô run lên tức giận cho đến khi cô hầu như không cảm thấy mình có thể đứng vững nữa. Cô cảm thấy nó đang sôi ùng ục trong bụng, chảy rần rần trong mạch máu khi nó mang đi từng tế bào trong cơ thể cô.

“Điều đó còn cần phải xem”, cô nói với tông giọng tán tỉnh đầy tự tin của Nadia mặc dù hàm răng thì đang nghiêng kèn kẹt phía sau nụ cười quyến rũ.

Đôi mắt như màn đêm của anh lóe lên sự tự tin khi anh nhìn xuống cô, nụ cười nhỏ nơi khóe môi hòa trộn giữa sự nhạo báng và thách thức.

“Tiến lên đi, cô Selbourne, tiến lên và khiến tôi thua cuộc nào”.

Cô mở miệng định trả lời nhưng trước khi cô có thể nói được lời nào thì anh ta đã mở cửa, bước qua và khép nó lại với tiếng cách báo diêm xấu.

Cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa trong giây lát, bụng quặn lại đau đớn, đầu óc căng thẳng còn hai chân thì đang run rẩy khi nghĩ đến những gì cô vừa làm.

Cô quay lại và tựa người vào thành ghế bộ sofa cũ, đầu óc cô kiệt quệ cố gắng tìm ra cách để thoát khỏi tình huống khó khăn này.

Nếu cô nói cho anh ta biết cô thực sự là ai thì anh sẽ có thêm lý do để đem Georgia đi, cô sẽ khó có thể giải quyết việc này và với việc Nadia bỏ rơi con mình thì cô lấy hy vọng gì để chiến đấu lại với anh ta?

Nhưng kết hôn với anh ta ư?

Trái tim cô đập mạnh mẽ đau đớn khi nghĩ đến việc phải trói buộc bản thân với anh ta trong cuộc hôn nhân hợp pháp, về tất cả thời gian cô phải giữ kín bí mật của mình. Nhưng nếu Nadia không chịu xuất hiện và nhận con gái mình, Nina biết cô sẽ phải tiếp tục trò chơi giải đố này càng lâu càng tốt. Cô cần phải lựa chọn điều gì đây? Georgia cần cô. Cô không thể để mình bị gục ngã được.

Hai tuần... Đó là tất cả thời gian cô có và nó không nhiều.

Cô cảm thấy một cơn run rẩy nhỏ khi cô nghĩ đến việc anh ta vượt xa cô về mọi mặt, đôi mắt anh ta cháy rực sự chán ghét. Anh ta là sự hiện thân của quyền lực và sự nhẫn tâm. Anh ta đơn giản dùng tiền để dẹp bỏ những trở ngại trên lối đi của anh ta và cô sẽ trở thành thứ đầu tiên bị cán bẹp dưới gót giày đắt tiền của anh ta.

Cô hơi nhẩy dựng lên khi điện thoại đặt trên cái bàn nhỏ bên cạnh cô đổ chuông, với bàn tay vẫn còn run rẩy ra, nhắc ống nghe và đưa đến gần tai.

“Nina?” Giọng của Nadia vang lên một cách nhẹ nhàng. “Em đã nghĩ em nên gọi cho chị. Em phải chờ ở Singapore trong 2 tiếng trong khi máy bay tiếp thêm nhiên liệu”.

“Em không ý thức được mình đã làm cái gì hay sao?” Nina nén giận, giữ chặt ống nghe bằng cả hai tay.

“Em biết chị không tán thành việc em bỏ lại Georgia” Nadia nói. “Nhưng em thực sự không quan tâm. Em muốn -”

“Em có thể nào câm miệng lại và nghe chị nói được không?” Nina quát lên. “Làm sao em có thể làm như thế với chính con ruột của mình kia chứ? Em không những bỏ rơi con bé mà còn làm tổn hại đến nó!”

“Xem nào”, tông giọng của Nadia cứng ngắt. “Con bé thì cứ khóc trong khi em cần phải đi ra ngoài. Nó khiến em phát điên lên”.

Bụng của Nina khuấy động cả lên khi cô nghĩ đến hành động đáng coi thường đó đã diễn ra dưới mái nhà của cô.

“Con bé vẫn còn nhỏ, nó không thể tự bảo vệ chính mình. Em cũng đã từng như thế, đừng có nói là em không nhớ cái cảm giác thiếu sự bảo vệ là như thế nào?”

“Em không nhớ những thứ đó vì thế hãy chấm dứt đi, được chứ?”

Nina thở dài với sự thất bại. Em gái sinh đôi của cô là chuyên gia trong việc lảng tránh khi chuyện trở nên quyết liệt. Cô không thể nói hay làm gì để thay đổi thói quen cố hữu đó của nó. Em gái cô đã trở nên hư hỏng và tất cả những gì cô có thể làm bây giờ là chấp nhận nó và làm những gì có thể để bảo vệ Georgia tránh khỏi cuộc sống như của cô.

“Có tin tức gì từ người thân của Andre không chị?” Nadia hỏi một cách thản nhiên như thể nó đang hỏi thời tiết chiều nay như thế nào khi nó vắng mặt.

“Anh ta đã đến đây” Nina nói xuyên qua hàm răng nghiến chặt lại.

“Ai cơ?”

“Em biết rõ là ai mà!” Cô cảm thấy mình đang gần như la thất thanh lên. “Là Marc Marcello”

“Em đã nghĩ có thể là anh ta”

“Làm sao em có thể nói về chuyện này một cách thản nhiên như thế chứ?” Nina khóc lên. “Vì Chúa, anh ta đã nghĩ chị là em”.

Nadia cười thét lên. “Thực vậy sao. Thú vị đấy!”

“Chị không đùa” Nina nghiến răng. “Tốt nhất em nên trở về càng sớm để có thể thu xếp chuyện này”

“Em không dự tính quay trở lại” Nadia nói một cách kiên quyết. “Bryce đang trông mong sự có mặt của em tại LA[3] vào ngày mai. Tại sao chị không nói cho anh ta biết chị là ai?”

[3] viết tắt của Los Angeles

Nina thở ra một cách khó nhọc. “Bởi vì anh ta muốn có Georgia, đó chính là lý do”

“Bây giờ anh ta đã nhận ra rồi sao?” Giọng nói ngọt như mía lùi của Nadia nghiến nát nỗi lo lắng của Nina. “Vậy là bức ảnh đã có tác dụng”

“Em có ý gì khi nói như thế?”

Nina nghe tiếng em gái cô đang gõ nhẹ móng tay giả của nó lên mặt bàn gần bên như thể nó đang thâm tính toán cái gì đó.

“Anh ta sẽ phải trả một khoản tiền, dĩ nhiên là thế, nhưng bây giờ con bé đã khác đi rồi. Chị hãy nghĩ đến việc con bé sẽ trở nên giàu sụ khi nó trưởng thành, toàn bộ ngân hàng thương mại của gia đình đó sẽ thuộc về nó”.

“Chị không thể nào tin được em lại quá vô cảm về chuyện này như thế”. Nina nói một cách trách mắng. “Em có biết anh ta dự định làm gì không?”

“Anh ta tính làm gì kia chứ?” Giọng Nadia nghe có vẻ buồn chán.

“Anh ta ép chị - ý chị là em - phải kết hôn với anh ta, thực ra là chị bởi vì em đã chuẩn thẳng và anh ta thì không nhận ra điều đó, và chị đã phải nhượng cổ lên mà nói dối. Chị không biết mình có thể đối mặt với điều đó hay không bởi chị không hề có bất cứ ý niệm nào để làm sao đối phó với một người đàn ông giống như Marc Marcello, chị còn phải đi làm và không có người trông chừng con bé -”

“Wow!” Nadia xen vào. “Từ từ nào, chị có ý gì khi nói anh ta muốn kết hôn với chị?”

“Không phải là chị - mà là em!” Nina kêu lên the thé. “Anh ta nghĩ anh ta ép em vào một cuộc hôn nhân trên giấy tờ”.

“Một cuộc hôn nhân trên giấy tờ?”

“Anh ta muốn nhận nuôi Georgia và chuẩn bị kết hôn với chị - ý chị là em - để thực hiện được việc đó”.

“Chị đã đồng ý?” Nina nói về đây ngạc nhiên.

“Anh ta thật sự không để chị có nhiều lựa chọn”, Nina trả lời một cách bức bối. “Anh ta đe dọa sẽ vạch trần việc em là một người mẹ kém cỏi như thế nào và em đã trao cho anh ta mọi bằng chứng anh ta cần để cho thấy Georgia bị tổn hại vì những hành động em đã làm. May mắn một điều là anh ta không chú ý đến -”

“Anh ta trả cho chị bao nhiêu?” Nadia hỏi.

Nina nghiêng răng kèn kẹt khi nhận thấy em gái cô hoàn toàn chẳng ăn năn tí nào. Làm sao Nadia có thể tập trung vào tiền bạc còn nhiều hơn đứa con của mình chứ?

“Cho dù có phải chết đối chị cũng không nhận tiền của anh ta”, cô đáp trả. “Anh ta nghĩ anh ta có thể mua chị nhưng không như cách mà một vài kẻ ăn chơi được nuông chiều sẽ -”

“Nói với anh ta chị đã thay đổi suy nghĩ” Nadia nói, lại lần nữa cắt ngang lời cô. “Nói với anh ta chị muốn 10 triệu”

“Mười triệu?” Nina thét lên. “Chị không thể làm những việc như -”

“Vậy chị là một kẻ ngốc” Nadia nói. “Anh ta là một tỷ phú, Nina à. Chị có thể nói ra giá của chị và anh ta sẽ trả nó”.

“Không, không đời nào. Cuộc hôn nhân này đã đủ tồi tệ rồi” Cô thở ra ngắt quãng và nói thêm. “Hơn nữa, chị cảm thấy buồn nôn khi nghĩ đến những gì anh ta sẽ làm khi anh ta tìm ra được anh ta đã kết hôn lộn người”.

“Đừng nói cho anh ta biết gì hết”

“Cái gì?” Nina kêu lên the thé. “Em trông mong chị sẽ đi đến cùng chuyện này sao?”

“Chị muốn Georgia mà, phải không?” Nadia nói. “Đây là cơ hội để chị có thể giữ con bé và giảm bớt gánh nặng về chuyện tiền bạc. Thực tế, nếu chị đi một nước bài đúng đắn thì cả hai chúng ta thực sự sẽ thu được một món lợi chuyện này”.

Cô không hề quan tâm nhiều đến tông giọng đầy mùi hám lợi của em gái cô. “Ý em là gì?”

Nadia cười thầm khi một luồng lo lắng chạy dọc sống lưng cô ta. “Chị kết hôn cùng với một anh chàng tỷ phú. Chị sẽ được cung phụng rất nhiều, rất nhiều tiền mặt. Em đã làm vài kiểm tra đối với Bryce và anh ta không lý tưởng như Marc của chị. Nhưng chúng ta có thể trông mong điều đó một khi chị đã kết hôn”.

Nina làm thông cổ họng khô khốc của cô. “Nadia, chị không thể kết hôn với Marc Marcello! Nó không chính đáng!”

“Ai biết được chứ?” Nadia hỏi một cách thoải mái. “Như em nhớ, em chưa từng nói với Andre em có một người chị gái sinh đôi, vì thế anh trai anh ta không thể tìm ra sự thật nếu chị không nói cho anh ta biết hoặc anh ta không nhìn thấy chúng ta gặp nhau, điều này khó mà xảy ra được khi em đang ở nửa bên kia trái đất. Em nghĩ việc này nghe thật thú vị. Cả hai chúng ta đều được lợi. Chị có thể giữ lấy Georgia và em được đền bù bằng khoản lợi tức chị nhận được ông chồng giàu sụ của mình”.

Nina cảm thấy bụng mình quặn lên đau đớn. “Nadia, làm ơn đừng làm thế với chị. Chị không thể kết hôn với người đàn ông căm ghét chị bằng cả hơi thở của anh ta”.

“Anh ta không căm ghét chị, người anh ta thù ghét là em”, Nadia chỉ ra. “Dù sao đi nữa, một khi anh ta biết chị anh ta thậm chí có thể cảm thấy có hứng thú với chị hoặc ít nhất anh có thể nếu như chị chịu thay đổi phong cách ăn mặc quê mùa của mình và chăm chút trang điểm để anh ta chú ý đến”

“Chị không thể chi trả cho những thứ dư thừa như em vẫn thường làm được”, Nina nói một cách chua cay.

“Thôi nào, Nina, hãy nghĩ về nó. Đây là cơ hội trong đời. Chị luôn muốn kết hôn và có con. Chị còn gì phải than phiền nữa chứ?”

“Chị muốn tự lựa chọn bạn đời cho mình, đó chính là nguyên do khiến chị phải than phiền!” Nina bắn trả. “Và chị muốn đám cưới được tổ chức tại nhà thờ, không phải ở trong một góc xó tại văn phòng đăng ký kết hôn”.

“Chị như một kẻ lãng mạn không hy vọng gì. Chị nghĩ rằng hôn nhân sẽ tồn tại lâu hơn nếu nó được tổ chức tại nhà thờ sao? Thôi nào - hãy thực tế chút đi Nina. Kết hôn với một anh chàng tỷ phú còn đáng giá hơn việc thiết kế một bộ váy cưới và đọc lời tuyên thệ trước mục sư”.

“Dù sao nó không phải chỉ như thế”, cô trả lời. “Chị muốn có một cuộc sống thực thụ hơn một ông chồng giàu có”.

“Chị có thể dùng cả đời để tìm kiếm thứ tình yêu giống như mẹ chúng ta đã làm, và giống bà ấy, chị không bao giờ có thể tìm thấy”, Nadia nói. “Nếu em là chị, em sẽ tóm chặt lấy cơ hội này bằng cả hai tay và làm nó trở nên tốt nhất”.

“Nhưng chị không phải là em, không phải thế sao?”, Nina nhắc nhở em cô một cách lạnh lùng.

“Đúng thế”. Một sự thích thú lại lần nữa ẩn giấu trong giọng nói của Nadia. “Nhưng Marc Marcello không biết điều đó, đúng không nào?”

4. Chương 4

Ngày hôm sau Nina gọi điện đến thư viện xin nghỉ ốm để thu xếp người trông chừng trẻ nhưng những cố gắng của cô chẳng được khuyến khích. Cô không có xe hơi và không thể nào đến các trung tâm tư nhân vì chi phí rất đắt đỏ. Cô không còn lựa chọn nào là phải đặt hẹn, hy vọng cháu gái cô có thể đương đầu với thay đổi này mà không quá âm ỉ.

Hai ngày tiếp theo trôi qua mà không hề có liên lạc gì từ Marc. Ngay khi Nina tự hỏi có phải cô tự tưởng tượng mọi thứ hay không, bởi nó dường như không thực, thì đến ngày thứ ba một bức thư đã đến, trang đầu tiên của xấp tài liệu dày đó thông báo với cô rằng hôn lễ sẽ diễn ra vào ngày 15 tháng 6. Cô cảm thấy sống lưng mình thắt lại trong sự lo lắng. Dường như không còn con đường nào khác. Cô sẽ phải kết hôn với Marc để giữ lấy Georgia. Cô sẽ phải tiếp tục lừa dối anh ta, cho dù nếu làm thế cô chỉ càng khiến anh ta căm ghét cô hơn.

Ý nghĩ về việc phải giả làm em gái cô trong những tháng tới, có thể là trong nhiều năm, khiến cô khiếp sợ nhưng cô không thể lựa chọn điều khác. Không thể nào có thể tưởng tượng được chỉ có vài từ chen giữa cô và sự tự do của bản thân. Nếu cô nói với anh ta: “Tôi không phải là mẹ của Georgia”, cuộc hôn nhân này sẽ hoãn lại ngay.

Chỉ ngần ấy từ và cô sẽ được tự do.

Chỉ ngần ấy từ đơn giản đó thôi thì ngay lập tức cô sẽ thoát khỏi chuyện này, nhưng nó cũng sẽ đem cháu gái rời khỏi cô - một cách mãi mãi.

Như cô mong đợi, Nadia chẳng có bất kỳ sự liên lạc nào. Nina cố gắng gọi cho em gái cô, nhưng mỗi lần tổng đài đều thông báo số điện thoại không thể liên lạc được, còn tin nhắn cô gửi đến thì không được trả lời. Khi em gái cô không liên lạc gì thì cái lưới nguy hiểm đó đang từng phút trói chặt quanh người cô.

Cô ném bức thư của Marc sang một bên để tập trung vào việc Georgia đang khóc, tránh không suy nghĩ về việc cô phải kết hôn với người đàn ông cực kỳ căm ghét cô.

Khi cô trở lại căn phòng nhỏ với Georgia đang rúc vào gần người thì chuông điện thoại reng lên và cô với tay ra nhắc ống nghe để trả lời.

“Nina”. Chất giọng trầm của Marc vang lên trong tai cô. “Tôi là Marc đây”

“Marc nào cơ?” Cô quay trở lại với tính cách của Nadia như thể chỉ bằng việc nghe thấy chất giọng tan chảy như sô-cô-la của anh giống như một công tắc được kích hoạt bên trong người cô.

Cô thấy anh ta hít sâu vào và cô tự chúc mừng mình vì thắng lợi trong trận chiến nhỏ này cho dù cô biết cuối cùng người chiến thắng vẫn sẽ là anh ta.

“Tôi khá chắc chắn với tiếng tăm cô đã gây dựng một cách quá cần mẫn như thế thì hiện tại cô đã có gấp đôi số tên cần phải nhớ”, anh kéo dài giọng một cách xác xược.

“Anh sẽ chẳng thích thú gì như biết nó đâu” cô ném trả lại.

“Cô đã nhận được thư của tôi chưa?”

“Để tôi xem...” cô lục lọi đóng giấy báo đặt trên bàn bên cạnh chỉ để chọc tức anh ta. “À, có, nó ở đây. Nó là một bản hợp đồng tiền hôn nhân[4] phải thế không?”

[4] nguyên văn là pre-nup: thỏa thuận giữa một người đàn ông và một người phụ nữ về số tiền hai người sẽ nhận được trong trường hợp ly hôn hoặc ly thân.

“Cô chắc chắn không nghĩ đến việc tôi sẽ kết hôn với cô mà không có sự phòng bị nào cho bản thân chứ?”

“Đó còn phụ thuộc vào loại phòng bị nào anh đang nói”.

“Đây chỉ là một vụ giao dịch không hơn không kém, Nina à”

“Tốt cho tôi thôi”, cô nói. “Miễn là anh đừng có thất hứa. Tôi làm sao có thể biết mình có thể tin tưởng anh được hay không?”

Sự tạm dừng căng thẳng hiện diện giữa họ.

Cô hình dung ra anh ta đang nghiêng chặt răng cố giữ lại chút lịch sự còn sót lại và bụng cô run lên vì thích thú.

“Cô sẽ nhận được tiền chi tiêu ngay khi chúng ta đã kết hôn và không trước một giây nào”, anh cuối cùng đáp trả.

“Anh không tin tôi phải không, Mr.Marcello?” Cô dùng chất giọng lôi cuốn của em gái mình. “Anh nghĩ tôi có thể cố gắng lừa bịp anh sao?”

“Tôi rất thích nhìn thấy cô cố gắng làm thế”, anh thách thức cô. “Tôi chắc chắn không cần phải cảnh báo cô về hậu quả nếu như cô có thêm bất kỳ mối quan hệ nào khác”.

Nina không thể ngăn cản bên trong cô hình thành sự run rẩy khi nghe thấy sự châm biếm trong câu khẳng định lạnh lùng của anh ta. Nếu như chuyện đó xảy ra, cô sẽ phải tự đưa bản thân vào nắm mồ hay sao?

“Nhân tiện đây”, anh nói. “Bởi chúng ta sắp kết hôn nên việc cô cứ tiếp tục gọi tôi bằng họ thật sự không thích hợp”.

“Marc”. Cô gọi tên anh một cách quỵên rũ. “Đó là gọi tắt từ Marco sao?”

“Không, chỉ là Marc” anh nói. “Nó là tiếng Pháp, giống như tên của mẹ tôi”

“Anh nói được cả tiếng Pháp lẫn tiếng Ý sao?”

“Đúng thế, tôi còn nói được vài thứ tiếng khác”

Cô thầm ấn tượng về điều này nhưng không để lộ nó ra cho anh ta biết.

“Còn cô thì sao?” anh hỏi khi cô không trả lời ngay lập tức.

“Tôi ư?” cô làm một cái khịt mũi nhanh. “Tất cả những ngoại ngữ vô giá trị đó sao? Không đời nào! Tiếng Anh là ngôn ngữ thông dụng, tại sao một người cần phải tán chuyện với người khác bằng ngôn ngữ khác mình được chứ”.

Cô có thể nói trôi chảy tiếng mẹ đẻ của anh ta và cả tiếng Pháp, nhưng cô quyết định giữ bí mật. Cô học chúng tại trường và đến nay đã đến trình độ thành thạo. Nhưng cô quyết định để cho anh ta nghĩ rằng cô là một kẻ thiếu đầu óc, một kẻ không làm gì tốt hơn ngoài việc làm dáng và tô điểm trong hầu hết thời gian.

“Tôi đã hẹn luật sư của tôi, ông ta sẽ gặp chúng ta tại văn phòng của tôi để hai ta tiến hành những thỏa thuận tiền hôn nhân. Cô sẽ cần phải mang theo giấy khai sinh để tôi có thể thu xếp làm giấy hôn thú” anh nói. “Mười giờ sáng mai được chứ?”

Trái tim Nina bắt đầu đập thình thịch với nỗi e sợ lớn dần lên. Việc giả làm em gái mình cô có thể xoay sở được, nhưng bây giờ cô sẽ phải ký tên vào đồng giấy tờ bắt buộc với sự chứng kiến của luật sư. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cô bị tống vào tù vì tội lừa gạt? Rồi chuyện gì sẽ xảy ra cho Georgia? Cô chỉ mới nói cho anh ta biết tên thật của cô là Nina, và thậm chí có thêm may mắn cô cũng là chị, nên chỉ có tên cô xuất hiện trong đồng giấy tờ đó, em gái cô không hề được đề cập đến vào lúc đó. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta xem qua giấy khai sinh của Georgia? Tên của Nadia được in trên đó, chứ không phải tên cô. Cô sẽ phải giải thích với anh ta thế nào đây?

“Nina?” Giọng nói trầm của anh cắt ngang sự hốt hoảng của cô.

“Tôi xin lỗi”, cô nâng cháu gái lên cao hơn. “Georgia bị trượt”

“Cô đang ôm con bé sao?”

Ngay sau đó Georgia phát ra tiếng riu rít thích thú nhỏ như thể con bé đang đáp lại tiếng nói của bác mình.

“Vâng”, Nina nói, mỉm cười nhìn xuống cháu gái cô. “Tôi đang định đặt con bé vào nôi để ngủ tiếp khi anh gọi đến”

“Con bé thế nào rồi?”

“Con bé khỏe lắm”

“Con bé có hay tỉnh giấc vào ban đêm không?”

“Một hoặc hai lần” cô nói với anh. “Nhưng con bé ngủ lại rất mau sau đó”

“Hãy nói cho tôi một điều, Nina”. Một âm sắc mơ hồ ẩn hiện trong giọng nói của anh. “Cô có hạnh phúc khi được làm mẹ hay không?”

Nina đáp trả không hề chần chừ. “Dĩ nhiên là tôi rất hạnh phúc khi được làm mẹ”

Một sự thinh lặng ngắn kì lạ xảy ra.

Cô tự hỏi không biết mình có cần phải thật thà quá thế hay không. Có thể Nadia sẽ trả lời hoàn toàn khác đi và anh ta sẽ tạm thời thắc mắc vì sự thay đổi tính cách một cách đột ngột như thế.

“Cô không cần phải gây ấn tượng với tôi như thể cô là một bà mẹ chân chính”. Giọng nói của anh chứa đầy sự khinh bỉ.

“Tôi gây ấn tượng cho anh vì cái gì chứ, Marc?” cô hỏi với chất giọng đầy quyền rũ, lấy lại sự sai lầm lúc trước đây khi biểu lộ ra tính cách thật của mình.

Đang ngồi tại văn phòng, Marc thở dài, phất lờ đi câu nhận xét cuối cùng của cô. “Sáng mai tôi sẽ đón cô lúc 9 giờ 15”, anh nói với cô.

“Trong xe của anh có ghế dành cho trẻ em chứ?” cô hỏi.

Marc cau mày. Anh thậm chí chưa nghĩ đến những chi tiết đó. “Tôi sẽ mua một cái vào chiều nay”

“Tôi có thể đón xe buýt” cô đề nghị. “Văn phòng của anh nằm ở đâu?”

“Tôi khẳng định sẽ đến đón cô”

“Tôi sẽ không đi với anh nếu như trên xe của anh không có chỗ ngồi thích hợp cho việc đem theo một đứa trẻ. Điều đó không an toàn”

Marc thở dài. “Tôi sẽ mua ngay một cái ghế thích hợp nếu đó là việc cuối cùng tôi cần làm, được rồi chứ?”

“Tốt” cô nói. “Tôi có thể tin anh hay không?”

Marc nhắm mắt lại và đếm đến mười.

“Marc?”

Hai mắt anh mở choàng ra khi anh nghe thấy tên anh phát ra từ bờ môi của cô. Cô có một giọng nói như tiếng hỗn hển, nhẹ như một chiếc lông vuốt ve dọc theo làn da nhạy cảm nơi gáy của anh.

“Có...” Anh làm thông cổ họng. “Cô có thể tin tôi”

“Vậy tôi sẽ gặp anh vào sáng mai”, cô nói rồi đi vào sự thinh lặng.

“Được rồi” Marc đột ngột nói lỏng cà vạt. “Hẹn mai gặp cô”

Sáng hôm sau, chuông cửa reng lên vào lúc 9 giờ 15, nhưng Georgia hiện vẫn còn đang khóc, như việc con bé đã làm từ khi thức dậy vào lúc 5 giờ sáng.

Nina cảm thấy tồi tệ. Cô đã thực sự quá mệt mỏi, và điều này hứa hẹn cô sẽ phải gánh chịu một cơn đau đầu kinh khủng.

Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của Georgia khi cô ra mở cửa, tóc cô rũ xuống quanh vai và hai hốc mắt hờn xúông vì mất ngủ.

Khi cô nhìn thấy vóc dáng cao ráo đầy ấn tượng của Marc Marcello ay cửa thì tất cả những gì cô có thể làm là ngấn bản thân không hét lớn lên với người mang cùng dòng máu với đứa trẻ bé bỏng đang khóc trong vòng tay cô.

“Con bé bị ốm sao?” Marc hỏi, bước vào bên trong.

Nina gạt một lọn tóc ra khỏi mặt và trao cho anh cái nhìn đau đớn khi cánh cửa khép lại sau lưng anh. “Tôi không biết. Con bé đã bị như thế này kể từ khi nó tỉnh giấc”

Marc lấy đứa bé từ tay cô, ấn nhẹ lòng bàn tay vào trán bé để kiểm tra nhiệt độ. “Con bé hơi sốt nhưng không quá cao”. Anh hướng mắt trở lại phía Nina. “Con bé uống sữa chưa?”

Nina lắc đầu. “Con bé không thèm uống. Tôi đã cho con bé uống ba hay bốn lần nhưng con bé đều cố đẩy bình sữa ra”

“Có lẽ con bé cần đến bác sĩ”, anh đề nghị. “Cô thường đưa con bé đến bác sĩ nào?”

Cô ngẩng người ra nhìn anh. Cô không thể nghĩ ra Nadia đưa Georgia đến gặp bác sĩ nào để kiểm tra sức khỏe hàng tháng cho con bé, nếu như nó có làm thế.

“Tôi...”

Marc trao cho cô một cái nhìn buộc tội. “Cô đã từng đưa con bé đến gặp bác sĩ rồi phải không?”

“À, tôi...”

Anh thở ra đầy tức giận. “Nó là một đứa trẻ”, anh mắng cô. “Con bé cần phải được đưa đi khám sức khỏe và đo cân nặng hàng tháng để đảm bảo con bé phát triển bình thường”

“Con bé hoàn toàn khỏe mạnh” cô nói, nhần nhó khi cô nghe thấy Georgia khóc gào lên.

Marc nhướn mày lên với vẻ buộc tội khi đứa bé tiếp tục khóc trong vòng tay anh. “Cô nghĩ thế sao?”

Nina cắn môi. “Có thể con bé đang mọc răng”

“Con bé bao nhiêu tuổi? Bốn tháng? Cô không nghĩ như thế quá sớm hay sao?”

“Tôi không biết! Tôi chưa bao giờ_” cô ngăn bản thân không nói ra hết câu. Cô gần như nói cho anh ta cô không biết chút gì về những đứa bé! Anh ta sẽ nghĩ cô là người mẹ như thế nào?

Marc quay lại với đứa bé, bàn tay mạnh mẽ của anh vuốt ve lưng của Georgia khi anh ôm con bé. Sau giây lát tiếng khóc chỉ còn là những tiếng nấc nhẹ và sau vài giây tiếp theo hai mí mắt nhỏ của con bé đã khép lại.

Nina không thể không khâm phục kỹ năng của anh ta. Chứa biết cô đã cố gắng dỗ con bé ngủ trong nhiều giờ qua nhưng không được gì. Một phần trong cô cảm thấy bức bối vì anh ta làm được điều đó thay vì là cô. Một phần khác trong cô lại thầm khâm phục anh ta.

“Chuẩn bị đi thôi”, Marc nói nhỏ với cô để tránh quấy rầy đứa bé. “Chúng ta có vài phút nhưng giao thông vào thời điểm này không thể nói trước được”

Nina đi về phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại. Cô nhìn kỹ vào những gì có bên trong tủ quần áo với sự thất vọng. Hầu hết quần áo của cô đều mang tính bảo thủ hay đã quá lỗi thời. Công việc là một thử thách không đòi hỏi cô phải ăn mặc thời trang và cô phải trả những khoản nợ của Nadia, nên cô không thể mua bất kỳ thứ gì mới cho bản thân mình. Cô có những cái quần jean đẹp, hầu hết đều do Nadia vứt bỏ đi và một bộ sưu tập áo ống, cũng của Nadia, hầu hết chúng đều phô bày cơ thể hơn là che giấu chúng.

Cuối cùng cô lựa một bộ đồ không dùng nữa của Nadia. Cô và em gái mình có cùng vóc dáng nên việc mặc đồ của nó không thành vấn đề. Thậm chí cô có chút khúm núm vì phải phô bày quá nhiều phần cơ thể, đặc biệt là với một người quá sành sỏi phụ nữ như Marc Marcello.

Tất cả mọi thứ về anh ta khiến cô không yên lòng. Không phải chỉ bởi thực tế rằng anh ta nghĩ cô chính là em gái cô, mặc dù đó chính là điều khó khăn trọng yếu, đặc biệt là đối với tâm hồn vốn dĩ bình yên của cô. Nhưng toàn bộ con người nam tính của anh ta làm cô hoảng sợ. Thậm chí cô nhận thức sâu sắc rằng anh ta hành động không có gì vượt quá phép tắc với cô, nhưng cô không thể ngăn được cảm giác khi cô ở quanh anh ta. Cô biết điều đó gần như đến từ sự thiếu kinh nghiệm về đàn ông của cô, cô không biết làm sao xoay sở với một người đàn ông quá mạnh mẽ, quá tự chủ và quyết đoán như thế.

Marc Marcello chính xác là mẫu đàn ông mà người khác không thể phát lờ được. Anh ta là mẫu đàn ông mà người khác phải nghe theo, thực tế chính là thế.

Cô thở dài một cách yếu ớt khi cô vuốt thẳng bộ váy gần như vừa khít với cô. Cô ước gì việc giả làm em gái sinh đôi của mình cũng dễ dàng như việc mặc quần áo của nó: đó là cách để cô không cảm thấy quá căng thẳng trong trường hợp anh nhìn xuyên qua những hành động của cô. Cô giật lấy chiếc áo len đan bằng sợi ca-sơ-mia, quần nó quanh vai và đi ra nơi Marc đang chờ.

Anh vẫn còn đứng đó với con bé trong vòng tay, những đường nét cứng nhắc thường thấy trên gương mặt của anh mềm mại đi khi anh nhìn xuống dáng vẻ đang say ngủ của con bé.

Nina hít một hơi khó nhọc vì cảnh tượng diễn ra trước mắt cô. Anh ta rõ ràng yêu mến đứa con của em trai mình và anh ta sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ con bé, thậm chí có phải kết hôn với người phụ nữ mà anh ta ghê tởm.

Marc quay lại nhìn cô và biểu hiện của anh ngay lập tức cứng rắn trở lại. “Cô sẵn sàng rồi chứ?”

Cô gật đầu, nhắc cái túi đựng đồ thay của Georgia và theo anh rời khỏi căn hộ.

Đoạn đường đi đến văn phòng của Marc là một khoảng thỉnh lặng và Nina hết sức biết ơn về điều đó. Georgia cuối cùng cũng uống sữa và ngủ thiếp đi không bao lâu sau khi con bé được đặt vào ghế dành cho trẻ em ở băng ghế sau chiếc xe hoàn hảo của Marc. Marc tập trung vào tình hình giao thông dày đặc ngay trước mặt, cái nhìn của anh chưa lần nào hướng về phía cô.

Nina nghi ngờ trong một lát cô đã cắn móng tay khi cô cân nhắc điều gì đang đợi mình ở phía trước. Anh ta đã nói gì với luật sư về cuộc hôn nhân đột ngột của họ? Cô có cần giả bộ gì đó giống như những cặp đôi khác thường làm hay Marc đã thông báo với luật sư chi tiết vấn đề và dĩ nhiên Georgia là nguồn gốc chủ yếu dẫn đến chuyện đó?

Cô xoắn những ngón tay lại trong lòng bàn tay và thở ra một cách rời rạc. Năm từ, cô tự nhắc nhở mình. Chỉ có năm từ và mọi việc sẽ chấm dứt ngay lập tức.

Chắc chắn, anh ta có quyền đem con bé ra khỏi sự chăm sóc của cô, nhưng có thể cô có khả năng thuyết phục anh ta để cô được thỉnh thoảng gặp con bé. Những người bác không phải có quyền như thế hay sao? Không những thế, cô còn là mẹ đỡ đầu của Georgia, mặc dù cô thật sự chưa bao giờ hiểu tại sao Nadia phải b làm lễ rửa tội cho con bé bởi lần cuối em gái cô đến nhà thờ là khi nó được rửa tội.

Cô liếc nhìn anh nhưng đầu anh quay về phía cửa xoay của bãi đậu xe nằm phía dưới tòa nhà văn phòng khi anh quẹo xe vào, tay anh với ra ngoài cửa để quẹt tấm thẻ ra vào.

Chiếc xe di chuyển về phía trước và Nina quay người lại, cô không chắc cô muốn để anh ta nhìn thấy sự do dự và tội lỗi viết rõ trên gương mặt của cô.

Khi xe dừng lại, cô bước khỏi xe và bắt đầu bồng cái bọc nhỏ lại gần ngực, những ngón tay cô hầu như run run khi cô cố gắng buộc dây lại.

Marc giúp cô một tay, đưa chân đứa bé qua lỗ chuyên dùng. Nina cảm nhận tay anh chạm nhẹ vào ngực trái của cô như thể anh chạm vào cô bằng cái đầu sắt nung nóng.

Ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt của cô, đôi mắt đen sâu thẳm của anh lấp lánh sự chán ghét. “Tôi khuyên cô đừng thể hiện bất kỳ sự tránh né nào vì sự đụng chạm của tôi khi chúng ta ở trước mặt luật sư”, anh nói. “Ông ta tin rằng nó là một cuộc hôn nhân bình thường và tôi thích để ông ta nghĩ thế mặc dù cả hai chúng ta đều biết đó không phải là sự thật”.

Hai mắt của Nina ánh lên khi cô đeo túi đựng con trên vai. “Nó chính xác chẳng bình thường chút nào khi anh bắt ép một người kết hôn cùng với anh”

Anh khởi động hệ thống báo động và khóa cửa xe trước khi đáp trả. “Cô sẽ được đền bù xứng đáng vì những cố gắng của cô”

“Không phải việc tôi đến đây ký vào bản hợp đồng tiền hôn nhân sẽ làm cho ông ta nghi ngờ hay sao?” cô hỏi.

“Những thỏa thuận tiền hôn nhân đã trở nên phổ biến hiện nay. Ngoài ra tôi có cổ phần và những đối tác cần tôi bảo vệ, đó là chưa đề cập đến việc cha tôi đã bắt đầu rút khỏi công việc kinh doanh. Tôi không thể nào đứng một bên và nhìn một người phụ nữ điếm đàng tầm thường ham mê tiền bạc như cô lấy đi một nửa số tài sản mà chúng tôi đã vất vả làm ra nếu như cuộc hôn nhân này có chấm dứt”.

Mặc dù Nina biết mọi điều anh ta nói đều hợp lý nhưng cô vẫn cảm thấy bị tổn thương bởi nhận định của anh ta về động cơ của cô. Cô ước gì anh ta có thể nhìn xuyên qua lớp vỏ ngoài mỏng manh để biết cô thực sự là người như thế nào. Cô không phải là một người cơ hội tóm lấy tiền của những kẻ đi tìm sự khoái lạc trên thân xác cô, mà là một người phụ nữ trẻ hết mực quan tâm đến cháu gái của mình, thực tế đó chính là lý do để cô chuẩn bị kết hôn cùng với một người hoàn toàn xa lạ.

Cô khép miệng lại không nói gì và theo anh bước vào thang máy. Cô nhìn chăm chăm vào những con số hơn là nhìn anh, nhưng cô nhận ra sâu sắc anh đang đứng bên cạnh cô, bờ vai rộng của anh không hề chạm vào cô nhưng cô vẫn cảm nhận được hơi ấm cơ thể của anh.

Thang máy đem lại cảm giác quá nhỏ. Cô cảm thấy ngực mình căng cứng. Hai chân cô cảm giác như làm bằng len ẩm chứ không phải từ xương và những múi cơ. Tâm trí cô ngập tràn những ý nghĩ lộn xộn - suy nghĩ về việc bỏ trốn, nghĩ đến việc nói ra sự thật, nghĩ về chuyện gì sẽ đến nếu như cô cứ tiếp tục nói dối, trải qua toàn bộ cuộc đời chờ đợi lưỡi hái hạ xuống khi sự thật cuối cùng bị phơi bày, cô biết nó hầu như chắc chắn sẽ xảy ra.

Cho đến bây giờ cô đã gặp may. Anh ta đã không yêu cầu cô đưa giấy khai sinh của Georgia, nhưng chẳng bao lâu nữa anh ta sẽ làm thế, đặc biệt nếu anh ta có ý định chính thức nhận nuôi con bé. Cô biết anh ta có ý định đó là để cha của anh ta có thể gặp đứa cháu nội duy nhất của ông, điều đó có nghĩa là họ phải đáp máy bay đến Ý. Việc đưa Georgia ra nước ngoài có hợp pháp hay không? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu có ai đó yêu cầu được xem qua giấy khai sinh của con bé và tìm ra cô thật sự không phải là mẹ của Georgia?

Đột ngột nhận ra ánh mắt dò xét của Marc, cô nhanh chóng che giấu sự lo lắng bên trong bằng cách nở một nụ cười trống rỗng.

“Cô đang cảm thấy tự mãn gì khi cười như thế?” Marc nhìn xuống cô một cách nhạo báng. “Cô đang tính toán xem mình nên làm gì để tiêu xài hết số tiền tôi đưa hay sao?”

“Đó còn phụ thuộc vào việc anh hào phóng đến mức nào”, cô ném trả lại.

Marc đảo tròn mắt và nhấn vào nút thang máy một lần nữa như thể làm thế nó sẽ nhanh hơn.

“Chúng ta chưa kết hôn với nhau vì thế tôi khuyên cô nên tính toán từng đồng cho đến khi cô nhận được chúng”, anh gầm gừ.

Cửa thang máy mở ra và Nina bám theo sống lưng cứng ngắc của anh ta khi anh ta đi đến văn phòng của mình.

Nó khiến cô cảm thấy mình sợ anh ta nhiều đến mức nào.

Trong chừng mực mà cô biết, cô chưa làm ai phải chú ý đến, đó luôn luôn là vai trò của Nadia, và ý nghĩ về việc Marc Marcello phải đấu tranh lại với sự lười cuốn không mong muốn với cô khiến cô vừa cảm thấy tức cười vừa cảm thấy sợ hãi. Cô đã thấy cái cách anh ta nhìn cô khi anh ta nghĩ cô không để ý đến, đôi mắt sâu thẳm của anh ta nấn ná trên cơ thể cô như thể anh ta không thể nào ngăn được bản thân. Nó làm cả người cô nhói lên.

Phản ứng của cô đối với anh ta hoàn toàn làm cô bối rối. Cô nghĩ rằng mình phải căm ghét anh ta vì những điều anh ta đã làm nhưng nó không thành công. Mỗi lần cặp mắt của anh ta lướt khắp người cô, cô cảm thấy như thể anh ta đã truyền nhiệt độ từ cơ thể anh ta qua người cô. Cái chạm nhẹ vô tình của tay anh ta lên ngực cô đem lại cảm giác như bị điện giật, nó làm mạch và tim cô đập điên cuồng.

Cô cần phải biết kiểm soát bản thân hơn nữa, cô thầm khiển trách mình. Yêu Marc Marcello là loại rắc rối mà cô không thể để vướng vào, cô đã thực sự cân nhắc về vấn đề lộn xộn đó.

Nhìn khu vực tiếp khách của tập đoàn ngân hàng của Marc, không người nào có thể nghi ngờ về số lợi nhuận khổng lồ của công ty. Nina nghĩ trong chốc lát. Từ màn hình điện tử viền bằng cẩm thạch đen sáng loáng, quây tiếp khách hoàn hảo; đến tấm thảm dài bằng vải nhung lông trải trên sàn nhà, cùng với khung cảnh thành phố được nhìn thấy qua mọi cửa sổ. Tất cả đều để lại ấn tượng cho thấy ngân hàng thương mại của Marc Marcello biết hoạt động thế nào và nó đã làm việc một cách cực kỳ tốt.

Nina liếc nhìn về bức tranh được treo ở khu vực chờ, hai mắt cô mở to khi nhận ra nó không phải tranh sao chép mà là bức tranh gốc của Renoir[5].

[5] Pierre-Auguste Renoir (25 tháng 2 năm 1841 - 3 tháng 12 năm 1919) là một họa sĩ người Pháp, một nhân vật tiên phong trong sự phát triển của phong cách trường phái biểu hiện. Ông là một họa sĩ luôn đề cao vẻ đẹp, đặc biệt là về vẻ đẹp cơ thể của nữ giới. “Renoir là hiện thân cuối cùng của truyền thống chuyển tiếp từ Rubens tới Watteau”.

“Anh Marcello”, cô thư ký nói chuyện với ông chủ của cô ta. “Ngài Highgate đang chờ anh tại phòng tiếp khách kế bên văn phòng của anh rồi ạ”

Hai lông mày của Nina nhướng lên. Luật sư của anh thậm chí cũng phải chờ tại phòng thông thường hay sao?

“Theo tôi” Marc nhún một bên vai chỉ hướng cho Nina.

Một thứ gì đó trong cô thấy đó là một nơi phù hợp và cô không phải lượn quanh nhân viên của anh ta, đặc biệt là nhân viên tiếp tân lộng lẫy của anh ta, những người không làm gì khác ngoài việc nhìn chăm chăm vào cô kể từ khi cô đặt chân vào đây.

“Chào cô” Nina giơ tay ngang qua bàn tiếp tân. “Tôi là Nina, vợ chưa cưới của Marc. Và đây là Georgia. Con bé là cháu gái của Marc, cô biết đó, là con của Andre”

Nữ thư ký tránh cánh tay duỗi thẳng của Nina như thể việc chạm phải nó có thể làm phỏng tay cô ta.

“Tôi nghĩ tên cô là Nadia chứ”. Người phụ nữ trẻ cuối cùng cũng xoay sở để mở lời. “Và cô không nhớ sao?” Cô ta nhìn Nina một cách tổ cáo. “Trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi mà”

Nina đã không cân nhắc đến khả năng em gái cô có thể đã gọi đến trụ sở của Marc.

Hai má cô ửng đỏ lên và cô nghĩ mình nên xin lỗi cô gái đó vì đã không nhận ra cô ta nhưng đầu óc cô như thể có ai đó kéo nút và cô cảm thấy lúng túng.

“Đó là khi Marc ở Ý vào tháng Chín năm ngoái” cô ta nói tiếp, miệng mím lại chỉ trích. “Andre đang có một cuộc họp nhưng cô cứ khẳng khái đòi gặp anh ấy”.

Nina nhận ra Marc đang lắng nghe từng từ trong cuộc trao đổi và cô cần phải nghĩ ra cách để thoát khỏi chuyện này.

Quay trở lại những tháng trước, ắt hẳn Nadia đã đến gặp Andre khi con bé mang thai, nó như nỗ lực cuối cùng để tóm lấy cậu ta. Cô cúi thấp đầu với cử chỉ hối lỗi, hai tay vu vơ vuốt ve sau đầu của Georgia.

“À vâng, tôi đã không thực sự kiểm soát bản thân..., cô biết đấy”

Nữ thư ký nhìn ngang qua đứa bé đang ngủ, biểu hiện lạnh lùng của cô ta ngay lập tức dịu lại. “Con bé trông rất giống Andre phải không?”

Nina gật đầu, quyết định không nói gì thêm vì có thể cô ta nhận ra giọng nói của cô.

“Làm ơn giữ tất cả các cuộc gọi cho tôi, Katrina” Marc ra lệnh bằng chất giọng trầm của mình, cắt ngang cuộc trao đổi căng thẳng nhỏ đó. “Đi nào, cara [6], chúng ta có vài việc cần làm”

[6] (Tiếng Ý) em yêu

Cara? Nina che giấu cái cau mày của cô ngay thời điểm đó. Cô không thể chắc chắn mình có thể đối phó với anh ta nếu như anh ta nói với cô bằng những từ ngữ tiếng Ý yêu thương đó. Nó làm cô cảm thấy như thể mối quan hệ của họ dịch chuyển lên một mức khác, một mức mà cô không hề có chút kinh nghiệm nào để ứng phó với nó.

Cô theo anh ta đi vào dãy hành lang rộng lớn, nơi đây thậm chí còn được treo nhiều tác phẩm nghệ thuật vô giá hơn nữa, mỗi bức đều gợi nhớ cho cô rằng Marc Marcello sẵn sàng vùng tiền ra nếu anh ta quyết định không rời khỏi đây - mà không có Georgia.

“Trong này”. Marc giữ cánh cửa mở ra cho cô. “Hãy chọn cho mình một chỗ và tôi sẽ gọi Robert Highgate đến gặp chúng ta”.

Nina ngồi vào một trong những cái ghế bọc vải lông nhưng đối mặt với cáiàn khổng lồ và đặt Georgia tại một vị trí thoải mái tựa vào người cô, bắt đầu nhìn xung quanh phòng.

Văn phòng rất lớn, có những kệ sách chạy dọc hai bên bức tường, những cuốn sách dày cộm về kiến thức kinh doanh và nhiều thể loại khác. Nếu như chúng không phải đơn giản chỉ là để trưng bày, chúng đã cho thấy Marc là một người đàn ông có kiến thức sâu rộng, rõ ràng ngoài những bộ sách về kinh doanh và pháp luật cô có thể nhìn thấy những tác phẩm cổ điển hiện đang bán rất chạy mà cô đã đọc và yêu thích.

Nó đem lại cho cô một cảm giác thích thú khi cô và anh có sở thích đọc sách tương tự nhau. Nó tạo nên mối liên kết giữa cô với anh mà cô không thể chắc chắn mình có muốn điều đó hay không.

Cánh cửa mở ra sau lưng cô và cô quay người trên ghế, nhìn thấy một người đàn ông khoảng 55 tuổi hoặc hơn thể bước vào phòng với một tập tài liệu trên tay. Marc theo sau ông ta với cái nhìn không thể thấu hiểu được hiện diện trên gương mặt của anh.

“Em yêu, đây là Robert Highgate. Robert, đây là vợ sắp cưới của tôi, Nina Selbourne”.

Nina bắt đầu đứng dậy nhưng Robert đã nhanh chóng ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Thay vào đó ông bắt tay cô và nhìn thiên thần bé bỏng đang say ngủ, đôi mắt nâu nhạt âm áp hiện lên sự dịu dàng.

“Một báu vật nhỏ bé làm sao. Tôi có hai cô con gái. Chúng là cuộc sống cũng như nỗi tra tấn hàng ngày của tôi”. Ông cười toe toét đầy hàm nghĩa với cô.

Nina trao cho ông một nụ cười ngượng ngùng. “Làm cha mẹ thật chẳng dễ dàng, thưa ông”

“Đúng thế, nhưng chống lại nó càng tồi tệ hơn, tôi có thể bảo đảm với cô như thế. Cô con gái lớn nhất của tôi đã kết hôn cách đây vài tháng; Dường như chỉ mới ngày hôm qua con bé vẫn còn đi vớ ngắn tới mắt cá chân và tranh luận với mẹ của con bé về chiều dài bộ đồng phục đi học của nó”.

Nina trao cho ông một nụ cười có phần hơi gượng ép. Cô nhớ rõ những hồi ức về việc tương tự như thế giữa Nadia và mẹ của họ nhưng chẳng có ai trong hai người cảm thấy hứng thú vì điều đó. Cô nhìn thấy Marc cứng người lại khi nghe thấy tiếng cười thâm của cô, đôi mắt của anh ta quá sắc bén đến mức cô phải ngó đi nơi khác để tránh anh ta nhìn thấy nhiều hơn những gì cô muốn anh ta thấy.

“Bây giờ”, Robert nói khi ông mở tập tài liệu đặt trên bàn và liếc ngang qua Marc. “Tôi đã thảo ra tài liệu này theo như cách cậu đã đề nghị nhưng tôi có cần phải giải thích nó trước cho Nina không?”

“Ông cứ giải thích toàn bộ đi”. Tông giọng của Marc gần như không thêm bận tâm.

Nina cảm thấy bản thân co người lại trên ghế vì lúng túng. Cô không hiểu biết nhiều về những điều khoản pháp luật và cô không chắc mình có thể ký vào đó để quyết định số mệnh của mình hay không. Chắc chắn Marc có thể giải quyết việc này tốt hơn cô?

“Như cậu muốn”, Robert mở xấp tài liệu và đặt phía trước cô. “Đừng lúng túng vì những thuật ngữ giới luật sư dùng, Nina, cứ thoải mái đi. Đây là những điều khoản nói đến trong trường hợp ly hôn, cô sẽ đồng ý với những dàn xếp hợp lý mà không đòi quyền phân chia những tài sản của Marc”.

Nina đọc qua tài liệu nhưng có nhiều chỗ cô không thật sự hiểu lắm. Cô tìm kiếm phần có đề cập đến tên Georgia, xem có điều khoản nào để anh ta đem con bé ra khỏi cô nếu như cuộc hôn nhân này khép lại, nhưng không hề có một điều khoản nào.

“Cô sẽ nhận được tiền trợ cấp trong suốt cuộc hôn nhân”, Robert Highgate chỉ đến phần có liên quan.

Nina nhìn chăm chăm vào con số được đưa ra và nuốt xuống. “Nó dường như hơi...nhiều quá”. Cô nhìn lên và thấy Marc đang nhìn cô một cách kỳ quái. Cô hạ ánh mắt xuống tập tài liệu lần nữa, tìm cô đập thình thịch trong lồng ngực. Trong tương lai cô cần phải cẩn thận hơn nữa. Marc không phải là một kẻ ngốc. Nếu như anh ta bắt đầu nghi ngờ mình bị lừa...

“Nếu như không có gì nữa thì cô hãy ký ở đây”, Robert Highgate chỉ phần ký tên dành cho cô. “và ở đây”. Ông lật sang trang kế và cô nghiêm túc ký vào. “Vay mọi chuyện đã ổn thỏa” ông đóng nó lại và đút vào cặp tài liệu khi ông quay về hướng của Marc, anh đang tựa người vào cái tủ đặt cạnh bàn, ánh mắt của anh vẫn còn đặt trên người cô.

“Tôi có thể gửi đến hai người lời chúc mừng từ trái tim mình được chứ? Chúc cả hai có được cuộc hôn nhân hạnh phúc và trọn vẹn!” Robert nói. “Tôi biết thời điểm này cậu có nhiều chuyện buồn nhưng hãy tận hưởng niềm vui”, ông làm thông cổ họng và thận trọng nói thêm. “Cha cậu thế nào rồi?”

Marc nhắc người ra khỏi. “Ông ấy đang phải đương đầu với...căn bệnh”

Robert Highgate tặc lưỡi một cách đầy thông cảm. “Một đòn giáng quá tồi tệ và chẳng bao lâu sau khi mẹ cậu qua đời”.

“Vâng, đúng thế”.

Nina trầm nghĩ về câu Marc vừa đáp. Trong khi anh ta thể hiện quá ít cảm xúc trên gương mặt mình, thì có cái gì đó trong giọng nói của anh ta khiến cô nghĩ rằng anh ta là một người đàn ông có những cảm xúc

sâu đậm về tất cả những điều đó. Nó khiến cô có cái nhìn mới về anh ta. Không có quá nhiều những thương nhân cứng rắn muốn chinh phục thế giới, chiến thắng những kẻ cản trở lối đi của mình, nhưng một người đàn ông cần phải biết bảo vệ những người anh ta yêu thương và chịu trách nhiệm về họ.

Anh ta sẽ là một người cha tuyệt vời dành cho Georgia. Ý nghĩ đó lướt qua tâm trí cô và ở yên đấy cho tới khi cô không thể suy nghĩ cái gì khác nữa. Hình ảnh tưởng tượng anh ta cùng với Georgia đón lễ Giáng sinh đầu tiên của con bé, ngày con bé lần đầu mọc răng, những bước đi chập chững đầu tiên của con bé, ngày đầu tiên con bé đến trường...người bạn trai đầu tiên của con bé...

“Em đang nghĩ gì thế, Nina?” Marc hướng cái nhìn về phía cô.

Nina nhìn chằm chằm vào anh trong sự bối rối hoàn toàn. “Xin lỗi anh nói gì cơ?”

“Robert đề nghị chúng ta thảo riêng tài liệu về Georgia. Tài sản của Andre bây giờ thuộc về con bé, nhưng cho tới khi con bé trưởng thành...”

Cô đột ngột đứng dậy đầy lo âu, giữ Georgia ở gần ngực để không làm phiền con bé. “Tôi đã nói với anh tôi không có hứng thú với tài sản của Andre”

Marc gửi đến cô cái liếc nhanh cảnh báo nhưng đã quá trễ. Robert Highgate đã nhìn thấy cuộc tranh cãi và tự kết thúc phần của mình.

“Tôi có những giấy tờ cần thiết phải thảo”, ông thông báo với Marc một cách xả giao khi ông đi đến phía cửa. “Một lần nữa, chúc hai người hạnh phúc”

“Cám ơn ông” Marc nói, quay về phía Nina nhướn một bên mày, nhắc nhở. “Nina?”

Cô trao cho luật sư một nụ cười nhợt nhạt. “Cám ơn ông, Mr.Highgate, vì đã giải thích mọi điều với tôi”

“Không có gì cả” Robert đưa tay ra và nắm lấy tay cô một cách kiên định. “Cô biết không, cô không giống như những gì tôi đã nghĩ, nếu cô không phiền vì những lời nói của tôi”

“Tôi - tôi không giống?” Bụng của Nina quặn lên. Chúa ơi, Nadia đã từng gặp ông ấy sao?

“Không” Robert nói. “Nhưng cô biết đó cánh nhà báo thường thêm thắt những cột báo ngồi lê đôi mách để tăng số lượng tạp chí bán ra”.

Cô không thoải mái đổi từ chân này sang chân kia khi cô tự tra tấn bản thân với những hình ảnh về cô em gái ăn mặc thiếu vải của mình nhảy căng lên, có trời biết các hộp đêm tại Sydney có những tấm ảnh chụp nó say xỉn để làm tư liệu cho những trang báo tầm phào.

Cô hạ tầm mắt xuống nhìn vào đứa trẻ trong vòng tay cô và giả bộ bên lên. “Bây giờ tất cả đã là quá khứ. Tôi là một con người hay thay đổi”

“Tôi mừng cho cô về điều đó”, Robert Highgate nói. “Việc nuôi dưỡng một đứa trẻ đòi hỏi kinh nghiệm cùng sự chín chắn. Cô còn người thân - cha mẹ chứ?”

Cô lắc đầu, cẩn thận tránh nhìn vào mắt ông. “Không, tôi không còn người thân nào. Cha tôi đã chết khi tôi còn là một đứa bé và mẹ tôi đã qua đời cách đây ba năm”

Marc cau mày khi anh lắng nghe cuộc trao đổi giữa luật sư và cô vợ sắp cưới của anh. Anh đột nhiên nhận ra mình biết quá ít về Nina và hoàn cảnh xuất thân của cô. Anh biết cô là một người đàn bà điểm danh vô lối, một kẻ coi mục tiêu lớn nhất của đời mình là săn được một ông chồng giàu sụ để đổi đời, nhưng anh không biết cô lớn lên mà thiếu bóng dáng của người cha và người mẹ cũng mới vừa qua đời không lâu. Sự đau buồn của bản thân nhắc anh rằng việc mất đi cha mẹ có thể tàn phá bản thân đến mức nào và có thứ gì đó bên trong anh đang rục rịch. Đúng thế, không nghi ngờ gì cô là một kẻ cơ hội và chắc chắn chính cô là người đã khiến em trai anh ra đi quá sớm... nhưng cô rõ ràng yêu thương Georgia, điều đó vẫn còn khiến anh ngạc nhiên.

Cánh cửa khép lại sau lưng ông luật sư và Georgia bắt đầu khóc lên. Nina tháo con bé ra khỏi túi đựng con và, với tay đến gối đệm tã, nhìn ngang qua Marc đang đứng bất động suy ngẫm bên cạnh chiếc bàn.

“Tôi nghĩ con bé cần được thay tã” cô nói.

“Cô có cần tôi giúp gì hay không?” anh đề nghị.

Nina nhìn chăm chăm vào anh, trong chốc lát lặng người đi vì hoảng sợ. Cô làm sao có thể để anh ta thay tã cho Georgia với những vết thâm tím vẫn còn trên ngực của Georgia?

“Không” cô nói một cách dứt khoát. Có gì đó chợt đến rồi chợt đi trong mắt anh ta và cô biết cô đã làm anh ta cảm thấy khó chịu. Anh ta muốn được làm cha của Georgia, một người cha thực sự, được thay tã và cho con uống sữa mà không hề cảm thấy chán ghét như những người đàn ông khác thường làm những vết thâm tím vẫn còn đó, cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giữ anh ta tránh xa Georgia khi con bé không có quần áo để che chắn.

“Nhà vệ sinh nằm ở dưới kia” anh nói, di chuyển ra khỏi vị trí bên cạnh bàn. “Cô có đủ những thứ mình cần rồi chứ?”

Nina trao cho anh cái nhìn hống hách khi cô giữ lấy túi đựng tã trong tay. “Tôi đã làm việc này trước đây, anh biết mà”

Marc không trả lời nhưng anh giữ cánh cửa mở ra cho cô khi cô hiện ngang đi qua anh với đầu ngẩng thẳng về trước. Anh ngẩng nhìn khi cô đi ra hành lang hướng đến nhà vệ sinh, Georgia được địu một bên hông mảnh khảnh của cô, bàn tay nhỏ xíu của bé chôn vùi vào mái tóc vàng óng của cô.

Những ngón tay của anh cảm thấy ngứa ngáy muốn được làm tương tự như thế, để xem nó có mềm mại như anh trông thấy hay không, nhưng với một tiếng nguyên rửa thẳm lặng anh dứt hai tay sâu vào túi quần và để cửa đóng lại khi anh trở lại bàn làm việc.

Anh phất lờ cái ghế và thay vào đó anh nhìn ra phía ngoài cửa sổ như anh đã làm hàng ngàn lần trước đây, nhưng lần này anh không nhìn thấy một chút gì của bến cảng.

Tất cả những gì anh có thể nhìn thấy là cặp mắt mang màu xám khói tuyệt đẹp kia.

5. Chương 5

Nina nhốt mình trong nhà vệ sinh lâu đến mức cô có thể, sau khi cô đã thay tã cho Georgia. Cô cần thời gian để suy nghĩ.

Có quá nhiều chuyện đã xảy ra và nó xảy ra quá nhanh đến nỗi cô không có thời gian suy nghĩ về nó. Cô cảm thấy mình thật ngu ngốc khi không biết dự trù đến những người giống như thư ký của Marc đã từng gặp em gái cô trước đây. Không nghĩ ngờ gì cô phải giả vờ như cô biết họ. Và còn khoản tiền trợ cấp nữa - Chúa ơi! Bụng cùng với những ngón tay siết chặt lại sợ hãi khi cô nghĩ đến trò chơi cô tạo nên đã không còn đường thối lui nữa rồi.

Cô thậm chí không dám nghĩ đến phản ứng của Marc.

Anh quay người ra khỏi cửa sổ khi cô trở lại văn phòng của anh và mặc dù đã xác định cô phải giữ thái độ bình tĩnh và lạnh lùng, nhưng cô không thể làm gì để ngăn bụng cô đang đánh lô tô phía trong vì sự hiện diện của anh khi anh đi về phía cô.

“Một thứ đã chợt nảy ra trong đầu tôi về những thứ thực sự cần thiết cho Georgia, chẳng hạn như quần áo hay đồ chơi mới”, anh nói, đón con bé khỏi tay cô với bàn tay dịu dàng. “Hiện tại tôi có thời gian rảnh, vì thế chúng ta có thể đi mua sắm nếu cô thích”

Nina nhìn chăm chăm vào anh, không chắc phải trả lời như thế nào.

Georgia cần thêm quần áo khi con bé lớn quá nhanh, nhưng việc đi mua sắm với Marc giống như những cặp đôi thông thường...?

Cô hạ tầm mắt xuống và giả vờ sắp xếp túi đựng đồ để tránh nhìn trực diện vào anh khi cô đang lục lọi trong đầu cách để từ chối.

“Bởi vì quần áo cô mặc đều toàn hàng hiệu, chắc chắn con của cô cũng có quyền giống thế chứ?” Sự cứng ngắc sắc bén đi vào giọng nói của anh.

Nina cảm thấy khó chịu khi cô nhét cái mũ trùm đầu vào túi đựng đồ sạch. Cô đã chọn lấy một trong những bộ đồ Nadia đã bỏ đi để che giấu cách ăn mặc bảo thủ của chính cô, cô chưa bao giờ thực sự nghĩ nó là bộ trang phục đắt tiền.

“Bộ đồ cũ này hay sao?” Cô nói chầm biếm kèm theo cái liếc nhìn khinh bỉ vào bộ đồ bằng vải ca-sơmia cô đang mặc.

Môi của Marc cong lên. “Tôi cho rằng những bộ đồ cô mặc chỉ dùng qua một lần trước khi nó bị ném vào một xô trong tủ quần áo, không phải thế sao?”

Nina hầu như cười lớn lên khi nghe thấy anh ta miêu tả gần như chính xác thói quen xài đồ của em gái cô. Cô đáng lẽ phải tự chu cấp cho bản thân mình những bộ trang phục của những nhà thiết kế danh tiếng nếu như cô không phải kiếm từ đồng bạc để chi trả cho số tiền Nadia tiêu xài sau những đêm hoang lạc của nó.

Cô hất mái tóc dài qua một bên vai và mỉm cười với anh ta một cách thanh nhã. “Chẳng lẽ việc tôi cảm thấy nhanh chán là lỗi của tôi hay sao?”

“Cô biết điều này chứ, Nina Selbourne?” Anh trao cho cô cái nhìn cay độc. “Tôi hầu như mong chờ kết hôn với cô vì thế tôi có thể dạy cô phải cư xử như thế nào cho phải phép. Cô là người phụ nữ trẻ nông cạn nhất mà xui xẻo tôi từng gặp. Tôi nghĩ sẽ rất thú vị nếu dạy cô cách tiêu xài như một người đáng lẽ phải làm từ cách đây rất lâu”.

Nina giả vờ rùng mình lo lắng. “Ôi, anh làm tôi sợ quá, Mr.Marcello”

Đôi mắt đen của anh lấp lánh sự khinh miệt. “Nếu như tôi không phải đang ôm Georgia thì tôi sẵn sàng bắt đầu bài học đó cho cô ngay lập tức”, anh đáp trả.

Đôi mắt Nina nhìn anh một cách đầy can đảm. “Nếu anh đặt một ngón tay lên người tôi, anh sẽ trở nên đáng khinh bỉ hơn”

“Nó đáng để làm thế, tôi có thể cam đoan với cô” anh bắn trả.

“Anh nghĩ thế sao?” Cô nghiêng cằm hướng về phía anh. “Em trai anh chắc chắn cũng nghĩ thế”

Nina biết thứ duy nhất có thể cứu cô thoát khỏi điều đó chính là việc Georgia đang nằm trong vòng tay anh. Hai bàn tay nhỏ xíu của con bé nắm chặt lấy cái áo sơ mi trắng muốt giản dị của anh, gương mặt nhỏ bé đang ngược lên nhìn anh đầy kinh ngạc, đôi mắt nâu gần như đen của con bé giống như anh với hàng lông mi dày đen nhánh.

Nina có thể nhìn thấy anh ta đang cố gắng kiểm soát tình cảm để nó không lộ ra trên gương mặt anh ta khi anh ta đứng trước cô. Viên môi khắc nghiệt, cầm sát chặt giận dữ và đôi mắt nhìn cô tóe ra lửa như thể anh ta muốn thiêu sống cô ngay lập tức.

Hệ thống liên lạc đã phá vỡ sự thỉnh lặng đáng sợ này.

“Marcello?” giọng nói vui tươi của Katrina vang lên như thể đèn được bật lên soi sáng xua đi bóng tối. “Cha anh đang ở đường dây thứ hai”

Marc giao Georgia lại cho Nina mà không hề nhìn cô. “Tôi xin lỗi”, anh quay lưng lại để nhận cuộc gọi.

Nina với một tay vào trong túi khi cô nghe thấy vài câu đầu tiên trong cuộc nói chuyện giữa Marc và cha của anh ta. Mặc dù anh ta nói bằng tiếng bản xứ rất nhanh nhưng cô đã học ngôn ngữ này đủ lâu để có thể hiểu được ý chính cuộc trao đổi giữa hai người.

“Vâng, thưa ba”, Marc nói. “Con đã tìm ra được một giải pháp. Con sẽ kết hôn với cô ta vào ngày 15 tháng này”

Nina không thể nghe được cha anh đáp lại thế nào nhưng có thể tập hợp lại từ toàn bộ lời đáp của Marc.

“Không, cô ta khẳng khái không muốn nhận tiền hay thứ gì từ tài sản của Andre...Con không chắc nhưng con nghi ngờ cô ta đang giả vờ là mình đã thay đổi...Vâng con đã thu xếp cho cô ta một khoản trợ cấp nhưng nó sẽ chẳng thấm vào đâu so với cô ta, con chắc chắn...Vâng con biết cô ta hội đủ những gì Andre đã nói và còn hơn nữa...Con biết, con biết, cô ta là một con diêm rỏ mặt...”

Nina khó khăn trong việc cố che giấu phản ứng của mình. Cô thầm nguyện rửa muốn trả thù vì lời đánh giá lăng mạ của anh ta về cô khi cô đặt lưng của Georgia tựa vào túi đùi con.

“Vâng...con biết, con sẽ cẩn thận, và vâng...” Marc cười lặng lẽ một cách đàn ông. “Mọi việc vẫn tiến triển tốt ạ. Ciao[7]”

[7] (Tiếng Ý) xin chào, tạm biệt

Nina mỉm cười một cách ngây thơ khi cô quay người lại đối mặt với anh ta. “Vâng, chúng ta sẽ đi mua sắm ở đâu?”

Một lúc sau, khi họ bắt đầu lướt qua những cửa tiệm lớn lẫn những tiệm bán quần áo thiết kế độc nhất, Nina tự hỏi không biết có phải mình đang lao đầu vào giấc mơ của những tín đồ shopping hay không. Tầm thế tín dụng của Marc hiện ra trước mắt cô rất nhiều lần đến nỗi cô nghĩ mình sẽ trở nên lóa mắt vì số tiền được chi trả khi anh ta mua hết món đồ này đến món đồ khác cho cháu gái mình. Quần áo đẹp, những đồ chơi đắt tiền, những cái ly đặt biệt dùng cho trẻ uống sữa[8] khi con bé không dùng những bình sữa thông thường - tất cả đóng gói lại và được giao đến văn phòng của anh.

[8] Dùng cho các bé uống sữa, trông gần giống như thế này

images

Khi đến lúc cho Georgia uống sữa Marc đề nghị họ vào một quán cà phê yên tĩnh, nơi cô có thể cho bé uống sữa trong khi đó họ có thể uống cà phê và ăn chút sandwich.

Nina ước gì cô không quá đói để có thể từ chối, nhưng cô đã không ăn sáng vì phải vật lộn với việc Georgia khóc và bao tử cô đã bắt đầu biểu tình.

Họ vào một tiệm cà phê nằm bên trên trung tâm mua sắm sầm uất. Đám đông đi dùng bữa trưa cùng với những nghệ sĩ hát rong tài năng trình diễn làm tăng thêm sức sống cho thành phố này.

Bình sữa của Georgia được hâm nóng và cô nhân viên phục vụ trẻ tuổi đem lại bàn. Khi cô ta rời đi, Nina định cho cháu gái cô bú sữa nhưng khi đó cô bắt gặp ánh mắt của Marc đang nhìn cô.

“Anh có muốn cho con bé uống sữa không?” Cô hỏi anh.

Đôi mắt đen của anh giữ lấy ánh mắt cô một lúc trong sự thinh lặng do dự.

“Chắc chắn rồi, tại sao không chứ?” cuối cùng anh trả lời và đứng dậy, với tay ngang qua bàn để bồng lấy con bé.

Khi anh ngồi xuống, Nina giao bình sữa cho anh và một cái khăn mềm để lau khi sữa nhỏ ra. Cô tựa lưng vào ghế và ngắm nhìn khi anh định vịn vú bình sữa đến cái miệng đang tìm kiếm của Georgia.

Nhìn thấy cách anh ôm đứa bé, một cảm giác vui thích hình thành trong lòng cô, giống như một cuộn len cuốn chặt đột nhiên bị bung ra. Cô dịch người trên ghế và ép bản thân nhìn vào thực đơn mà nhân viên phục vụ để lại nhưng từng từ dường như nhòe đi khi tâm trí cô đã hoàn toàn để tại chỗ khác.

Marc quá thư thái trong việc chăm sóc cháu gái anh và cô tự hỏi đã bao giờ anh từng mong muốn có một đứa con của chính mình hay không. Nếu thế, tại sao anh lại phải trói buộc bản thân vào cuộc hôn nhân giấy tờ không hề có tình yêu với cô chứ?

Cô biết những người Ý cảm thụ sâu sắc về gia đình, giá trị của những đứa trẻ trong gia đình của họ rất cao. Nhưng chắc chắn việc kết hôn với một người hoàn toàn xa lạ, thậm chí cô có là mẹ đứa con của em trai anh, thì không phải chuyện này đã đi quá xa nghĩa vụ đối với gia đình hay sao?

Một thứ lóe lên trong đầu cô. Có thể trong tương lai anh sẽ hủy cuộc hôn nhân và làm thủ tục toàn quyền nhận nuôi Georgia. Nó là một viễn cảnh chẳng thích thú gì vì cô biết cô sẽ chẳng có cơ hội nào khi chân tướng thật sự của cô bị bại lộ. Cô sẽ bị xem như một kẻ nói dối trắng trợn và đầy mưu tính; không có bất kỳ quan tòa nào sẽ giao cháu gái cho cô, thậm chí là quyền được đến thăm con bé.

Con đói bụng từ sớm của cô đột nhiên tiêu tan và cô đẩy thực đơn trở lại trên bàn.

“Cô không đói sao?” Ánh mắt của Marc nhìn ngang qua cô.

“Tôi chỉ uống cà phê thôi” Cô dịch ánh mắt khỏi anh. “Cho tôi một cà phê đen”

Nữ phục vụ bước đến và nhận giấy gọi món của họ từ Marc, đang nấn ná nhìn vào đứa bé vừa mới bú xong bình sữa của nó.

“Cô bé được mấy tuổi rồi ạ?” cô gái trẻ hỏi.

“Con bé được bốn tháng tuổi”, Nina trả lời.

Cô phục vụ mỉm cười nhìn đứa bé rồi đến Marc. “Cô bé trông thật giống bố, phải thế không ạ?”

Nina định nói rằng Marc thực sự không phải là cha của Georgia nhưng có gì đó đã ngăn cô không nói ra vào phút cuối.

“Vâng, đúng thế” thay vào đó cô nói, bị sốc vì cô chưa từng để ý đến điều này trước đây.

Georgia có nét giống Marc, dường như mỗi ngày trôi qua con bé càng thêm giống. Làn da nâu nhạt, đôi mắt quá đen và mái tóc đen bóng mượt. Nhưng con bé cũng mang những nét riêng của nó lẫn cái miệng nhỏ chúm chím như Nadia, cái mũi hơi hếch và cô tự hỏi không biết anh ta có nhận ra không.

Cô phục vụ đem cà phê đến cho họ và Nina đang nhìn Marc thư thái để Georgia tựa lên vai anh, dịu dàng vỗ nhẹ vào lưng của con bé như thể anh đã làm việc này hàng trăm lần trước đây. “Có khi nào anh từng nghĩ đến việc có một đứa con của chính mình hay không?” cô hỏi trước khi cô có thể ngăn bản thân lại.

Biểu hiện của Marc hơi xa cách nhưng Nina chắc chắn cô đã nhìn thấy sự hối tiếc thoáng qua đôi mắt đen như màn đêm của anh trước khi anh nhanh chóng che giấu nó đi.

“Không” Anh chuyển Georgia sang bên vai còn lại. “Tôi không có ý định kết hôn và làm toàn bộ những việc như chăm sóc gia đình”

Câu trả lời của anh kích thích trí tò mò của cô. Cô biết có một số người sẽ sống độc thân cả đời nhưng dù thế nào đi nữa Marc dường như không giống loại người như thế.

“Cha anh có ý kiến gì về việc chúng ta kết hôn không?”

Ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt cô, giữ lấy ánh mắt cô một cách chăm chú. “Điều gì làm cô hỏi thế?”

“Tôi...” Cô dùng ngón tay nghịch lấy một góc khăn trải bàn, để tránh đi đôi mắt có thể nhìn xuyên mọi thứ của anh. “Linh cảm, tôi đoán thế. Tôi đã nghe nói người Ý rất c trọng những đứa trẻ”

“Tôi cho rằng đó chính là lý do cô đã gửi thư để xoắn ngay lưỡi dao vào cha tôi” anh nói, nghiêng người về phía trước, tựa vào bàn để không ai khác có thể nghe thấy lời buộc tội khó nghe của anh. “Đã bao giờ cô từng suy xét xem mình đã làm tổn thương người đàn ông lớn tuổi đó như thế nào, một người đã phải cố gắng hết sức để đương đầu với nỗi đau thương không thể nào chịu đựng nổi?”

Nina ước gì cô có thể nói sự thật với anh ta. Cô cảm thấy rất đau đớn khi để anh ta nghĩ cô là một kẻ quá xấu xa trong khi sự thật nó là hành động thiếu suy nghĩ của em gái cô.

“Không” Cô buông góc khăn trải bàn ra, nhìn vào ánh mắt mang vẻ buộc tội của anh ta. “Không, tôi đã không cảm nhận được điều đó. Tôi thật sự xin lỗi”

Câu trả lời của cô dường như khiến anh ngạc nhiên. Nếu như nó là do Nadia nói ra thì thậm chí đến cả cô cũng ngạc nhiên, Nina suy nghĩ một cách hài hước. Cô không thể nhớ được em gái cô đã lần nào xin lỗi về bất kỳ thứ gì. Câu “Xin lỗi” dường như không nằm trong vốn từ ngữ của em gái sinh đôi với cô.

“Đôi khi việc xin lỗi là không đủ” anh nói, ngã lưng ra sau lần nữa, đặt Georgia tựa vào vai anh một cách thoải mái. “Một khi thiệt hại đã xảy ra thì không thể nào lấy lại được”

Nina cảm thấy khó chịu khi nhận ra sự thật trong lời khẳng định ngắn gọn của anh ta. Cô thực sự đã gây ra bao nhiêu tổn hại bởi tất cả những lời nói dối cô buộc phải nói ra với thân phận là em gái của cô?

“Vâng, tôi biết điều đó”, cô nhìn chằm chằm vào những cái lọ đựng muối và tiêu đặt cạnh bên nhau như những chú lính bằng sứ nhỏ bé. “Tôi đoán lúc đó mình đã quá bối rối...tôi khó biết mình đã làm ra điều gì”.

Sự thinh lặng nhỏ bị phá vỡ chỉ bởi tiếng riu rít nhỏ của Georgia, con bé vừa tìm thấy túi áo ngực trên chiếc sơ mi của Marc, những ngón tay nhỏ xíu của con bé nắm chặt lấy nó đầy thích thú.

“Cô đã cố gắng bẫy em trai tôi, không phải thế sao?” anh trách mắng cô. “Bởi một trò bịp bợm cũ rích” Cô ước gì mình có thể chối bỏ điều đó nhưng cô biết nếu làm thế cô sẽ góp thêm một lời nói dối khác. Em gái cô đã giảng dạy Andre Marcello bằng những biện pháp chính trực lẫn ngu ngốc. Nina đã từng bị kinh hoàng khi Nadia nói với cô về kế hoạch giảng dạy anh ta, tình cờ nó đã khám phá ra cách phá hư toàn bộ hộp đựng bao cao su để làm cho mình mang thai như thể tất cả chỉ là một trò chơi, không phải hiện thực với nguy cơ về những tổn thương không thể nào bù đắp có thể xảy ra. Nina vẫn tự gây đau khổ cho bản thân bằng chính những lỗi lầm của mình khi cô không có khả năng nói cho em gái cô hiểu. Có thể nếu như cô ở bên nó nhiều hơn, cô có thể khuyên con bé suy nghĩ thêm về những khoái lạc kế tiếp...

“Nó là việc làm hấp tấp đầy ngu ngốc...” cô cuối cùng nói, tông giọng hạ thấp, ánh mắt hướng xuống. “Tôi đã không nghĩ đến việc nó sẽ đem lại kết quả ngược lại với mong đợi...của tôi”

Lại lần nữa câu trả lời của cô khiến anh ngạc nhiên. Cô thay đổi cái nhìn về anh và trông thấy biểu hiện buộc tội cứng rắn của anh đã bớt đi chút khi anh nhìn qua cô, đứa bé trong vòng tay nép vào anh chuẩn bị ngủ thiếp đi.

“Chỉ có vài người sống hết đời chưa phải lần nào cảm thấy hối tiếc”, anh nói.

Nina trao cho anh một nụ cười phiền muộn. “Đừng nói với tôi Marc Marcello tuyệt vời đang thừa nhận mình đã sai lầm?”

Anh giữ lấy ánh nhìn của cô trong chốc lát trước khi nhìn xuống đứa bé trong vòng tay anh. “Trong quá khứ tôi cũng có vài lần nhận định sai lầm nhưng tôi không có ý định để nó xảy ra một lần nữa”

Nina tự hỏi không biết có phải vì những vết thương lòng anh ta gánh chịu đã khiến anh ta quá thận trọng trong việc truyền tải cảm xúc. Cô càng suy nghĩ về nó, nó dường như càng có thể. Còn có cách nào tốt hơn để anh ta thoát khỏi trò chơi này hơn việc kết hôn vì lợi ích, không phải bởi vì tình yêu? Anh ta sẽ được tự do liên lạc với bất cứ ai anh ta chọn mà không chịu bất kỳ áp lực bởi lời cam kết chính thức nào vì cô chỉ là vợ của anh ta trên mặt giấy tờ.

Vợ của anh ta...

Cô nuốt sự kinh hoàng xuống khi cô nghĩ đến những gì mà mối quan hệ sẽ đưa đến. Mặc dù anh ta đã tuyên bố một cách quả quyết rằng cuộc hôn nhân sẽ không được hoàn tất đúng nghĩa nhưng họ sẽ vẫn phải sống chung trong cùng một mái nhà, chắc chắn sẽ có những sự thân mật bắt buộc cho dù họ không bận tâm đến.

Cô tưởng tượng khi nhìn thấy anh ăn mặc không chỉnh tề, có thể trong bộ đồ thể thao hay sau khi tắm với khăn lông quần quanh hông, phơi bày cơ thể rắn chắc thon dài của anh. Hoặc là vào buổi sáng nhìn thấy anh chưa cạo râu, cái cằm được chạm trở tỉnh tế lởm chởm râu mới mọc, đem lại cảm giác ngứa ngáy trên làn da mềm mại nữ tính khi nó chạm nhẹ vào...

Nina kéo bản thân ra khỏi ý nghĩ đó với việc giật bản mình trên ghế, cái liếc nhìn mang vẻ tội lỗi của cô hướng đến ánh mắt nghi ngờ của anh.

“Có chuyện gì không ổn à?” anh hỏi.

“Không, dĩ nhiên là không rồi”

“Cô dường như không phải là chính cô nữa” anh nhận xét.

“Ồ thật vậy sao?” Cô trao cho anh một trong những cái nhìn khinh miệt của Nadia. “Và anh biết rõ tôi chỉ sau...” cô nhìn đồng hồ để kiểm tra ngày giờ và quay lại nhìn anh. “chưa tới một tuần?”

“Chỉ cần nói rằng tôi đã quá quen thuộc với những loại người giống như cô”, anh trả lời một cách trôi chảy.

“Vậy anh nghĩ tất cả đều giống nhau hay sao?”

Nụ cười của anh nghiêng hẳn về một bên đầy sự cay độc. “Tôi đã đi nhiều nơi đủ để nhận ra nguy hiểm khi tôi nhìn thấy nó”

“Nguy hiểm?” Cô nhướn môi thành một nụ cười tự mãn. “Anh xem tôi như một mối nguy hiểm à? Chính xác anh bị đe dọa bởi điều gì? Sự hấp dẫn giới tính của tôi à?”

Môi anh mím chặt lại và cô biết mình lại ghi thêm một bàn thắng. Nó đánh vào cô đầy châm biếm rằng việc anh ta đang cố đầu tranh với sự lôi cuốn từ cô khi cô đang giả làm một người khác. Cái gì sẽ thay đổi nếu như người ở trước mặt làm anh ta bị lôi cuốn là cô - là Nina thật sự? Một Nina không hề có tầm tiếng hay một Nina không phải là một người đàn bà vô dụng? Đó là chưa đề cập đến một Nina không hề có những nhà thiết kế nổi tiếng. Một Nina sẽ rơi vào mối nguy hiểm với việc phải lòng người đàn ông khinh miệt cô.

“Không nghi ngờ gì kinh nghiệm của cô có được là do nhiều năm vuốt ve đàn ông nhưng tôi từ chối gia nhập vào đám người say mê thềm khát cô” anh nói. “Nếu cô mong đợi những lời khen ngợi thì tôi e rằng cô sẽ phải đi nơi khác để tìm thấy nó”.

Nina trao cho anh cái nhìn tinh quái. “Nhưng anh tìm thấy sự lôi cuốn nơi tôi, đúng thế không? Thôi nào, thừa nhận đi”

“Tôi thừa nhận không có gì cả”

Cô cười lớn lên. “Anh sẽ để cát chui vào trong mắt nếu như anh vùi đầu vào nó quá sâu”

Cô nhìn thấy cằm anh thêm sít chặt lại. “Những người phụ nữ giống như cô nghĩ rằng họ có sự hấp dẫn không thể nào cưỡng lại được nhưng để tôi nói cho cô biết, cô không giống như thế. Cô nghĩ rằng tôi sẽ dễ dàng gục ngã bởi bộ ngực đầy đặn, đôi môi hơi bĩu ra và đôi mắt dẫn - ngay - đến - giường của cô hay sao?”

Cô bĩu môi và giả làm một điệu bộ siêu tự tin. “Tôi cảm thấy sự quan tâm của anh ngay tại thời điểm này” cô thấp giọng nói ra. “Tôi dám cá rằng nếu như tôi trượt bàn tay phía dưới bàn và kiểm tra bằng chứng cho bản thân mình thì anh sẽ có vài hành động đứng đắn để làm đấy”

Đôi mắt đen của anh nhìn vào ánh mắt xám khói của cô đầy thách thức làm cô cảm thấy lo lắng nhưng cô đã chắc chắn không lùi bước. Cô giữ lấy ánh mắt của anh bằng sự thách thức mạnh mẽ mà cô chưa từng nghĩ mình có khả năng làm được.

Mặc dù anh cố gắng che giấu nó, nhưng cô chú ý thấy anh dịch chuyển tới lui trên ghế như thể anh tin cô chính xác sẽ làm như cô nói. Tâm trí cô bắt đầu suy nghĩ vớ vẩn về mong muốn đó... Sự khuấy động đầy đặn của anh sẽ có cảm giác như thứ gì? Anh sẽ rung mình khi những ngón tay cô chạm vào chiều dài của anh hay anh sẽ rên rỉ vì sự thỏa mãn? Và anh sẽ phản ứng như thế nào nếu miệng cô khép lại trên anh, đánh đổ những gượng ép của cơ thể anh để đưa anh đến sự bùng nổ vì khoái lạc?

“Đã tới lúc chúng ta rời đi”. Anh thông báo ngắn gọn khi đứng lên một cách kiên quyết.

Georgia cất lên tiếng ầm ĩ nhỏ để phản kháng lại sự di chuyển đột ngột nhưng ngay sau đó con bé nằm yên tựa vào ngực của anh, mí mắt nhỏ xíu của con bé từ từ khép lại, những ngón tay của con bé vẫn còn nắm lấy túi áo của anh.

Nina chậm rãi đứng dậy, thu xếp túi đựng đồ thay của bé và túi xách của chính cô, liếc nhìn về phía anh.

“Anh có nghĩ con bé sẽ bị quấy rầy khi đặt bé vào lại trong túi đựng con không?” cô hỏi.

Marc nhìn xuống thiên thần bé bỏng đang tựa vào ngực anh và lắc đầu. “Không” anh hướng ánh mắt trở lại cô. “Tôi sẽ bồi con bé”. Anh hất cái hóa đơn tính tiền mà cô phục vụ đã để lại và nói thêm. “Chúng ta có cần mua thứ gì nữa không?”

Cụm từ “chúng ta” khiến lòng cô dao động. Việc nhìn thấy anh bỗng Georgia một cách dịu dàng trong cánh tay không thể ngăn cô cảm thấy hối tiếc về những hoàn cảnh nào đã dẫn cả hai đến việc này. Mọi thứ đã có thể khác đi nếu như cả hai không có quan hệ huyết thống. Cả hai đều có những nét tương đồng. Anh ta là d người đáng tin cậy, bất cứ ai cũng có thể thấy được điều đó và cô..., và cô không phải loại người như anh ta đã nghĩ - một người phụ nữ đang điếm ngủ với đàn ông khắp thành phố này.

Giá như anh ta biết được điều đó! “Không”, cô cẩn thận tránh đi ánh mắt của anh trong trường hợp anh nhìn thấy nước mắt ngân ngấn trong đôi mắt của cô. “Tôi nghĩ chúng ta đã mua gần như đủ rồi”. Cô nhắc cái túi đựng đồ lên vai và theo anh rời khỏi quán với đầu hướng xuống dưới.

Những con đường trong thành phố lúc này quá đông vì thế việc trò chuyện trở nên khó khăn và không cần thiết. Nina cảm thấy mừng vì điều đó. Mặc cảm tội lỗi chảy khắp mọi nơi trong cơ thể cô. Đáng lý ra cô nên cương quyết hơn với Nadia, cô nên khẳng định giữ con bé ở lại và đối mặt với trách nhiệm của nó. Nhưng Nadia đã từng đối mặt với thứ gì đó chưa? Cô chỉ có cách giải quyết để thoát khỏi tai họa này để em gái sinh đôi của mình tiếp tục thực hiện những tai họa kế tiếp sau lưng cô. Nina đã làm điều đó vì người mẹ đã khuất của họ, trở thành một người mẹ thay vì là một đứa trẻ nỗ lực để tìm kiếm sự chở che. Cuối cùng nhiều thứ trở nên tốt đẹp hơn. Nhưng mẹ cô vẫn còn say xỉn và đưa bản thân vào nắm mồi khi còn quá trẻ và Nina không thể làm bất cứ điều gì để ngăn nó lại.

Marc ấn vào nút xin đường dành cho người đi bộ[9] và quay sang liếc nhìn người đang bất động đứng bên cạnh anh khi họ chờ đèn chuyển tín hiệu. “Đột nhiên cô trở nên quá trầm mặc”

[9] (nguyên văn) the pedestrian button. Thường xuất hiện trên các con phố, trông giống như thế này
images

Nina rùng mình thoát khỏi sự đau đớn tinh thần và gửi đến anh một nụ cười vô hồn. “Chỉ là tôi hơi mệt thôi”. Cô ngáp một cái thật rộng. “Georgia đánh thức tôi từ rất sớm”, cô dùng tay che miệng và ngượng ép mỉm cười. “Những đứa trẻ, chúng đều biết ai ở trong tâm trí chúng, không phải thế sao?”

Marc tránh không phải trả lời vì đèn đã chuyển tín hiệu. Anh rõ ràng biết mục đích cơ bản của cô chính là tiền với mục tiêu là kết hôn cùng một người đàn ông giàu có và mang thai con của anh ta được xem là công việc của cô. Nhưng anh cảm thấy có gì đó kỳ lạ khi cô không hề yêu cầu một món tiền khổng lồ khi anh đề nghị kết hôn với cô. Anh đã mong đợi cô sẽ nâng giá lên tới hàng triệu và thậm chí cái khoản tiền trợ cấp anh đề ra dường như khiến cô rất ngạc nhiên. Và việc cô giả vờ không có hứng thú với tài sản của Andre, thì lý do thực sự khi cô cố gắng ngu ngốc để anh nghĩ rằng cô đã thay đổi từ một người phụ nữ ham muốn tiền bạc thành một người có phẩm hạnh cao quý là gì chứ?

Nhưng anh biết Nina là một đồng rắc rối ngay từ cái đầu xinh xắn cho đến những ngón chân thanh tú. Cô có thói quen chuyển từ một người phụ nữ lôi cuốn đầy nhục cảm sang một thiên thần ngây thơ với đôi mắt to tròn như thể cô đang cố gắng làm cho anh bối rối trong việc nhận ra cô thực sự là ai. Nếu như Andre không từng nói với anh cô lôi cuốn như thế nào thì đôi khi anh sẽ nghĩ rằng mình đang tiếp xúc với một người hoàn toàn khác.

Anh có thành kiến về cách cô liếc nhìn một cách vụng trộm, lông mày nhướng lên lo âu và cách cô dùng hàm răng trắng bé nhỏ cắn lấy môi dưới.

Anh thăm thở dài. Kết hôn với cô sẽ là phần đơn giản; Tuy nhiên, anh bắt đầu nghĩ đến việc nếu như anh không cẩn trọng, giữ tay mình tránh khỏi cô thì sẽ có thứ khác thực sự xảy ra.

6. Chương 6

Một khi Nina tin rằng những vết thâm tím trên người của Georgia đã biến mất, cô mới thu xếp đi làm trở lại. Ngày hôm sau khi cô tỉnh rời khỏi trung tâm giữ trẻ thì cháu gái cô khóc gào lên một cách đáng thương, hai cánh tay nhỏ xíu của con bé với ra hướng về phía cô để thoát khỏi cái ôm của cô giữ trẻ.

“Đừng lo lắng, thưa cô Selbourne” cô giữ trẻ bảo đảm với cô. “Con bé sẽ ổn ngay khi cô rời đi”

Nina cắn môi đau đớn do dự không biết phải làm sao. Gương mặt nhỏ bé của Georgia đỏ ửng lên, hai mắt đầy lệ và con bé ngày càng khóc lớn hơn.

“Có thể tôi sẽ gọi đến chỗ làm và nói tôi không thể đến được”

“Dĩ nhiên cô không cần phải làm thế”, người phụ nữ đó nói. “Con bé sẽ ổn thôi. Tôi sẽ đưa con bé đến khu vui chơi trong khi cô rời đi. Cô có thể gọi điện thoại đến đây ngay khi cô đến nơi làm việc nhưng tôi chắc chắn cô không có gì phải bận tâm đâu. Nín nào, Georgia” cô ta nói với đứa bé kèm theo nụ cười tươi tắn trên môi. “Theo cô đến đây và xem những chú gấu teddy đáng yêu nào”.

Nina vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc của Georgia khi cô bước chân ra khỏi tòa nhà, trái tim cô quặn lên một cách đau đớn với cái ý nghĩ cháu gái cô đang nằm trong viện cảnh bị bỏ rơi. Nó làm cô nhận ra một điều việc bảo vệ con bé quan trọng đến mức nào, bởi hiển nhiên con bé cần đến sự quan tâm của cô. Nếu bây giờ Marc tìm ra cô thực sự là ai, Georgia sẽ là người hứng chịu, bởi Nina chắc chắn anh ta sẽ đem con bé đi ngay khi anh ta có thể.

Thư viện gồm vài khu riêng rẽ và cô đi đến nơi thang cuốn, tự hỏi rằng những bà mẹ khắp nơi trên thế giới này làm sao có thể giao con họ cho người khác chăm sóc được kia chứ.

Cô yêu công việc của cô nhưng cô yêu cháu gái mình bội phần hơn. Nếu như cô chấp nhận xin nghỉ việc, hạ niềm tự tôn xuống và chấp nhận khoản tiền từ Marc đã đề nghị trong thỏa thuận tiền hôn nhân.

“Chào Nina” Elizabeth Loughton, một trong những đồng nghiệp của cô, chào cô ngay khi cô đến chỗ làm. “Này, cậu đã ở đâu trong mấy ngày qua vậy? Sheila nói với mình cậu gọi điện đến xin nghỉ ốm. Bây giờ cậu đã khỏe hơn chưa?”

Nina đặt giỏ xách vào tủ đựng đồ dành cho nhân viên để tránh ánh mắt dò xét của bạn mình. “Mình ổn, chỉ hơi mệt tí thôi”.

“Đừng nói với mình là cô em gái của cậu lại gây thêm rắc rối cho cậu nữa nha” Elizabeth nói. “Mình không biết tại sao cậu cứ phải lo cho cô ta, thật sự mình không hiểu đó. Cô ta đã chiếm lấy quá nhiều lợi ích cho mình, mà không hề tự hỏi cậu có tốt hay không”. Cô bấu môi ra trong một lát và sau đó đi đến khép cửa, quay người lại và giao cho Nina số báo nhất của một tạp chí lá cải. “Mình cho rằng cậu đã xem cái này rồi chứ?”

Nina che giấu sự bàng hoàng khi nhìn xuống bài viết trong cuốn tạp chí mà Elizabeth cho cô xem. Đó là một bức ảnh chụp em gái cô đang phía ngoài một trong những khách sạn nổi tiếng tại Sydney, ăn mặc một cách hở hang, hai tay đang vòng quanh cổ hai tuyến thủ bóng đá nổi danh với tấm ngực chẳng mấy tốt đẹp có dính líu đến việc cư xử với phụ nữ. Với dòng tiêu đề bên dưới, theo nhân viên tại khách sạn, đêm thứ sáu tuần trước Nadia và hai anh chàng hộ tống của nó đã bận rộn trên lầu trong cuộc vui thú say xỉn ồn ào của ba người.

“Ôi Chúa ơi”. Cô đóng cuốn tạp chí lại và để nó ra phía sau khi họ ngồi xuống cùng nhau. “Thứ này không phải điều mình cần biết ngay bây giờ”.

“Cậu ổn cả chứ?” Elizabeth nhìn cô đầy quan tâm.

Nina bắt gặp ánh mắt náu lục nhạt của bạn cô. “Mình sẽ nói cho cậu biết điều này nhưng cậu phải hứa là không được nói cho bất kỳ ai khác biết”.

Elizabeth dùng một ngón tay làm hành động khóa miệng lại. “Mình sẽ lặng thinh không hé một lời”[10]

[10] nguyên văn: Mum’s the word

Miệng của Nina xoắn lại một cách châm biếm. “Chính xác như thế. “Mẹ” là từ cậu có thể dùng để nói về mình ngay lúc này”.

Hai mắt Elizabeth mở to. “Chúa ơi! Cậu có thai à?”

Nina đảo tròn mắt. “Dĩ nhiên là không rồi! Nhưng bây giờ mình phải làm như thể mình là mẹ của Georgia”

Khi Nina nói hết mọi chuyện đã diễn ra trong những ngày qua, gương mặt của Elizabeth lấp đầy sự kinh hoàng.

“Cậu hoàn toàn bị điên hay sao?” Tâm trạng Elizabeth gặp tràn sự lo âu. “Cậu đang nghĩ cái quái gì thế hả? Anh chàng Marc Marcello đó sẽ nuốt sống cậu khi anh ta tìm ra sự thật! Cậu có thể bị tổng vào tù hay đại loại một thứ gì đó!”

“Mình có thể làm gì khác được chứ?” Nina hỏi. “Georgia cần mình. Nina sẽ bỏ con bé để người khác nhận nuôi nhưng với cách này mình có thể giữ lấy con bé và trao cho con bé tình yêu thương mà con bé đáng được hưởng. Cái giá phải trả chỉ nhỏ thôi”.

“Một sự trả giá nho nhỏ?” Elizabeth nhìn cô chằm chằm. “Cậu biết gì về anh ta kia chứ?”

Nina không thể nào ngăn mình hơi mỉm cười. “Mình biết anh ta yêu thương Georgia và con bé cũng quý mến anh ta”.

“Còn cậu thì sao?” Elizabeth trao cho cô một cái nhìn dò xét khác. “Anh ta có cảm giác như thế nào về cậu? Anh ta cũng yêu mến cậu chứ?”

“Không”, Nina hạ tầm mắt xuống.

Không gian trở nên thinh lặng trong chốc lát và Nina ngược lên nhìn thấy ánh mắt suy tư của bạn cô đang hướng về phía cô.

“Mình nghĩ mình bắt đầu thấy được sự việc rồi”, Elizabeth nói. “Cậu đã phải lòng anh ta rồi phải không?”

“Làm sao mình có thể phải lòng anh ta được kia chứ?” Ánh mắt của Nina lần nữa hướng ra nơi khác. “Mình hầu như không biết gì về anh ta”

“Cậu phải có tí cảm giác gì đó đối với anh ta bởi vì mình hiểu rõ cậu, cậu sẽ không bao giờ đồng ý kết hôn với một người đàn ông nếu như cậu không để ý và khâm phục anh ta”.

Nina nghĩ về nó trong một lát. Đúng, cô để ý đến Marc. Thực tế nếu trong tình huống khác, anh ta chính xác là mẫu đàn ông cô có thể sẽ yêu. Anh ta có những phẩm chất mà cô không thể nào không khâm phục. Anh ta là người có bản chất biết bảo vệ và trung thành một cách mãnh liệt và anh ta coi trọng tình cảm gia đình.

“Coi nào, Nina” Elizabeth nói tiếp. “Mình có thể thấy điều đó trong mắt cậu. Cậu đã đi được một nửa chặng đường rồi đó”

“Đó chỉ là những gì cậu tưởng tượng ra thôi”

“Có thể, nhưng mình sẽ xem xét nó nếu mình là cậu” Elizabeth khuyên cô. “Cậu không phải dạng hồ ly tinh điểm đàn ông giống như em gái cậu. Cậu sẽ thực sự khiến bản thân bị tổn thương nếu cậu không cẩn thận”

“Mình biết mình đang làm cái gì” Nina nói. “Dù sao đi nữa, mình không có sự lựa chọn nào. Mình yêu Georgia và mình sẽ làm bất kỳ thứ gì để bảo vệ con bé”

“Nghe có vẻ như cậu và ông chồng tương lai của cậu có khá nhiều điểm chung, cậu không nghĩ thế sao?” Elizabeth lơ đãng khi cô mở cánh cửa phòng nhân viên. “Cả hai người đều muốn cùng một thứ và chuẩn bị trải qua một khoảng thời gian đặc biệt để có được nó”.

Nina không trả lời. Cô bắt đầu có ý nghĩ cô có thể đã sai khi nói cho Elizabeth nghe về hoàn cảnh của cô. Bạn cô đã nhìn thấy những điều mà chính bản thân cô từ chối không suy xét tỉ mỉ đến.

Cô nhấc điện thoại được treo trên tường và gọi đến trung tâm giữ trẻ để kiểm tra tình hình cháu gái của cô, cô cảm thấy bớt căng thẳng khi nghe nói Georgia cuối cùng đã ngủ. Cô gác điện thoại lên và đi ra bàn làm việc, mừng khi cô có thứ để làm hơn là nghĩ về Marc Marcello và cảm giác của cô đối với anh.

Không bao lâu sau khi cô và Georgia về nhà thì điện thoại đổ chuông. “Nina?” Giọng nói của em gái cô vang lên trong tai. “Là chị phải không?”

“Còn ai khác được chứ?” Nina nói một cách cộc lốc.

Nadia cười lớn. “Trong một phút em đã nghĩ tiếng của chị nghe y như tiếng của em”

Nina nghiêng rằng. “Điều đó chẳng hài hước chút nào. Em không nhận ra tất cả chỉ bởi vì những hành động ngu ngốc của em mà chị phải kết hôn với anh trai của Andre trong vài ngày nữa hay sao?”

“Chị may mắn đó chứ”, Nadia nói. “Em chắc chắn chị sẽ được đền bù một cách thỏa đáng. Một anh chàng tỷ phú của riêng chị”

“Tiền của anh ta không là gì đối với chị” cô cãi lại.

“Tốt” Nadia nói. “VẬY thì chị sẽ chẳng phiền khi gửi chúng cho em”

“Cái gì cơ?” Nina cứng người lại.

“Coi nào, Nina. Chị sẽ trở nên rất giàu. Chúng ta đã bàn về điều này cách đây mấy, chị nhớ không? Em mong đợi chị chia sẻ sự may mắn đó với em. Ngoài ra, chúng ta là chị em mà, hai chị em sinh đôi”

Nina hít một hơi thật sâu. “Chị sẽ không nhận tiền của anh ta”

“Đừng ngu ngốc quá như thế. Anh ta đưa nó cho chị để đổi lấy cuộc hôn nhân. Chị phải nhận nó”.

“Chị không dự định làm quá như thế”

“Nghe nè” Giọng của Nadia trở nên cứng rắn. “Nếu chị không nhận nó em sẽ nói cho anh ta biết chị thật sự là ai”

Nina nuốt xuống, bàn tay nắm lấy ống nghe đột nhiên trở nên trắng bệch. “Em không thể làm như thế. Anh ta sẽ đem Georgia rời khỏi chị”

“Chị nghĩ em quan tâm sao?” Nadia hỏi.

“Làm sao em có thể quá nhẫn tâm như thế?” Nina khóc lên. “Vì Chúa, em là mẹ của con bé mà!”

“Nếu chị không nhận tiền và đưa nó cho em, em sẽ nói cho anh ta biết đã lừa dối anh ta như thế nào. Dù sao đi nữa em nghĩ anh ta chẳng tử tế gì khi đón nhận tin đó đâu”

Nina không nghi ngờ gì điều đó, nhưng đó không phải về cô. Mà đó chính là Georgia. Cô yêu cháu gái cô và cô không thể nào chịu được cái ý nghĩ không bao giờ gặp cháu gái của mình nữa.

Cô xem xét đến việc đi đến chỗ Marc và nói cho anh ta nghe sự thật trước khi Nadia làm điều đó nhưng cô biết cuối cùng nó sẽ chẳng có ý nghĩa gì. Anh ta sẽ đơn giản đem Georgia ra khỏi sự chăm sóc của cô và không nghi ngờ gì rồi cuộc anh ta không phải trói buộc bản thân với cô. Anh ta sẽ chẳng phải quan tâm đến cảm xúc của cô vì cô chỉ là bác của Georgia thậm chí cô có biện hộ để anh ta cho phép cô có mặt ở một nơi trong cuộc sống của con bé.

“Chị chưa nhận được đồng nào cả” Nina nói. “Lễ cưới sẽ được tiến hành trong vài ngày tới. Marc nói chị sẽ không nhận được một đồng nào cho tới khi mực trên tờ đăng ký kết hôn khô đi”

“Tốt thôi, vậy khi nào nhận được nó em muốn chị gửi nó cho em. Tất cả. Em sẽ đưa cho chị thông tin tài khoản của em”

Vài phút sau Nina đặt điện thoại xuống, những con số trên mảnh giấy trong tay làm cô cảm thấy buồn nôn. Em gái cô vừa mới bán chính con ruột của mình.

7. Chương 7

Không bao lâu sau khi Nina cho Georgia đi ngủ thì chuông rửa răng lên. Cô không cần phải kiểm tra qua lỗ nhôm trên cửa; cô biết đó chính là Marc bởi da thịt toàn thân bắt đầu cảm thấy nhói lên như kim châm.

Cô mở cửa và bước qua một bên để anh đi vào, giọng cô nghe đầy sự quở trách khi cô nói. “Anh đáng lẽ nên gọi điện báo cho tôi biết anh sẽ đến chứ. Georgia mới vừa chợp mắt. Tôi không muốn làm con bé tỉnh giấc”

“Ngay lúc này tôi ở đây không phải để gặp Georgia”, Marc nói, cửa đóng lại phía sau anh.

Nina kéo một mớ tóc ương bướng ra phía sau tai và cố gắng giữ lấy ánh mắt không hề nao núng của anh. “A - anh muốn gặp tôi để bàn về chuyện gì?”

“Ngày hôm nay cô đã ở đâu?” anh hỏi.

“Um... tại sao anh lại hỏi thế?”

“Tôi đã gọi cho cô trong nhiều giờ nhưng cô không trả lời điện thoại”

“Tôi được phép ra ngoài mà phải không?” Cô trao cho anh một cái nhìn cứng nhắc. “Hay việc biến tôi trở thành tù nhân cũng là một phần trong kế hoạch của anh?”

“Không, nhưng tôi muốn cô thông báo cho tôi biết cô và Georgia ở đâu để phòng trường hợp tôi cần liên hệ với cô. Cô có điện thoại di động chứ?”

“Có, nhưng tôi ít sử dụng nó vì nó có thể đánh thức Georgia”. Cô nói một cách trung thực.

“Tôi có vài điều khác cần thảo luận với cô”, anh nói thêm và với tay vào túi áo khoác, lấy ra cuốn tạp chí mà Elizabeth đã cho cô xem vào sáng nay.

Cô lấy nó từ anh bằng những ngón tay run rẩy, đặt nó lên mặt bàn mà không hề mở nó ra.

“Tôi cho rằng cô đã xem nó rồi?” anh nói.

“Vâng”

“Và chuyện là sao?”

Cô bắt gặp ánh mắt cứng như kim cương của anh. “Đó là chuyện đã xảy ra cách đây hơn một tuần. Và anh biết những tờ tạp chí giống như thế này thường thích nói quá sự thật mà”

“Cô đã ngủ với những gã đó sao?”

Bụng của Nina quặn lại khi nghe thấy tông giọng cứng rắn của anh nhưng cô ép bản thân vững vàng đáp trả lại anh. “Không có”

“Cô đang nói dối...” Miệng anh khép lại như thể anh cảm thấy dơ bẩn khi nói ra toàn bộ câu lăng mạ đó.

“Tôi không nói dối” cô khẳng định.

Cầm anh sát chặt và hai bàn tay nắm lại đặt hai bên thân. “Tôi hỏi cô một lần nữa hôm nay cô đã đi đâu và tôi mong đợi cô sẽ nói thật”

“Tôi đến thư viện”.

“Thư viện?”

Cô nhắc cầm lên và khoanh hai tay ngang ngực. “Đúng thế, một nơi thật nhàm chán với đầy những quyển sách và phải giữ yên lặng cả ngày. Tôi nghĩ mình cần đến đó, anh biết đó, để mở mang đầu óc một chút”.

“Cô đã ở đó cả ngày sao?” Anh nhìn cô một cách hoài nghi.

“Phần lớn thời gian” cô trả lời. “Đó là lý do tại sao tôi tắt điện thoại. Anh đã làm gì cả ngày hôm nay?”

“Tôi làm việc”

“Ồ, thật vậy sao?” Cô trao cho anh ánh mắt đầy nghi ngờ. “Anh có thể chứng minh không?”

Anh cau mày. “Tôi không việc gì phải chứng minh bất cứ điều gì với cô hết”

Cô nghiêng đầu qua nhìn anh. “Thế thì tôi cũng chẳng cần phải làm thế”.

“Nếu tôi phát hiện ra cô nói dối tôi, cô sẽ phải hối hận về nó đấy”

“Tôi không cần phải báo cáo với anh cho đến khi chúng ta kết hôn”, cô nói. “Và thậm chí chúng ta có kết hôn, tôi cũng sẽ không chấp nhận việc anh điều khiển tôi như thể tôi không có chủ kiến của riêng mình. Bây giờ, nếu anh đã thảo luận xong những gì cần phải nói thì tôi nghĩ anh nên về đi”.

“Tôi sẽ ra về khi nào tôi thấy nó đã sẵn sàng”. Anh rút ngắn khoảng cách giữa họ, một tay chống lên tường, ánh mắt anh giữ lấy cái nhìn của cô khi anh ấn cơ thể mình lại gần.

Quá gần.

Nina cảm thấy một sự khao khát bởi sự gần gũi đột ngột của anh, hai chân run rẩy và tim thì đập loạn xạ trong lồng ngực. Ngực cô dường như vụn cao lên khi cô tựa lưng vào tường, mùi hương nước cạo râu đầy kích thích của anh trên gheo khítu giác của cô khi anh ngã người gần cô hơn.

“La - làm ơn hãy tránh ra”. Giọng nói cô trở nên tức tối.

Cô cảm thấy bản thân đang chìm đắm vào đôi mắt đen sâu thẳm khó hiểu của anh. Sự yên lặng cứ kéo dài cho đến khi cô nghe thấy tiếng đầu hàng vang vọng trong tai cô. Cô tự hỏi không biết anh có dự tính hôn cô hay không và ánh mắt cô theo bản năng hướng đến miệng của anh, trái tim bắt đầu tràn ngập sự thích thú khi cô nghĩ đến đôi môi đầy nhục dục ấy trên môi cô.

Ánh mắt cô quay trở lại với cái nhìn của anh và ngay lập tức mở to khi cô cảm thấy khóa kim loại trên dây thắt lưng của anh chạm vào bụng của cô và cô có thể cảm nhận sự khuấy động bên dưới đó. Cô có thể cảm nhận cơ thể anh đang truyền một luồng điện kích thích sang cơ thể cô, làm toàn bộ da thịt cô có cảm giác kim châm.

Cô hít vào một hơi run rẩy, ngực cô nâng lên hạ xuống tựa vào ngực anh khi tim cô bắt đầu chạy nước rút. Hai mắt anh hạ xuống miệng cô, nấn ná tại đó chưa đến vài giây trước khi anh nhấc tay lên và miết lấy viền môi dưới của cô bằng đầu ngón tay cái của anh, di chuyển qua lại, một cách từ từ, đầy trên người.

Chỉ khi cô nghĩ mình không thể chịu đựng được lâu hơn, anh nhấc tay khỏi miệng cô và bước lùi ra, biểu hiện của anh mang đầy sự gần gũi.

“Tôi sẽ gặp cô vào ngày mai. Mấy giờ thì thuận tiện cho cô?”

Phải tốn vài giây để đầu óc cô hoạt động trở lại. “Um...Giờ này là thuận tiện. Tôi sẽ ra ngoài cả ngày”

Anh trao cho cô cái nhìn hài hước châm biếm khi anh đi đến cửa. “Lại đến thư viện nữa sao?”

“Vâng...Tôi nghĩ mình có thể đọc vài quyển sách cho Georgia nghe. Điều đó được cho rằng tốt cho việc phát triển ngôn ngữ”

Trông có vẻ anh đang định nói điều gì đó nhưng hình như anh đã thay đổi suy nghĩ vào phút cuối. Nina nhìn anh khi anh mở cửa và bước qua, hướng mắt nhìn cô một cách khó hiểu khi anh đóng cửa lại.

Cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa trong khi chờ cho nhịp tim đập lại bình thường.

Elizabeth đã đứng, cô nghĩ khi thở ra không đều đặn. Về việc phải lòng Marc Marcello, cô đã đi được hơn nửa chặng đường rồi.

Georgia thậm chí còn khó chịu hơn vào sáng hôm sau khi cô cố gắng rời khỏi trung tâm giữ trẻ. Tiếng khóc bi thương của con bé như xé nát sự lo lắng của cô và, cho dù cô giữ trẻ đã khẳng định lại với cô, Nina vẫn cảm thấy gánh nặng mặc cảm tội lỗi kéo cô xuống khi cô đi ra cửa trước, hai mắt nhói đau đầy nước mắt.

Cô không nhìn thấy dáng người cao ráo đang đứng dựa vào xe gần cổng trước cho đến khi nó trở nên quá trễ. Cô suýt ngã khi bóng dáng của Marc che đi ánh sáng yếu ớt, tim cô nhấp nhô trong lồng ngực.

“M - Marc... anh đang làm gì ở đây?”

“Tôi mới là người phải hỏi cô câu đó nhưng tôi đã biết câu trả lời rồi”. Đôi mắt đen của anh hướng về bảng hiệu của trung tâm giữ trẻ phía sau lưng cô. “Vây đây là nơi khiến cô bớt chịu trách nhiệm về Georgia, không nghi ngờ gì cô có thể nhảy căng lên vui sướng trải qua cả ngày với những gã nhân tình của cô”

“Không...không phải thế! Điều đó không đúng một chút nào”

Một bên mày nhướng lên nhìn cô một cách nhạo báng. “Có thể cô muốn giải thích với tôi tại sao cô lại giao cháu gái của tôi cho những người hoàn toàn xa lạ chăm sóc”.

“Họ chính xác không phải là những người xa lạ”, Nina nói. “Họ là những người chăm sóc trẻ thành thạo”.

Miệng anh mím chặt lại khi anh tóm lấy cô. “Vây chúng ta sẽ đi để xem bọn họ thành thạo đến mức nào, được chứ?”

Nina không còn lựa chọn nào khác là theo anh vào trong. Cô có thể cảm thấy sự mạnh mẽ âm ỉ trong những ngón tay thon dài của anh khi chúng nắm chặt lấy cổ tay cô.

Không quá khó để anh tìm ra nơi của Georgia. Tiếng khóc của con bé vang vọng cả tòa nhà. Khi họ đến phòng trẻ Nina cảm thấy cái nắm của Marc chặt hơn như thể cơn tức giận của anh theo đó truyền sang người cô.

“Đó, kia kìa, Georgia”, cô bảo mẫu thủ thỉ khi cô ta bồng con bé. “Mẹ con sẽ trở lại mà... bây giờ, đừng khóc nữa nhé. Ôi chào cô, cô Selbourne”, cô ta nói khi quay người lại. “Tôi e rằng sáng nay con bé sẽ không chịu đâu”.

Nina đón lấy Georgia từ tay cô ta và tiếng khóc thét ngay lập tức ngừng lại, thay vào đó là những tiếng nấc nhỏ và khịt mũi khi con bé nín lấy cô.

“Tất cả đều ổn”, Nina nói. “Tôi nghĩ hôm nay tôi không thể gửi con bé ở đây”.

“Chúng ta có thể thử lại vào ngày mai, nếu như cô thích”, người phụ nữ đó nói. “Như tôi đã nói hôm trước, có rất nhiều đứa trẻ ban đầu rất khó rời xa mẹ của chúng nhưng rồi chúng sẽ sớm quen thôi”.

“Cô Selbourne sẽ không cần đến dịch vụ của cô thêm nữa”, Marc thông báo ngắn gọn. “Chúng tôi đã có sự thu xếp khác”.

Người phụ nữ đó hơi nhướng mày và Nina cấp tốc nói thêm. “Đây là vị hôn phu của tôi, Marc Marcello”.

“Ồ, vâng...” Cô ta cười có vẻ hơi bối rối.

“Đi nào, em yêu”, Marc nắm lấy cánh tay Nina và hộ tống cô ra cửa. Nina chờ cho đến khi họ ra ngoài trước khi cô mở miệng. “Anh không nên hủy bỏ những thu xếp của tôi như thế!”

Anh trao cho cô cái nhìn rực sáng khi anh mở khóa xe. “Sự thu xếp của cô đã đặt cháu gái tôi vào hiểm nguy. Nhìn con bé xem. Con bé thực sự đã khóc đến cuồng loạn, con bé đang sốt lên và quá mệt”.

Anh lấy con bé khỏi vòng tay cô và bồng con bé lại gần, liếc nhìn Nina qua đỉnh đầu của con bé. “Tôi không thể nào tin cô sẽ quá mức vô tâm bỏ lại đứa bé cho những người hoàn toàn xa lạ”.

“Ôi, Vì Chúa!” cô thở dài một cách tuyệt vọng. “Hãy thực tế chút đi, Marc Marcello. Các bà mẹ trên khắp thế giới đều đưa con họ đến các trung tâm giữ trẻ. Họ cần làm thế để có thể đi làm”.

“Nhưng cô không có bất kỳ việc quan trọng nào cần làm để cô phải dùng đến các dịch vụ đó”. Anh quay người để đặt Georgia vào ghế dành cho trẻ trong xe của anh.

“Làm sao anh biết tôi ở đây?” cô hỏi sau một lát thinh lặng. “Anh theo dõi tôi sao?”

Anh vươn thẳng người. “Vì bài báo trong cuốn tạp chí, tôi quyết định cần phải làm thế”.

Cô cắn lấy môi dưới và sau đó nói một cách không chắc chắn. “Marc...” Cô cố gắng không lùi bước vì biểu hiện lạnh lùng của anh và nói tiếp. “Tôi đã không nói thật hoàn toàn với anh. Tôi phải đi làm”.

“Loại công việc gì chứ?”

“Một công việc giúp tôi kiếm tiền”.

“Thu hẹp nó lại một chút”, anh bình luận một cách khô khốc. “Cô làm loại công việc gì chứ?”

“Tôi làm việc tại thư viện, tôi là một thủ thư”.

Cô nhìn thấy một thoáng ngạc nhiên chợt đến rồi chợt đi trong đôi mắt của anh khi nó giữ lấy ánh mắt của cô. “Andre không đề cập đến nó”.

“Andre không biết điều đó. Nó mới gần... đây thôi. Tôi muốn cải thiện bản thân để đem lại những điều tốt nhất cho Georgia”.

“Một người không phải cần phải qua đào tạo đại học để trở thành một thủ thư hay sao?”

“Ồ... đúng thế. Tôi đã học đại học cách đây vài năm... trước khi tôi... anh biết đó... bước chân vào con đường lầm lạc”.

Nina biết cô đang trượt chân trên lớp băng mỏng. Cô có thể nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt của anh khi anh quan sát cô.

“Công việc đó quan trọng như thế nào đối với cô?” anh hỏi sau khi dừng lại một chút.

Cô nhìn về đứa bé đang ngủ trong ghế dành cho trẻ ở phía sau. “Nó không quan trọng bằng Georgia”, cô trả lời một cách dịu dàng.

Marc hít thở và mở cửa xe cho cô. “Cô vào xe đi. Chúng ta sẽ thảo luận vấn đề này sau”.

Nina trượt vào ghế và thắt dây an toàn vào, toàn bộ thời gian sau đó cô tự hỏi không biết cô có làm hỏng mọi chuyện hay không. Cô hy vọng là không, vì cái ý nghĩ không bao giờ gặp lại cháu gái mình nữa thật sự khiến cô đau đớn đến mức không thể nào chịu đựng nổi.

Cô trải qua toàn bộ chuyến đi trong sự thinh lặng, tự hỏi làm sao cô có thể đi tiếp chặng đường còn lại của trò chơi lố bịch này chứ. Khi cô ngược nhìn lên, cô thấy rằng họ không đến căn hộ của cô mà họ đang lái xe tiến vào một tòa biệt thự rộng lớn đầy ấn tượng nằm ở vùng ngoại ô đất đỏ ven hải cảng tại Mosman[11].

[11] Vùng ngoại ô nằm trên bờ biển phía Bắc của Sydney, thuộc tiểu bang New South Wales - tiểu bang đông dân nhất của Úc.

Cô quay người lại trên ghế để nhìn anh. “Đây là nhà của anh sao?”

Anh nhìn cô một lúc lâu mà không hề nói gì, làm cô tự hỏi không biết có phải cô lại sơ suất nữa hay không. Cô luôn luôn cho rằng Nadia đã gặp gỡ Andre tại khách sạn nhưng có một thứ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, có thể con bé đã đến từng đến nhà cậu ta - chính là ngôi nhà này.

“Cô không nhớ cô đã đến đây rồi hay sao?” anh hỏi.

Cô giả vờ nuốt xuống một cách lo lắng. “Trông nói hơi quen quen”, cô tránh không trả lời thẳng.

Miệng anh mím lại đầy giận dữ. “Cô dường như là người có trí nhớ rất tốt, Nina. Cô đơn giản là xóa bỏ những thứ cô thấy khó chịu khi nhớ đến”. Anh bước ra khỏi xe và đi vòng qua mở cửa xe cho cô, nét mặt anh vẫn còn giận dữ. “Vậy để tôi nhắc cho cô nhớ. Cô đã đến đây vào đêm trước khi Andre bị tai nạn, đập mạnh cửa và tự gây phiền toái cho bản thân. Chúa biết cô đã bỏ Georgia ở nơi nào. Em trai tôi không còn lựa chọn nào khác là để cô vào nhà và một khi cô đã vào được bên trong cô lại cố gắng quyến rũ nó”. Đôi mắt đen của anh lấp lánh đầy nguy hiểm. “Bây giờ thì cô đã nhớ rồi chứ?”

Miệng cô hết mở ra rồi lại khép lại, cô không chắc phải trả lời như thế nào.

“Tôi có thể nói một cách chi tiết hơn nếu cô thích”, anh nói thêm. “Hay cô đã tự nhớ hết tất cả mọi thứ?”

“Tôi không cần anh phải nói với tôi rằng tôi đã cư xử một cách khủng khiếp như thế nào” cô nói, hạ thấp tầm mắt. “Tôi đã... bối rối và cô độc và tôi không biết cách nào để thay đổi mọi chuyện”.

Marc thỉnh thoảng quan sát cô, tự hỏi anh có quá cộc cằn hay không. Có quá nhiều thứ về cô khiến anh cảm thấy khó hiểu. Ngay khi anh nghĩ rằng anh tìm ra cô đã đi đâu và làm gì thì nó lại mâu thuẫn với những nhận định của anh về cô. Mới đây anh thậm chí đã đặt câu hỏi về tất cả những gì em trai anh đã nói với anh, tự hỏi không biết có phải Andre đã cố ý khắc họa sự việc tồi tệ để thoái thác những hành động sai lầm của nó.

Việc sinh một đứa bé mà không hề có sự trợ giúp của một người cha không nghi ngờ gì người mẹ sẽ gặp nhiều căng thẳng cũng như lo lắng và mặc dù hành vi của cô đã từng thái quá, một phần trong anh muốn xin lỗi cô về việc anh không nên tỏ cảm ghét cô một cách quá khích như thế. Cô mới chỉ sinh con được hơn bốn tháng; cô có thể đang phải đối mặt với sự mất cân bằng hóc-môn và điều cuối cùng cô muốn đó là bị chỉ trích. Nó làm anh suy nghĩ rằng cô có thể đã quá nông cạn trong một phút nhưng cô hết mực yêu thương con gái mình. Nếu nó không phải là hành động đem lại lợi ích cho anh, anh sẽ phải nỗ lực thuyết phục quan tòa rằng cô không phải một người mẹ phù hợp. Anh phải nói rằng sự thật cô là một người mẹ tuyệt vời. Thực tế cho thấy cô đã cố gắng làm việc và giao con gái cho bảo mẫu mà không hề thông báo một tiếng với anh, mặc dù anh đã đề nghị, chắc chắn đã chứng minh rằng cô đã thay đổi danh tiếng xấu xa của mình 180 độ.

“Nó không phải là điều cần thảo luận lúc này”, anh nói. “Cái gì đã làm thì đã làm rồi và không thể xem như chưa làm”.

Khi họ đi đến cửa trước một người phụ nữ hơn 50 tuổi và mang dòng dõi người Ý chính gốc xuất hiện tại đó. Bà chào hỏi ông chủ của mình với sự tôn kính nhưng bà ném về phía Nina cái nhìn lạnh lẽo.

Marc dùng tiếng Ý nói chuyện với bà ta, với sự ngạc nhiên của Nina, anh không nói bất kỳ lời xúc phạm nào đối với cô. Anh chỉ đơn giản thông báo với bà quản gia anh sẽ tổ chức đám cưới trong vòng vài ngày tới và muốn Nina cùng với Georgia nhận được càng nhiều thoải mái càng tốt.

Người phụ nữ ấy thì thầm cái gì đó mà Nina không thể nghe thấy nhưng Marc đã trách bà ta. “Đúng thế, Lucia, cháu biết cháu đang làm cái gì và tại sao cháu lại làm thế. Bà sẽ phải đối xử với cả Nina và Georgia với sự tôn kính”.

Bà quản gia lẩm bẩm cái gì đó để đáp lại và nép qua một bên khi Marc quay lại nhìn Nina. “Thật tốt khi cô không biết tiếng Ý”, anh nói. “Đường như cô không để lại ấn tượng tốt”.

“Vâng, tôi không thể tưởng tượng ra”

Cô đi theo anh vào trong và cố gắng không ngó quanh với sự kinh hãi, nhưng thật khó khi cô không khỏi há hốc miệng khi nhìn những tác phẩm nghệ thuật vô giá được treo trên tường và những đồ đạc được bọc nhung nói lên sự giàu có vô hạn của gia chủ.

“Tôi sẽ nhờ Lucia mang cà phê đến cho chúng ta một lát nữa”, Marc thông báo với cô khi anh mở cánh cửa đôi dẫn vào phòng tiếp khách. Nhưng đầu tiên tôi muốn nói với cô về những thu xếp tôi đã làm cho cuộc hôn nhân của chúng ta”.

Nina theo anh vào trong phòng, quan sát khi anh cố định lại vị trí của Georgia đang say ngủ trong vòng tay của anh. Anh đặt con bé trong tư thế ngồi và chỗ trên sofa nơi con bé ngồi lún xuống khi anh cũng ngồi xuống, đôi chân dài duỗi thẳng phía trước khi anh kéo Georgia lại gần ngực.

“Tôi phải đến Hồng Kông để công tác” anh nói. “Tôi sẽ trở về trước ngày tổ chức đám cưới của chúng ta”.

“Tôi hiểu”.

“Tôi muốn cô chuyển đến đây trong khi tôi đi công tác để đưa Georgia vào nhà mới của con bé. Lucia có thể giúp cô trông Georgia để cô có thể tiếp tục làm việc, nếu đó là những gì cô muốn, mặc dù cô sẽ phải xin nghỉ phép một thời gian, bởi vì sau khi lễ cưới được tổ chức chúng ta sẽ đi du lịch ngắn ngày đến Sorrento tại Ý để thăm cha tôi”.

Nina phải ngăn bản thân nhảy dựng lên khỏi sô-pha vì lo âu. Cô nhìn chăm chăm anh đầy sửng sốt và kinh sợ. Cô không thể rời khỏi đất nước này với đứa bé không phải con cô! Và thậm chí nếu cô dám liều lĩnh làm thế, thì làm sao cô có thể đương đầu với chuyến bay dài hàng giờ sau những gì đã xảy ra vào lần cuối cùng cô đi máy bay? Chuyến bay đưa cô trở về nhà sau lễ cưới của một người bạn tại Auckland đã gặp phải tình huống tồi tệ, chao đảo dữ dội trong suốt cơn bão. Đó là trải nghiệm khủng khiếp nhất trong cuộc đời của cô và cô đã không đi máy bay kể từ lúc đó. Ý nghĩ phải đi máy bay một lần nữa khiến cô đổ mồ hôi hột, nhưng việc đi cùng với một đứa bé có thể làm nó trở nên tồi tệ gấp 100 lần.

“Tôi - tôi không thể đi được”, cô nói. “Tôi không thích đi máy bay”.

“Ồ, thật vậy sao?” Anh trao cho cô một trong những ánh mắt cay độc của anh. “Nó mới xảy ra gần đây sao?”

“Vâng. Tôi đã gặp phải một kinh nghiệm tồi tệ cách đây ba năm”.

“Nhưng chắc chắn nó không đủ tồi tệ để ngăn cản cô bay đến Paris năm ngoái để săn lùng Andre”, anh nhận xét.

Nina đã quên mất chuyến đi của Nadia đến Paris.

“Tôi...nó đến rồi lại đi. Ý tôi là nỗi sợ hãi. Đôi khi tôi thấy ổn, nhưng những lần khác nó khiến tôi hoang mang sợ hãi”.

“Vậy có thể việc đi bằng máy bay riêng của tôi cùng với nhân viên túc trực sẽ giảm bớt sự sợ hãi của cô”, anh nói một cách lạnh lùng. “Tôi sẽ cần đến hộ chiếu của cô và Georgia để làm những thu xếp cho chuyến đi”.

“Tôi thích mình không phải đi hơn”. Cô đứng dậy và bắt đầu đi tới đi lui. “Tôi phải làm việc”.

“Tôi nghĩ cô quan tâm đến Georgia, cô có thể cân nhắc đến việc xin nghỉ. Hầu hết các bà mẹ mới sinh đều nghỉ phép trong vài tháng. Tôi đã chu cấp cho cô một khoản tiền rộng rãi, vì vậy nếu như cô không nhận được những đãi ngộ đặc biệt nào trong công việc đó, tôi đề nghị rằng cô nên xin nghỉ”.

Cô ước gì mình có thể nói với anh mình làm cái gì với số tiền đó nhưng nếu cô không làm theo kế hoạch của Nadia, tất cả mọi thứ cô cố gắng làm sẽ mất hết.

“Tôi làm gì trong suốt khoảng thời gian đó?” Cô hỏi sau khi thỉnh lặng sau vài giây.

“Chăm sóc con của cô”, anh trả lời. “Dĩ nhiên là tôi không đòi hỏi cô phải tự làm hết mọi thứ. Tôi sẽ giúp cô bất cứ khi nào tôi có thể và Lucia cũng sẽ thế. Bà ấy là một người bà và là một người mẹ đầy kinh nghiệm và bà ấy sẽ là một tấm gương mẫu mực hình thành trong tâm trí của Georgia bất cứ khi nào cần”.

“Tôi không muốn sống ở đây cho đến khi nó hoàn toàn cần thiết”.

“Cô không có lựa chọn nào cả, Nina. Tôi đã liên hệ với chủ nhà của cô và thông báo cho ông ta rằng cô sẽ kết thúc hợp đồng thuê nhà vào ngày mai”.

“Anh không thể làm như thế được”.

“Tôi có thể. Tôi sẽ là chồng của cô trong vài ngày nữa. Tôi sẽ thất bại trong nhiệm vụ bảo vệ cô và Georgia nếu như tôi không bảo đảm cả hai được an toàn trong căn nhà của tôi khi chúng ta sống cùng với nhau”.

“Anh làm thế chỉ bởi vì anh không tin tôi, và đừng có làm tổn thương tôi bằng việc giả bộ anh không nghĩ thế”, cô cãi lại.

“Cô nói đúng. Tôi không tin cô. Ngay khi tôi quay lưng lại, không nghi ngờ gì cô sẽ biến ra ngoài cùng với những gã bạn của cô, và với cách này tôi có thể bảo vệ an toàn cho Georgia”.

“Anh làm nó nghe như thể tôi làm tổn hại đến con bé vậy”.

Anh giữ lấy ánh mắt tức giận của cô với sự bình thản. “Cô có thể không cố tình làm thế nhưng tính tình thất thường của cô, hành vi thiếu trách nhiệm trong quá khứ cho thấy cô không phải lúc nào cũng cố gắng quan tâm đến con bé”.

“Đường như tôi ít có lựa chọn trong chuyện này. Anh đã làm tất cả mà không hề hỏi ý kiến tôi”.

“Tất cả những việc tôi thu xếp là những thứ chúng ta đã đồng ý với nhau. Chúng ta sẽ sống với nhau như vợ chồng, cùng nhau nuôi dưỡng Georgia cho đến khi cả hai chúng ta không thể nào tiếp tục cuộc hôn nhân này lâu hơn”.

“Bây giờ nó đã không thể rồi! Cả hai chúng ta đều ghét phải nhìn thấy đối phương. Thế thì rốt cuộc hôn nhân giữa chúng ta sẽ là loại gì chứ?”

Có tiếng gõ cửa phía ngoài và bà quản gia bước vào với khay cà phê và bánh biscotti [12]. Marc trao đổi vài câu với bà ấy và bà ấy ném về phía Nina ánh mắt tối sầm lại.

[12] Là một loại bánh được nướng 2 lần__nghĩa là khi bánh chín nó sẽ được nướng thêm một lần nữa__ được bắt nguồn từ thành phố Prato ở Ý. Là một loại bánh bích quy nhân hạnh nhân, loại bánh này khô có thể cất giữ dùng được trong một thời gian dài. Đây là hình ảnh của nó.

images

“Cô không cần để tâm đến”, Marc nói khi bà quản gia rời khỏi. “Bà ấy dành nhiều tình cảm cho em trai tôi”.

“Và cũng giống như anh, bà ấy khiển trách tôi về cái chết của anh ta sao?”

Marc trao cho cô cái nhìn quan sát trước khi trả lời. “Đôi khi những người vẫn còn bị đau buồn khó có thể thấy được mặt khác của vấn đề”. Anh liếc nhìn xuống đứa bé đang ngủ trong cánh tay anh và nói thêm. “Việc một mình sinh con rồi nuôi dạy nó mà không hề có sự trợ giúp của người cha đối với cô không dễ dàng gì”, anh hướng mắt về cô và hỏi. “Cô đã từng cân nhắc đến việc phá thai chưa?”

“Có... nhưng đã có người đã ngăn cản tôi làm thế”

“Ai cơ?”

Nina nhìn xuống bàn tay lúc này đang đặt trên đùi. “Người đã cố gắng giúp tôi vượt qua những năm tháng khó khăn”

“Một người bạn thân?”

“Người đó còn hơn một người bạn thân” cô nói. “Người đó giống như...một người chị”

Một sự thinh lặng ngắn diễn ra.

“Tôi rất vui khi cô đã không bỏ qua lời khuyên của người đó, Nina”, anh nói. “Georgia là mối dây liên kết cuối cùng với em trai tôi. Cảm ơn cô vì đã sinh ra con bé. Tôi biết điều này có thể không dễ dàng gì, nhưng tôi không thể nào nói cho cô biết nó có ý nghĩa như thế nào đối với cha tôi khi ông được ôm đứa con của Andre trong vòng tay mình”.

Nina trao cho anh một nụ cười yếu ớt khi cô với tay ra lấy tách cà phê, bụng cô chao đảo đầy lo lắng khi nghĩ đến cuộc sống của cô đã trở nên phức tạp như thế nào. Trong vài ngày nữa cô sẽ kết hôn cùng với Marc Marcello, sống với anh như vợ chồng và cùng nuôi dưỡng Georgia như con ruột của mình.

Hiện tại bí mật của cô vẫn còn được giữ kín - nhưng liệu nó sẽ kéo dài được bao lâu trước khi anh nhận ra anh đã kết hôn sai người.

8. Chương 8

Nina mừng khi Marc vắng mặt khi cô và Georgia chuyển đến nhà anh. Việc giao thiệp với bà quản gia khó chịu đã quá đủ tồi tệ rồi, bà ấy dường như dự định khiến cô càng cảm thấy không được chào đón càng tốt. Tuy nhiên bà ấy đối xử với Georgia lại hoàn toàn khác. Bà thủ thỉ và mỉm cười với đứa bé bằng sự yêu mến và luôn tìm cơ hội để được ở một mình với con bé.

Lúc đầu Nina kháng cự lại những nỗ lực của bà nhưng sau đó cô nhận ra rằng người phụ nữ ấy thực sự quan tâm đến con của Andre vì thế cô để cho bà trông chừng con bé một hai lần trong khi cô đỡ đồ của họ để sắp xếp vào phòng ngủ và phòng trẻ mà Marc đã chỉ định.

Cô đã xin nghỉ tạm thời vào cái ngày sau khi Marc đi công tác và ngạc nhiên là cô cảm thấy tốt hơn như thế nào khi biết được Georgia sẽ không phải chịu đựng sự sợ hãi xa cách thêm nữa. Đứa bé dường như vui hơn và, trong khi cô tiếp tục tự nói với chính mình đó chỉ là do cô tưởng tượng ra thôi, Nina không thể nào ngăn bản thân tự hỏi Georgia có phải nhận thức được con bé đang sống trong ngôi nhà dưới sự bảo vệ của người bác hết mực âu yếm của con bé. Sinh ra mà không có cha nên Nina biết Georgia sẽ thực sự hạnh phúc khi có ai đó thật mạnh mẽ và đáng tin cậy giống như Marc để chăm sóc con bé. Nó khiến sự hy sinh của cô trở nên dễ chịu hơn phần nào, cháu gái bé bỏng của cô sẽ không bao giờ biết được nỗi đau đớn khi không có cha mẹ để tin tưởng mà dựa vào.

Với sự thôi thúc cô không thể hoàn toàn hiểu được bản thân, một ngày trước lễ cưới Nina đã rút số tiền tiết kiệm cuối cùng của cô để mua cho bản thân bộ váy cưới cùng với khăn voan đội đầu. Không có cha mẹ giúp cô chuẩn bị lễ cưới mà cô hằng mơ ước suốt cuộc đời, cô quyết định không ai có thể ngăn cản cô trở thành một cô dâu đúng nghĩa, thậm chí cho dù cuộc hôn nhân này chỉ là một sự giả vờ. Cô đứng xoay tròn trước tấm gương lớn trong phòng thử đồ của cửa tiệm, chiếc áo bằng lụa ni lông^[13] buong thả quanh người trông nó giống y hệt đám mây trắng mịn màng trong khi Georgia đang cười nắc nẻ một cách hài lòng trong chiếc xe đẩy bên cạnh cô.

[13] (nguyên văn) organza. Bộ váy cưới của Nina gần giống như thế này.

images

“Con nghĩ sao Georgia?” Cô hỏi khi cô hạ thấp tấm voan quanh gương mặt mình. “Mẹ trông giống một cô dâu thực thụ không?”

Georgia mút lấy bàn tay nhỏ xíu của con bé, đôi mắt đen của con bé sáng lên với sự hoạt bát khi con bé nhìn chăm chú bác mình qua lớp vải bông bành bành như đám mây.

“Peek-a-boo!”^[14] Nina cúi người xuống và vén tấm voan ra để lộ gương mặt mình và bắt đầu cười lặng lẽ một mình lần nữa.

[14] là trò ú à ở Việt Nam mình đó mọi người. Moko thích chơi trò này với mấy nhóc lắm, nhìn chúng cười nắc nẻ nhìn yêu cực (^ o ^)

Cô cảm thấy tình yêu lấp đầy con người cô và cô cúi người về phía trước, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên cái đầu bé xinh, đôi mắt mờ sương vì cảm xúc đến bất chợt.

“Mẹ hy vọng một ngày nào đó con sẽ kết hôn với một người đàn ông vì những lý do hợp lý, Georgia, một người đàn ông yêu con đến hết cuộc đời. Điều mà tất cả mọi người phụ nữ đều mong muốn”.

Cô vươn thẳng người và trải rộng chiếc váy cưới, quay lại đối mặt với hình ảnh phản chiếu trong gương. Bộ váy cưới màu trắng kem viền hoa mộc lan làm cho đôi mắt xám của cậu thắm và nước da có màu kem mịn màng. Cô biết nó sẽ làm cô trông lộng lẫy nhất có thể.

Quá tồi tệ vì nó sẽ không được chú ý đến, cô nghĩ với tiếng thở dài nhỏ.

Nina vẫn còn cho Georgia đi ngủ khi cô nghe thấy tiếng xe của Marc trở về, tiếng gầm nhỏ của động cơ xe khi nó cua vào con đường dẫn vào nhà làm bụng cô lật nhào phản ứng lại.

Chỉ chưa đầy 24 giờ nữa cô sẽ trở thành vợ của anh. Cô sẽ phải chia sẻ cùng anh cái tên và cuộc sống, nhưng không phải chiếc giường của anh.

Cô nghe thấy anh bước vào nhà và tiếng bước chân anh đi trên cầu thang cẩm thạch khi anh hướng đến phòng trẻ nơi Nina đang đứng ngắm nhìn Georgia chìm vào giấc ngủ.

Marc bắt gặp ánh mắt cô trong ánh sáng nhẹ dịu. “Chào cô”.

“Chào anh”.

Cô bước khỏi chiếc giường cũ để anh có thể kiểm tra cháu gái mình nhưng với khoảng cách nhỏ như thế này cô cảm thấy cơ thể anh chạm nhẹ vào người cô và mạch cô ngay lập tức đập nhanh. Cô đứng một bên và ngắm nhìn anh hướng mắt nhìn xuống Georgia, gương mặt dịu dàng khi anh lắng nghe tiếng thở đều đặn của con bé.

Anh trông có vẻ mệt mỏi, Nina nghĩ. Đôi mắt anh hơi đỏ như thể anh không ngủ được nhiều trong những ngày qua và cằm của anh trông như thể nó chưa được cạo trong hơn 24 giờ. Cô mong muốn được chạm những ngón tay mình quanh gương mặt anh để cảm nhận sự thô ráp xuyên qua đầu ngón tay mềm mại của cô. Cô muốn ấn môi mình lên viền môi của anh, để làm nó mềm ra vì khao khát. Cô muốn cảm nhận anh với tay ra chạm vào cô và...

Cô giật mình khỏi những suy nghĩ bất thường đó khi anh quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt đen của anh buộc chặt với ánh mắt cô.

“Có gì không ổn sao?”

“Không có”

“Cô trông có vẻ...bối rối”.

“Không phải thế”

“Cô đã thu xếp ổn thỏa rồi chứ?”

“Vâng”.

“Tôi muốn nói chuyện với cô về chuyến đi đến Ý của chúng ta” anh nói, di chuyển ngang qua để giữ cánh cửa mở ra cho cô. “Tôi sẽ gặp cô tại phòng làm việc của tôi trong 20 phút nữa. Trước tiên tôi muốn tắm rửa và cạo râu đã”.

Nina đi qua anh và đi xuống lầu, đem theo máy theo dõi trẻ [15]. Hôm nay Lucia xin nghỉ nên cô làm một khay đựng cà phê cùng bánh mà bà ấy đã nướng và đem nó lên phòng làm việc của Marc để chờ anh.

[15] giống như thế này

images

Không lâu sau anh bước vào, mái tóc đen của anh lấp lánh ẩm ướt, gương mặt được cạo râu sạch sẽ và chiếc quần jean đơn giản cùng với áo phông đen tay dài làm mạch máu của Nina bắt đầu chạy đua điên cuồng.

“Chuyến đi của anh thế nào?” cô hỏi, che giấu phản ứng của mình đối với anh bằng việc tập trung vào khay đựng cà phê.

Anh nhận lấy tách cà phê cô đưa, ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt cô. “Tôi cho rằng cô đang tự nhắc lại vai trò là vợ của tôi bằng việc pha cà phê và hỏi chuyện tôi bằng những câu hỏi quan tâm?”

Cô quay người tránh khỏi sự nhạo báng mà cô có thể nhìn thấy trong mắt của anh. “Anh có thể giả định bất kì thứ gì anh muốn. Tôi không quan tâm đến chuyến đi ngu ngốc của anh ra sao. Tôi chỉ tỏ ra lịch sự thôi”.

“Đừng tỏ ra lịch sự với tôi, Nina. Nó không phù hợp với cô đâu”. Anh uống một hớp cà phê nhưng khi anh nhìn thấy biểu hiện tổn thương của cô anh đã hối tiếc về những lời cộc lốc anh đã nói ra. Anh đặt tách cà phê xuống đi đến chỗ cô đang đứng và cầm lấy bàn tay của cô, từ từ nhắc nó đến môi anh và phớt một nụ hôn lên đầu ngón tay của cô.

Cô đứng bất động, tim cô đập thành thịch trong lồng ngực khi cô giữ lấy ánh mắt quyến rũ của anh.

“Tại sao anh lại làm thế?” cô hỏi.

“Tôi không chắc” anh trả lời cách nghiêm trọng. “Để tôi nói cho cô nghe sự thật này, Nina. Đôi khi tôi cảm thấy khi tôi ở cùng với cô giống như tôi đang nói chuyện với hai người hoàn toàn khác nhau”. Anh dừng lại một lát, đôi mắt hơi muộn phiền nhìn vào cô trước khi anh nói tiếp. “Tôi tự hỏi ai là người sẽ cùng tôi kết hôn vào ngày mai”.

Nina kéo tay mình ra khỏi tay anh và tạo một khoảng cách giữa họ khi cô cố ngăn chặn sự hoảng loạn đang dâng lên.

“Tôi không thể hình dung ra ý của anh là gì. Điều anh nói nghe có vẻ như thể tôi bị chứng rối loạn đa nhân cách không bằng”.

“Em trai tôi đã nói cho tôi nghe rất nhiều điều về cô nhưng tôi hoàn toàn thất bại trong việc nhìn thấy bất kỳ bằng chứng nào về những thứ đã khuấy nhiễu nó”.

“Có thể tôi đã thay đổi” cô nói, tránh nhìn vào mắt anh. “Anh biết đó, con người thường thế. Việc có con đem lại sự thay đổi lớn trong cuộc sống của họ”.

“Tôi không nghi ngờ gì về điều đó nhưng tôi không thể nghĩ ra nó có thể biến đổi quá mức như thế”.

“Ý - ý của anh là gì?” Cô thận trọng liếc nhìn anh, hai bàn tay nắm chặt đặt ở phía trước.

Marc quan sát những cảm xúc trên gương mặt cô, sự lo lắng trong ánh mắt cô, và cái cách mà trán cô nhăn lại vì lo âu khiến anh cảm thấy nó thật sự lôi cuốn. Anh đã trải qua toàn bộ thời gian qua không ngừng suy nghĩ về cô, tự hỏi sẽ như thế khi anh ngủ với cô, với mái tóc dài vàng óng phủ khắp ngực anh, tay chân mảnh khảnh quấn lấy anh, cơ thể cô thỏa mãn vì anh. Biết rằng cô là thứ cấm kỵ đối với anh nhưng cơ thể anh lại xác định anh khao khát cô một cách không ngừng. Ngay bây giờ anh có thể cảm nhận nó, sự khao khát len lỏi trong mạch máu của anh, làm anh cứng lên chỉ bằng việc nhìn thấy cô.

Anh muốn cảm ghét cô, phải như thế để anh có thể giữ một khoảng cách với cô, nhưng bằng tất cả nỗ lực, anh cảm ghét vì bản thân đã thất bại để thay thế bằng một thứ nguy hiểm hơn thế rất nhiều.

“Đôi khi tôi cảm thấy em trai mình đã nói về một người hoàn toàn khác. Chỉ là nó không thể giải thích được”.

Nina không biết phải trả lời như thế nào. Cô nghĩ mình có thể dùng lời đáp trả của Nadia nhưng cô không thể nào làm được.

“Cô không có gì để nói sao, Nina?” Anh hỏi sau một lúc thinh lặng.

Cô hướng mắt về phía anh, cô quyết định cách duy nhất để thoát khỏi việc này là chuyển sang một đề tài khác. “Anh đã nói rằng anh muốn thảo luận với tôi về chuyến đi đến Ý của chúng ta. Khi nào chúng ta sẽ đi?”

“Chúng ta sẽ đi vào hôm sau lễ cưới. Tôi sẽ nhờ Lucia thu dọn hành lý cho cô. Bà ấy sẽ đi cùng để c cho Georgia”. Anh với tay lấy tách cà phê và đổ đầy nó trước khi quay lại với cô. “Tôi phải báo trước với cô rằng cha tôi sẽ không mở rộng vòng tay mà chào đón cô. Ông là một người đang bị bệnh và vẫn còn đau buồn vì những chuyện đã qua. Tôi sẽ cố gắng bảo vệ cô khỏi những điều kém thoải mái không cần thiết nhưng tôi không thể bảo đảm chúng sẽ dễ dàng”.

“Tôi hiểu”.

“Lễ cưới sẽ được tiến hành vào 10 giờ sáng mai” anh nói. “Nó sẽ là một buổi lễ không sôi nổi lắm để phù hợp với hoàn cảnh”.

Marc quan sát khi cô đi về phía cửa như thể cô không thể chờ để trốn thoát khỏi anh. Anh cân nhắc đến việc gọi cô lại nhưng anh nghĩ như vậy tốt hơn. Nó sẽ trở nên rắc rối khi anh ở một mình với cô quá lâu. Anh đã bước trên một ranh giới hoàn hảo và nó sẽ không thể đẩy ngã anh.

Khi cánh cửa khép nhẹ lại sau lưng cô, anh tự hỏi có phải anh đã đi được hơn nửa chặng đường rồi không.

9. Chương 9

Sáng hôm sau Marc đứng dưới chân cầu thang và ngắm nhìn khi Nina bước xuống trong trang phục cô dâu. Cô trao cho anh ánh mắt thách thức bên dưới khăn voan trùm đầu khi cô đi đến những bậc thang cuối cùng.

“Trông cô rất đẹp” anh nói, trao cho cô cái nhìn chế giễu. “Tính đi đến một nơi đặt biệt hay sao?”

Cô kéo cái đuôi váy khi cô đi qua anh. “Chẳng có nơi nào đặc biệt cả, tôi chỉ cảm thấy thích mặc thế này thôi”.

Cô chắc chắn phải ăn diện như thế, Marc nghĩ kèm theo cái cau mày kín đáo. Trông cô hoàn toàn lộng lẫy, như một cô dâu thực sự. Tại sao cô phải làm điều này chứ?

Nửa tiếng sau, Nina đứng thình lạng bên cạnh Marc khi lễ cưới ngắn ngủi được diễn ra.

“Con có thể hôn cô dâu”.

Hai mắt cô mở to đầy hoảng sợ khi nghe thấy lời nói của vị linh mục chủ trì, hai lòng bàn tay trở nên ẩm với sự căng thẳng bất chợt khi Marc quay người về phía cô, hai tay anh với ra nhắc tấm voan mỏng lên.

“Tôi không nghĩ là...” Sự kháng cự vội vàng của cô bị cắt ngang bởi bờ môi mạnh mẽ của anh đã hướng về môi cô.

Cô nhắm mắt lại và cố gắng không đáp trả lại cảm giác môi anh đang di chuyển trên môi cô, nhưng điều này thật khó, cô không thể nào phớt lờ sự ẩm áp của môi anh đang thiêu đốt tại những nơi cô không muốn một chút nào. Cô cảm nhận từng sắc thái của miệng anh, sự mạnh mẽ của anh trên sự mềm mại của cô, cái cách bề mặt môi anh cọ vào môi cô khi anh di chuyển để thúc đẩy nó.

Cô có thể cảm thấy môi cô đang phồng lên bên dưới áp lực không thể nào chống cự của môi anh, lưỡi cô di chuyển về phía trước như thể đang tìm kiếm hơi ấm của lưỡi anh.

Cô cảm thấy có thứ gì đó đang dâng lên phía trong và cả bên dưới bụng của cô nhưng trước khi cô có thể xác định nó là cái gì anh đã nhắc đầu lên nhìn xuống cô, đôi mắt đen khó hiểu.

Cô nuốt xuống và quay người lại phía linh mục chủ sự, người đang mỉm cười nhìn họ với sự tán thành khoan dung.

Cho dù tốt hay xấu thì bây giờ cô đã kết hôn với Marc Marcello.

Tiệc chiêu đãi không hơn gì một bữa ăn trưa ngắn gọn với vài người đồng nghiệp của Marc tại trung tâm tư nhân và ngay khi nó kết thúc Nina thay một trong những bộ đồ của em gái cô, bộ váy bó chên dính sát vào người càng làm cô thêm đáng yêu. Cô đứng trước gương trong phòng vệ sinh và cố gắng chỉnh bộ váy để nó không để lộ quá nhiều, cố phớt lờ những lo lắng không thoải mái hiện diện trong ánh mắt cô.

Cô đưa lưỡi liếm lấy bờ môi. Môi cô trông vẫn vậy như có cái gì đó làm nó trở nên khác đi. Hiện tại cô cảm thấy môi mình dường như nhạy cảm hơn, như thể việc Marc chạm nhẹ môi anh vào môi cô đã kích hoạt thứ gì đó bên dưới, khiến cô muốn sự đụng chạm đó thêm nữa. Nhớ lại cảm giác về nụ hôn của anh, cái miệng ẩm áp đầy nhục dục của anh, lưỡi anh lơ mờ trượt giữa môi cô, vẫn còn khiến cô cảm thấy chao đảo một cách đáng lo ngại.

Cô tự khiển trách bản thân vì đã khao khát một thứ không thể nào có được. Chuyện gì đã xảy ra với cô thế này không biết? Điều gì trong tính cách đã khiến cô nhút nhối vì sự khao khát của anh, sự tán thành của anh, nụ cười triều mến và thậm chí là lời nói thân thiện?

Cô không thể nào khao khát những thứ đó, bởi vì những lời nói dối mà cô mới có cuộc hôn nhân này. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như anh tìm ra mọi chuyện?”

Khi cô đã chào từ biệt những vị khách cuối cùng, cô nhận ra bản thân đã được hộ tống đến chỗ xe của Marc đang chờ, Georgia đã yên vị trong ghế dành cho trẻ em đặt ở băng ghế sau.

Anh lái xe về căn nhà của anh ở Mosman, dường như hai người không hề trao đổi gì với nhau trong suốt chuyến đi.

Nina dùng thời gian để suy nghĩ đến thực tế bây giờ cô đã là vợ của anh. Người vợ hợp pháp của anh, cô tự nhắc mình với sự lảo đảo sâu bên trong. Mặc dù nó chỉ là trên danh nghĩa. Sự cam đoan tinh thần đó khôi phục lại phần nào trật tự bên trong của cô, nhưng khi cô nghĩ về nụ hôn của anh thì bụng cô lại cuộn lên một lần nữa.

“Tôi đã cho Lucia nghỉ ở nhà nguyên ngày hôm nay”, Marc nói khi anh cua vào con đường dẫn vào nhà. “Bữa ăn đã được chuẩn bị”.

Nina chưa bao giờ cảm thấy chán ăn như lúc này. Ý nghĩa phải ở một mình trong căn nhà lớn cùng với anh và cháu gái của mình làm cô thật sự cảm thấy không thoải mái.

“Tôi nghĩ tôi cần cho Georgia ăn chút gì và thay đồ cho con bé”, cô nói khi họ đi đến cửa trước.

Marc giữ cánh cửa mở và cô lướt qua anh, ôm lấy Georgia như một tấm khiên bảo vệ.

“Tôi có hai cuộc gọi cần thực hiện”, anh nói. “Hãy cho tôi biết nếu như cô cần giúp đỡ. Tôi sẽ ở trong phòng làm việc”.

Khi Marc bước vào nhà bếp, cô đang cho cháu gái mình uống sữa. Cô ngược lên và nhìn thấy anh đã thay bộ âu phục bằng chiếc quần tây đơn giản cùng với áo phông sẫm màu dài tay ôm lấy bờ vai rộng, làm nổi bật vóc dáng tuyệt vời của anh.

Nina tập trung vào Georgia để dời ánh mắt khỏi anh.

“Có muốn tôi làm tiếp để cô đi thay đồ trước bữa tối không?” anh hỏi.

“Không, tôi làm gần xong rồi”, cô nói. “Con bé dường như không thích thú khi uống sữa bằng cách này”. Cô đặt muống xuống và đứng dậy, với lấy cái khăn để sạch sữa bị đổ ra.

“Con bé trông khá mệt”. Marc nhận xét khi Georgia bắt đầu cọ tay vào hai mắt.

“Vâng”. Nina cuộn cái khăn lại trong tay, hạ tầm mắt để tránh ánh mắt dò xét của anh.

“Nina...”

Cô quay lại và lau chùi ghế một lần nữa. “Tôi nghĩ tôi sẽ bỏ qua bữa tối, nếu anh không phiền”. Cô ném cái khăn vào chậu rửa và quay lưng lại nhắc Georgia lên khỏi ghế.

Trước khi cô có thể mở khóa dây buộc, tay Marc đã giữ lấy tay cô và cô không còn lựa chọn nào khác là nhìn vào mắt anh.

Cô kéo tay ra khỏi tay anh và đứng thẳng người lên nhưng anh vẫn cao hơn cô, cơ thể anh quá gần khiến cô không thể cảm thấy thoải mái.

“Thậm chí nếu cô không muốn ăn chút gì thì tôi có vài thứ muốn thảo luận với cô”, anh nói.

“Loại vấn đề gì chứ?”

“Những quy tắc cơ bản, đó là những gì ta cần thảo luận. Tôi không muốn cô có bất kỳ sự hiểu lầm nào về những thu xếp của chúng ta”.

“Tôi không thể hình dung điều anh muốn nói là gì”

“Cô không biết sao?”

“Không”.

“Chúng ta sẽ sống chung trong cùng một ngôi nhà, do hoàn cảnh bắt buộc, chắc chắn phải chia sẻ với nhau sự thân mật. Tôi không muốn cô hiểu sai về điều đó.

Cô nâng cao cằm và sự chế nhạo xen vào giọng nói của cô. “Chính xác ai là người anh muốn gọi nhớ về điều kiện trong thỏa thuận của chúng ta - anh hay là tôi?”

Ánh mắt anh trở nên cứng nhắc và sự căng thẳng nhỏ nhếch lên một bên miệng như thể anh đang tự cố gắng giữ lấy chút lịch sự còn sót lại.

“Từ những gì em trai tôi nói với tôi, dường như không phải lúc nào cô cũng tuân thủ đúng luật. Nó sẽ tốt cho cô nếu cô tự nhắc nhở bản thân về chúng trong trường hợp cô thử vượt qua ranh giới tôi đã đặt sẵn”.

“Trong khi chúng ta đang nói về việc phá vỡ những quy tắc, tôi nghĩ nụ hôn của anh trong buổi lễ chẳng thỏa đáng tí nào” cô nói một cách quả quyết.

Đôi mắt đen của anh trở nên cứng rắn lại khi chúng giữ lấy ánh mắt cô. “Sẽ có những lúc đòi hỏi chúng ta phải làm thế để giữ hình tượng”.

“Ý anh là gì?”

“Đôi khi chúng ta sẽ phải tham dự những bữa tiệc và với tư cách là vợ của tôi, tôi mong rằng cô sẽ có những hành động thích hợp đối với tôi”.

“Ý anh là tôi phải xun xoe nịnh hót quanh anh sao?” Cô trao cho anh ánh mắt phẫn nộ.

“Tôi không muốn nó phải giống như thế”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Tất cả những gì tôi yêu cầu là cô hãy thể hiện sự chín chắn khi chúng ta đồng hành cùng với những người khác. Ngoài trừ bà quản gia và cha tôi thì tất cả những người khác đều khẳng định cuộc hôn nhân của chúng ta là bình thường như những người khác”.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức nhưng tôi không hứa hẹn bất kỳ điều gì”, cô nói.

“Tốt. Miễn là cả hai chúng ta đều biết mình đang đứng ở đâu”.

Anh quay người và rời khỏi phòng, cánh cửa đóng lại phía sau anh.

Nina nhìn xuống cháu gái mình, người đang nhìn chằm chằm cô đầy hứng thú bằng đôi mắt tròn đen sáng rực.

“Đàn ông” cô nói, nhắc con bé lên. “Ai có thể được tính cách của họ chứ?” Georgia trao cho cô nụ cười rộng khoe hết cái miệng không có lấy một cái răng của con bé.

“Có thể mẹ sẽ thử làm điều đó”, cô thì thầm khi bỗng Georgia lại gần. “Dường như con có thể làm điều đó đấy. Con chỉ cần nhìn anh ta là anh ta sẽ tan chảy ra”.

Cô chôn vùi gương mặt mình vào mái tóc sẫm màu mềm mại của con bé và thở dài.

Tối đó khi Georgia đã đi ngủ, Nina tắm rửa và thay bộ đồ thể thao thoải mái [16]. Mái tóc còn ẩm được cô buộc cao lên, gương mặt đã được tẩy trang và hai chân để trần.

[16] nguyên văn: tracksuits. Bộ đồ có hai phần: quần dài và áo khoác có khóa kéo. Giống bộ đồ mà mấy vận động viên thể thao hay mặc. Và đây là hình ảnh của nó.

images

Cô đi xuống lầu thì cánh cửa phòng khách lớn mở ra và Marc đứng tại cửa, ánh mắt anh hướng về diện mạo bình thường của cô.

“Cô định mặc vậy cho buổi tối sao?” anh bình luận cách châm biếm.

“Tôi quá mệt để mặc những bộ quần áo thời trang” cô giả vờ ngáp. “Ngoài ra lôi kéo tất cả những chất liệu đắt tiền ấy quanh người đã làm cạn kiệt sức lực của tôi”.

“Trông cô như chỉ mới có 15 tuổi”.

“Anh muốn tôi thay bộ khác sao?” cô hỏi, nhìn trực diện vào anh.

“Không”, anh bước qua một bên để cô đi vào phòng. “Trông cô rất ổn. Thực tế là tuyệt”.

“Cám ơn anh”, cô nói một cách đơn giản, giữ lấy lời khen nhỏ ấy một cách biết ơn, hy vọng rằng anh không nhận ra anh đã tác động như thế nào đến cô.

“Cô muốn uống gì đó không?” anh hỏi.

“Thứ gì đó nhẹ thôi”, cô trả lời.

“Không cần?”

“Tôi không uống”.

Anh trao cho cô cái nhìn đánh giá khi anh đưa cho cô ly nước khoáng. “Từ bỏ rượu sao?” anh nhận xét. “Đáng khen ngợi đấy”.

Nina ước gì cô có dừng cảm để hất ly nước của cô vào bộ mặt kiêu ngạo của anh. Tuy nhiên, với cách cư xử của em gái cô mấy tháng trước, cô biết rằng sự đánh giá của anh, mặc dù thấy khó chịu, nó hoàn toàn là sự thật. Rất nhiều lúc Nadia trở về trong tình trạng say khướt như lời anh ta bình luận.

“Tôi đã thay đổi nhiều thứ trong cuộc sống của mình”, thay vào đó cô nói.

Anh nhàn nhã uống một hớp rượu trước khi đáp lời. “Tôi hy vọng rằng chính cái chết của Andre là tác động khiến cô có những thay đổi đó”.

Giá như anh biết được nó đã tác động đến cô như thế nào!

“Chỉ có những người quá vô tâm mới không bị tác động bởi cái chết của một ai đó”, cô trả lời.

“Cô có nhớ nó không?”

Nina nhìn chăm chăm vào ly nước của mình, tự hỏi Nadia sẽ trả lời như thế nào. “Tôi không thử nghĩ về nó”, cô nói.

“Dĩ nhiên là không rồi”, anh nói. “Nếu như cô nghĩ về nó cô sẽ phải chịu trách nhiệm về nó, không đúng sao?”

Cô hạ tầm mắt xuống, không sẵn lòng đối mặt với sự căm ghét hiện diện trong mắt anh. “Tôi không làm bất kỳ điều gì để gây nên cái chết của em trai anh cả”.

Cô nghe thấy tiếng loảng xoảng khi anh đặt mạnh ly xuống và theo bản năng cô lùi lại khi anh đi về phía cô, đôi mắt đen hẹp lại đầy sự phẫn nộ.

“Cô nghĩ rằng bằng những lời cô nói lúc này có thể thay đổi những gì cô đã gây ra sao?” anh hỏi.

Nina ước gì cô có thể nói sự thật với anh. Những từ ngữ vờn trên lưỡi cô nhưng mỗi lần cô định mở miệng nói ra thì suy nghĩ về Georgia lại làm nó khép lại.

“Tội lỗi phủ khắp con người cô”, anh nói. “Tôi hầu như không thể nhìn cô mà không nghĩ đến giây phút đau đớn cuối cùng của em trai mình bị kẹt lại trong chiếc xe đó, chảy máu cho đến chết”.

Nina cảm thấy buồn nôn.

Marc quay người lại để rót đầy ly rượu và cô có cơ hội để hít thở, hai tay xoắn lại phía trước trong sự thống khổ.

Cô biết rằng anh vẫn còn đang đau buồn và anh có quyền thể hiện những sắc thái tình cảm của một con người, bao gồm cả sự tức giận, nhưng nó chỉ hướng đến cô. Cô không có vẻ bề ngoài cứng cỏi như em gái sinh đôi của cô để đối phó với những lời chỉ trích nặng nề như thế này. Mỗi lần anh mắng nhiếc cô, cô cảm thấy như thể những phần khác trong cơ thể cô đang chết dần chết mòn đi.

Cô quay người rời khỏi phòng.

“Cô nghĩ là cô đang tính đi đâu?”, anh gặng hỏi khi đặt ly rượu sang một bên.

Cô cắn lấy môi và làm điệu bộ đi đến cửa. “Tôi nghĩ nó có thể sáng suốt khi để anh lại một mình suy nghĩ”.

Anh rút ngắn khoảng cách giữa họ bằng hai sải chân, tóm lấy phía trên cánh tay cô bằng những ngón tay mạnh mẽ, đôi mắt anh lóe lên sự tức giận khi chúng đụng với ánh mắt cô.

“Cô nghĩ cô có thể dễ dàng thoát khỏi nó sao? Tôi sẽ không để cô trốn thoát nó một cách vô sự. Tôi sẽ làm tất cả mọi thứ trong quyền hạn của mình để bắt cô trả giá cho những tổn hại mà cô đã đem đến cho gia đình tôi”, anh gầm lên, những ngón tay siết chặt lại một cách tàn nhẫn.

Nina cố hết sức không bị bối rối bởi sự tức giận của anh nhưng bên dưới lớp vải của bộ đồ thể thao, cô đã cảm thấy hai chân mình lảo đảo bất lực.

“Tôi không thấy việc anh kết hôn với tôi sẽ giúp gì cho động cơ của anh. Trừ phi anh dự định nhốt tôi vào tòa tháp và cho tôi ăn không gì ngoài bánh mì và nước”, cô nói với sự xác xược đã vượt ra ngoài cảm xúc của cô.

Cô cảm thấy sự đau đớn do cái siết chặt của anh khi hai mắt anh buồn bực nhìn xuống mắt cô, không có khả năng chống lại sự căm ghét đang bùng lên tại đó, cô hướng ánh mắt vào viền môi thô ráp của anh, lưỡi cô liếm lấy môi một cách căng thẳng.

“Khốn kiếp!” anh gầm lên và kéo mạnh cô về phía anh, miệng anh chạm vào miệng cô lần thứ hai trong ngày hôm nay.

Tiếng hỗn hển kinh hoàng và ngạc nhiên của Nina nín lại bởi sự tấn công của anh. Cô cố gắng dùng tay đẩy vào vùng ngực rắn chắc của anh nhưng nó không thể nào đẩy cái miệng trừng phạt của anh ra khỏi môi cô. Cô bị giam cầm trong cái ôm của anh, cơ thể anh ấn chặt vào người cô, in dấu sự nam tính của nó vào những đường cong mềm mại trên cơ thể cô.

Nụ hôn của anh trở nên thân mật một cách ngạo mạn, lưỡi anh xuyên qua viền môi cô đâm sâu vào. Cô cảm thấy hai chân bắt đầu nhũn ra và hai tay cô bắt đầu giữ chặt lấy áo phông của anh để giữ bản thân đứng vững.

Lưỡi anh lang thang tìm kiếm bên trong miệng cô và phá hủy mọi thứ để lại cô loạng choạng trong biển cảm xúc lạ lẫm. Cô cảm thấy nhu cầu chạy dọc sống lưng đến đờ đẫn của cô, cặp đùi săn chắc của anh tựa vào đùi cô nhắc cô nhớ đến sự mãnh mẽ không thể khuất phục được của anh.

Ngực cô đầy đặn và vun cao tại nơi chúng chạm vào anh, phần dưới cơ thể cô như thiêu đốt tại nơi mà chiều dài cứng lên của anh thăm dò cô một cách rõ ràng, không xấu hổ.

Nụ hôn của anh trở nên sâu hơn, áp lực môi anh khơi lên sự đáp trả mà cô không dự tính trao cho anh. Cô tự khiển trách bản thân ngay khi cô chạm lưỡi mình vào lưỡi anh: anh là địch thủ của cô, là mối hiểm họa của cô - nhưng nó không thành công. Cơ thể cô tự điều khiển và hành động độc lập với nhận thức của cô.

Đột nhiên nó chấm dứt. Anh bước lùi khỏi cô quá đột ngột khiến cô suýt ngã, cơ thể cô không thể đứng vững khi không có sự chống đỡ chắc chắn của anh.

Đôi mắt anh lấp lánh một cách nguy hiểm khi anh dùng mu bàn tay lau sạch miệng che dấu đi sự ngượng ngùng và lúng túng.

Nina từ chối trao cho anh ánh mắt thỏa mãn khi anh đã gần đạt được mục đích. Thay vào đó, gương mặt cô lộ sự khinh miệt, với lấy miếng vải nơi ông tay áo, nhắc nó lên chấm chấm nhẹ vào phần môi dưới sưng phồng nơi mà lưỡi cô nếm thấy vị máu.

Cô nhìn thấy mắt anh dõi theo cử động của tay cô và ngạc nhiên khi nhìn thấy hai má anh từ từ ửng đỏ lên.

“Thứ lỗi cho tôi”, anh nói một cách nặng nề. “Tôi không dự định đi quá xa để làm đau cô”.

Cô nhìn anh khinh miệt khi cô kéo mảnh vải ra một lần nữa. “Anh dự tính tiến thêm bao xa, đủ để tăng gấp đôi số tiền tôi nhận được không?”

Miệng anh trở nên cứng lại. “Tôi không có ý định đưa thêm cho cô bất cứ đồng nào vượt quá số tiền chúng ta đã thỏa thuận. Tôi đã nói với cô từ trước - cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ không được hoàn thiện theo đúng nghĩa của nó”.

“Tốt cho tôi thôi”, cô nói một cách cẩu kính. “Nhưng tôi đề nghị anh nên đi xoa dịu cơ thể mình trước tiên”. Cô nhìn thẳng vào bên dưới của anh trước khi hướng ánh mắt trở lại với mắt anh. “Dù sao thì tôi không nghĩ nó hiểu ý anh đâu”.

Ánh mắt anh khóa lấy ánh mắt cô, bầu không khí giữa họ tràn ngập sự căng thẳng.

“Tôi khuyên cô điều này, Nina, đừng đẩy tôi đi quá xa. Cô có thể không thích hậu quả của nó đâu”. Cô nhắc cầm lên một cách bướng bỉnh. “Anh sẽ phải cố gắng cứng rắn hơn chút nữa nếu anh muốn đe dọa tôi. Đừng quên tôi đã từng giải quyết rất tốt những gã đàn ông tàn nhẫn như anh”.

“Tôi có thể hủy hoại cô”, anh nhắc cô. “Sự độc quyền từ tôi và thậm chí một đất nước rộng lớn như thế này cũng không đủ che dấu sự đáng hổ thẹn của cô”.

Nina cảm thấy sự nhói lên sợ hãi bởi lời đe dọa lạnh lùng của anh. Giá như cô biết được em cô làm được gì cô có thể hét lên sự vô tội của mình với anh. Nhưng cô không dám làm thế bởi cô còn phải cân nhắc đến hạnh phúc của Georgia.

“Tôi khó có thể nhìn thấy nó sẽ có lợi ích gì khi anh bêu xấu tính cách người phụ nữ anh mới vừa kết hôn”, cô chỉ ra.

“Tôi sẽ không làm thế nếu cô cư xử đúng mực”.

“Anh mới tử tế làm sao!” cô chế nhạo. “Nhưng còn cách cư xử của thì sao? Nó cũng cần được giám sát kỹ lưỡng chứ?” Cô chạm đầu ngón tay vào môi dưới và trao cho anh cái nhìn mặt phóng đại quá mức.

“Cô có lời hứa của tôi rằng chuyện này sẽ không xảy ra một lần nữa”, anh nói, dời mắt khỏi bờ môi đầy đặn của cô. “Dĩ nhiên nếu cô không yêu cầu tôi”.

Hai mắt của Nina mở to thách thức. “Anh mới mẫu mực làm sao! Anh không thể kiểm soát sự bốc đồng của mình, vì thế anh khiển trách tôi đã kích động chúng sao!”

“Cô đã thực sự bị kích thích”.

“Ô, vậy sao? À, vậy anh đang biến thành một kẻ thực sự man rợ hoàn toàn!” cô ném trả lại. “Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi tất cả các quý cô bám theo sau em trai anh. Không giống như anh, ít nhất anh ta chắc chắn đã đạt đến mức độ khéo léo”.

Cô hiện ngang đi qua anh hướng về phía cửa, nhưng trước khi cô có thể mở nó ra thì tay anh đã đặt trên vai cô và đóng mạnh nó lại.

Cô có thể cảm nhận sự hiện diện của anh phía sau cô, nhiệt độ cơ thể anh len lỏi vào cơ thể cô như thể anh định chạm vào cô một lần nữa. Cô giữ cố định ánh mắt mình vào cánh cửa gỗ trước mặt, không muốn để anh nhìn thấy những giọt nước mắt tức giận ẩn giấu trong mắt cô.

“Để tôi đi, Marc. Tôi muốn đi kiểm tra Georgia”. Cô mất hết can đảm, giọng nói lạc hẫng đi, không giống chút nào với chất giọng ương bướng bình thường.

Tay anh rời khỏi cửa và chạm vào vai cô, áp lực nhẹ nhàng nhưng chắc chắn quay người cô lại đối mặt với anh.

Anh ở quá gần đến nỗi cô không thể hít thở sâu để lấp đầy không khí vào phổi khi ngực cô tiếp xúc với ngực anh một lần nữa. Cô hướng ánh mắt nhìn vào anh, cố gắng kiểm soát sự run rẩy nơi cảm của cô khi cô chống lại những cảm xúc bất thường vượt ngoài tầm kiểm soát.

“Đừng khiến tôi phải căm ghét anh hơn những gì tôi đã có”, cô nói giọng không khác gì tiếng thầm thì.

Anh giữ lấy ánh mắt cô quá lâu đến nỗi Nina cảm thấy như thể anh đang nhìn xuyên qua cô đến với con người thực sự của cô phía bên trong.

Đến với con người thực sự của cô.

Đến với những gì cô thực sự cảm nhận.

Ngay khi sự bình tĩnh của cô đang vỡ vụn ra, anh hạ tay khỏi vai cô và bước lùi lại. Cô thỉnh thoảng nhìn khi anh quay lại cầm lấy ly rượu bỏ dở, chạm nhẹ phía sau đầu, uống cạn hết ly rượu.

Nina hít một hơi không đều, xoa dịu bản thân khi đi đến cửa.

“Marc?”

Anh quay lại nhìn cô, ánh mắt ngập tràn sự khó hiểu khi anh lôi một mảnh giấy khỏi túi quần jeans và thỉnh thoảng giao nó cho cô.

Cô nhận lấy nó với những ngón tay không còn sức lực, mảnh giấy không gấp lại là biên lai của ngân hàng thông báo rằng vài ngàn đô-la đã được chuyển vào tài khoản của cô ngày hôm nay. Tiền chi tiêu của cô.

Cô nhìn chăm chăm vào nó một lúc lâu mà không nói gì, thậm chí không để ý rằng Marc đã rời khỏi phòng, đóng cánh cửa nhẹ phía sau anh.

10. Chương 10

Không lâu sau khi cô trở về phòng ngủ, cô nghe thấy tiếng di động của cô đang rung trong túi xách đặt trên sàn nhà. Cô nhắc nó ra và cả người cứng lại khi cô nhìn thấy tên em gái cô hiển thị trên màn hình. Hạ thấp giọng xuống, cô đặt điện thoại gần miệng và trả lời một cách thận trọng. “Là em phải không?”

“Dĩ nhiên là em rồi”, Nadia nói. “Lúc nào chị mới có thể chuyển tiền cho em? Em có vài hóa đơn cần chị trả”.

Nina nghiêng rằng. “Gã bạn trai của em thì sao? Anh ta hóa ra không phải túi tiền mơ ước mà em đã nghĩ sao?”

“Bớt mĩ mai em đi, Nina. Chúng ta đã đồng ý với nhau, nhớ chứ? Nếu chị không làm theo thì em sẽ đến đem Georgia đi để tiến hành những thủ tục nhận nuôi và chị sẽ không bao giờ có thể gặp lại con bé nữa. Nó là sự lựa chọn của chị. Chị có thể gọi điện đến ngân hàng chuyển tiền cho em ngay bây giờ hoặc là chị biết chuyện gì sẽ xảy ra. Đừng quên, em chỉ cần gọi một cú điện thoại cho ông chồng mới của chị thì mọi bí mật của chị sẽ lộ ra thôi”.

Nina biết cô đã rơi vào tình huống không còn đường thối lui. Đã quá trễ để giải thích với Marc cô thực sự là ai. Làm sao anh có thể tiếp nhận tin tức về sự giả dối của cô sau khi anh đã trói buộc bản thân vào cô để trao cho Georgia cái họ của anh?

“Nhân tiện, đám cưới diễn ra như thế nào?” Nadia hỏi với sự chế nhạo ẩn bên trong. “Tất cả giống như chị mơ ước chứ?”

“Em biết nó không phải thế”, Nina đáp trả. “Trong suốt khoảng thời gian đó chị cảm thấy mình như một kẻ gian trá”.

Nadia cười lớn. “Nhưng không vì bộ váy cưới trắng tinh, chị yêu à. Chị là một trong số ít những cô dâu có quyền mặc chiếc áo cưới màu trắng tinh khiết đó. Thật đáng tiếc khi chồng chị không có hứng thú với chị. Em cá em có thể đưa anh ta vào giường của mình nếu như mọi chuyện đảo ngược lại”.

Có điều gì đó trong giọng nói của em gái cô làm Nina đủ khó chịu để cô đáp trả. “Thực ra anh ta có hứng thú với chị”.

Tiếng cười thầm nhạo báng của Nadia khiến Nina tức điên lên. “Chỉ bởi vì anh ta nghĩ chị là em thôi. Nếu chị hành động theo tính cách thực của chị thì anh ta chẳng thèm ngó mắt đến chị đâu. Chị quá nhàm chán”

Nina cố gắng kìm nén sự tức giận của mình lại. “Chị nghĩ việc em gọi cho chị không phải là một ý tưởng hay đâu. Nếu có ai khác ngoài chị nghe điện thoại thì -”

“Em sẽ tiếp tục gọi điện cho chị đến khi nào tiền nằm trong tài khoản của em”, Nadia đe dọa. “Và nếu chị không nhận điện thoại của em, em sẽ cố gắng đập máy bay về đó ngay”.

Nina thở dài cam chịu. “Được rồi. Chị sẽ làm thế. Chị sẽ chuyển tiền cho em”.

“Chị là một cô gái tốt [17]”, Nadia thì thầm. “Em biết cuối cùng chị sẽ nghĩ thông mà. Ciao!”

[17] nguyên văn: *atta girl*. Cụm từ này xuất phát từ câu “That is a good girl”

Nina chờ cho đến những ngón tay cô ngừng run rẩy trước khi ấn số cần thiết để tiến hành việc giao dịch. Một khi việc đã xong cô cố gắng hết sức để ngủ nhưng cô thấy mình không thể nào thư giãn để đi vào giấc ngủ. Nhưng kỳ lạ rằng không phải tiền hay việc cô vừa làm với số tiền đó khiến cô không ngủ được. Cho dù cô đã cố gắng đến thế nào, cô không thể xua đuổi cảm giác về miệng của Marc ra khỏi tâm trí, cái cách mà lưỡi anh lao tới với nhu cầu cấp thiết nam tính bên trong sự mềm mại của miệng cô, khiến cho từng nụ hôn trong quá khứ cô từng nhận được trở nên thật nhạt nhẽo.

Marc không hôn cô một cách ngập ngừng hay theo cách thăm dò. Anh hôn cô một cách dữ dội, làm máu huyết cô ngay lập tức bùng cháy lên. Cô vẫn còn cảm thấy tiếng đập thình thịch khi nó chảy trong mạch máu của cô, tim cô đập liên hồi như thể nó không thể duy trì tốc độ mạch đập bình thường. Cô không thể nào phát lời nhận thức đang lớn dần lên của cô về anh, cái cách anh khiến cô cảm nhận khi anh nhìn cô bằng đôi mắt đen ẩn chứa sự chỉ trích. Mỗi lần cô đều cảm thấy làn da mình phản ứng lại, những sợi lông mềm phía sau cần cổ dựng đứng lên như thể nó chờ đợi anh với tay ra và chạm vào nơi đó.

Cô không thể nào tin được sự ngu ngốc của mình. Cô đã phải lòng người đàn ông không có gì ngoài sự căm ghét dành cho cô. Thậm chí nếu anh tìm ra sự thật cô thực ra là ai, cô biết anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô về việc đã lừa dối anh. Làm sao anh có thể? Cô không phải là mẹ của Georgia. Cô không thể trao cho anh điều mà anh muốn bởi điều anh mong muốn không phải thứ cô có thể trao cho anh.

Cô nấn chí dấn mạnh vào gối một lần nữa trước khi đặt lưng nằm xuống. Không có hy vọng nào cả. Thứ cô cần là một vài động tác thể dục và quên nó đi. Cô liếc nhìn về chiếc đồng hồ đặt trên bàn cạnh giường và nhận nhớ khi nhìn thấy kim đồng hồ đã chỉ qua nửa đêm. Đã quá trễ để đi bộ qua tòa nhà. Sau đó cô nghĩ về phòng tập và bể bơi phía dưới lầu và khi hai chân đã rời khỏi cạnh giường cô lại chần chừ.

Cô có thể liều lĩnh làm điều đó không?

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Marc nghe thấy tiếng cô?

Cô lục lại bộ đồ tắm đã bật màu của mình trước khi cô có thể thay đổi suy nghĩ. Việc đi bơi lúc này là thứ cô cần. Đây là một ngôi nhà khổng lồ và ngoài ra Marc đã hầu như ngủ say rồi.

Cô không buồn bật đèn lên, thay vào đó cô đặt thiết bị theo dõi trẻ lên trên khăn tắm đi thơ thẩn thoải mái và trượt xuống làn nước lấp lánh ánh trăng bạc.

Những múi cơ căng ra của cô bắt đầu thả lỏng khi làn nước trong mát vây lấy cô, tiếng nước đập vào thành hồ chỉ khi cô bơi hết chiều dài hồ.

Cô dừng bơi để buộc lại mái tóc đã bị lỏng ra, chớp chớp mắt để gạt nước ra khỏi mắt, ngước lên và cô nhìn thấy đôi chân nam tính rám nắng đang đứng trên thành hồ. Cô từ từ ngước đầu lên và khóa ánh mắt vào Marc.

Anh đứng nhìn xuống cô một lúc lâu trong khi sự tĩnh lặng vây xung quanh họ. “Có gì không ổn sao, Nina?” anh hỏi. “Cô thấy khó ngủ khi phải nằm trên giường một mình sao?”

Cô nghiêng cảm nhìn anh. “Không, thế còn anh?”

Ánh mắt anh đang hạ xuống nơi làn nước đang vỗ nhẹ vào ngực cô và cô cảm thấy một cơn run rẩy lướt qua như thể anh đang chạm vào nơi đó bằng những ngón tay của anh. Cô cảm thấy hai núm vú bắt đầu đẩy vào bộ đồ tắm Lycra của cô, làn da trần nơi cánh tay và chân có cảm giác như kiến bò râm ran. Cô cố gắng không nhìn chăm chăm vào cơ thể rám nắng thon gầy của anh nhưng thật khó khi phát lời vùng bụng phẳng lì của anh, những múi cơ bụng săn chắc và vết lông đen biến mất phía trong quần soóc đen của anh.

Cô vươn cổ lên để duy trì ánh nhìn, bụng cô hơi giật lên như bướm đêm vẫy vùng khi anh bắt đầu cúi người trượt xuống hồ bơi.

“Anh - anh đang làm gì vậy?” cô bơi lùi lại.

“Cô nghĩ rằng tôi đang làm gì?” anh hỏi.

Cô quay người để rời khỏi hồ bơi nhưng cô bị trượt chân khi bước lên những bậc thang và thay vào đó cô ngã xuống nước. Cô cảm thấy tay Marc trên eo cô khi anh giữ vững người cô, cơ thể của anh quá gần đến nỗi cô có thể cảm nhận từng múi cơ và cái bụng bằng phẳng của anh khi cô đứng thẳng người.

Cô liềm hít mạnh vào để hơi thở kế tiếp vướng lại giữa cổ họng khi anh quay người cô lại để cô đối mặt với anh. Cô có thể cảm nhận sự lôi cuốn của cơ thể anh, kéo cô lại gần anh hơn nữa, thậm chí cả phần lý trí trong đầu óc cô cũng đã biến mất vì cái ôm của anh. Những ngón tay anh mở rộng quanh eo cô siết chặt lại và một bên đùi cơ bắp của anh đi vào giữa hai chân run run của cô.

“Tôi không nghĩ đây là một ý hay”, cô nói, hy vọng anh không để ý đến sự bồn chồn đang dâng lên hạ xuống trong cổ họng cô.

“Nó có gì không hay chứ?” anh nói, mắt anh thiêu đốt cô.

“Hãy nghĩ về những gì anh phải trả...” Hai mắt cô tránh cái nhìn của anh khi cô cảm thấy bắp đùi rắn chắc của anh tựa gần hơn.

Hai tay hướng lên trên giữ lấy bờ vai cô để anh có thể giữ lấy ánh mắt biến đổi của cô, giọng anh thấp và trầm như thể nó đã kéo lê ngang qua đá sỏi. “Cô nghĩ rằng tôi bận tâm đến tiền sao?”

Cô làm ướt môi và sau đó cô ước gì mình đã không làm thế khi ánh mắt anh hạ xuống môi cô và nấn ná tại đó.

“Đó là một số tiền lớn... và nếu nó gấp đôi lên thì...” Cô nhìn chằm chằm vào viền môi anh, tự hỏi không biết anh sẽ cho phép bản thân mình hôn cô hay không. Chỉ một nụ hôn thôi. Nó sẽ không phá vỡ lời hứa về cuộc hôn nhân không được hoàn tất đúng nghĩa của nó?”

Anh từ từ cúi đầu xuống, miệng anh chỉ còn cách bề mặt môi đang rợn lên của cô có một chút. Hai hàng lông mi của cô run run khép lại khi cô cảm thấy bản thân đu đưa về phía anh, cơ thể cô tìm kiếm sự ấm áp rắn chắc của cơ thể anh giống như cục sắt nhỏ bị hút chặt vào miếng nam châm.

Ngay lúc sự đụng chạm đầu tiên của môi anh trên môi cô nóng rực giống lửa thiêu, kích thích các giác quan vào biển lửa nhu cầu bùng cháy. Anh cướp lấy bờ môi cô, đầu óc cô trở nên trống rỗng khi lưỡi anh đẩy vào khuôn miệng ẩm ướt của cô một cách kiên quyết, hai cánh tay anh kéo cô vào phần cơ thể đang rợn rợn của anh.

Hai tay cô vòng quanh cổ anh, những ngón tay cô vùi vào mái tóc dày của anh, ngực cô siết chặt lại dựa vào ngực anh, những nhức nhối tại nơi đó không là gì so với sự nóng rực giữa hai đùi cô. Cô cảm thấy sự ẩm ướt của nhu cầu mà anh đã đánh thức, sự mềm mại của ham muốn khoái lạc được anh khơi lên một cách âm thầm.

Hai bàn tay anh đi đến ngực của cô, định hình chúng qua lớp vải, lòng bàn tay anh bao phủ cô một cách đầy sở hữu, miệng anh vẫn còn áp trên môi cô. Anh đẩy hai dây áo sang một bên, cởi nó ra, đầu ngón tay lướt khắp nụ hoa của cô đến khi cô nhức nhối muốn cảm nhận lưỡi anh cũng ở nơi đó.

Như thể cô đã nói lớn nhu cầu của cô, anh nhấc miệng khỏi miệng cô và cuối đầu xuống khuôn ngực được phơi bày ra của cô, di chuyển miệng và lưỡi cho đến khi cô không thể đứng vững trên hai chân mình nữa.

Anh quay trở lại với miệng của cô, chiếm lấy nó với áp lực hoàn toàn mới như thể nó cùng điệu với nhu cầu nóng bỏng mà anh đấu tranh để kiểm soát.

Hai bàn tay cô trượt xuống eo anh, những ngón tay thiếu kinh nghiệm của cô trượt quanh chiếc quần soóc của anh đến nơi đang căng phồng lên, sự khuấy động của anh hướng về phía cô, như thể đang tìm kiếm sự đụng chạm nhẹ nhàng của cô.

Anh rên rỉ trong miệng cô khi cô định hình anh, và lần nữa, một cách sâu thêm, khi những ngón tay cô trượt vào trong đi đến nơi đang đập điên cuồng với sự cấp thiết tăng dần.

Anh kéo mạnh môi rời khỏi cô và nhìn chăm chăm xuống, đôi mắt đen của anh cháy rực với nhu cầu không thể xoa dịu, ngực anh nâng lên hạ xuống tựa vào ngực cô khi anh cố gắng kiểm soát hơi thở tăng nhanh của mình.

“Đó chính xác là những gì cô đã lên kế hoạch phải thế không?”, anh nói xuyên qua hàm răng sít chặt. “Cô muốn làm cho tôi phải thừa nhận tôi đã sai lầm, từng chút một”.

“Không phải thế!” Hai bàn tay cô rời khỏi anh, rơi xuống làm nước bắn tóe lên. “Không, dĩ nhiên không phải thế”.

Anh lẩm bẩm chế nhạo. “Đó là một trong những mảnh lời khác của cô. Bây giờ cô giả vờ mình thật ngây thơ và lần nữa khiến tôi sao lãng động cơ thực sự của cô”. Anh bỏ cô ra và bước lùi lại, ánh mắt anh vẫn còn thiêu đốt cô với sự khinh miệt.

“Marc...Tôi...”

“Tôi biết cô có khả năng làm được gì” Anh nhắc người lên khỏi bể bơi và quay người lại liếc nhìn cô. “Cô sẽ không bao giờ ngừng lại cho đến khi cô bắt tôi phải van xin cô. Đó là điều cô muốn, đúng không Nina? Cô sẽ trả thù việc Andre đã bỏ rơi cô bằng việc làm cho anh trai của nó khuất phục dưới chân cô, dâng tặng cô bất cứ thứ gì cô muốn để đổi lấy cơ thể của cô. Đó là lý do cô không đòi tôi trả tiền phải không? Để khiến tôi nghĩ rằng cô không quan tâm đến tiền bạc nữa trong khi thực tế cô muốn có nhiều hơn thế”.

“Nhưng tôi không mong muốn...”

“Hãy biến khỏi ánh mắt tôi” anh quát lên. “Đem những lời nói dối cùng với những trò lừa bịp của cô rời khỏi tầm mắt của tôi”.

Nina rời khỏi bể bơi với sự tự trọng cao, niềm tự tôn của cô không cho phép anh đe dọa cô bằng cơn thịnh nộ của anh. Cô có thể nói anh tức giận với chính bản thân mình hơn là với cô. Tức giận bởi vì anh muốn cô trong khi tất cả những gì anh nói đều ngược lại. Nhưng cô cảm thấy đó không phải vì vấn đề tiền bạc mà là lòng tự tôn - lòng tự tôn của anh.

“Anh không thể ra lệnh cho tôi như thế”, cô nói, đang đứng trước mặt anh. “Tôi sẽ không để anh làm thế”.

Có thứ gì đó ẩn hiện trong mắt anh khi anh bước về phía cô một lần nữa. “Cô sẽ không để tôi làm thế sao?” anh nói môi cong lên.

“Đúng thế”, cô nói, giữ lấy ánh mắt của anh. “Tôi sẽ không để anh nói chuyện với tôi t đó”.

Anh vươn thẳng người, miệng anh mím chặt lại khi anh nhìn xuống cô. “Nói cho tôi biết, Nina, cô sẽ làm thế nào để ngăn tôi lại?”

Cô liếm môi, bụng cô hơi run run khi nhìn thấy sự tức giận mãnh liệt trong ánh mắt của anh. “Tôi sẽ nghĩ ra cách”.

Anh ngửa đầu về sau và cười lớn lên.

Nina bĩu môi và cau mày nhìn anh. “Anh có cách cư xử thật kinh khủng. Tôi cho rằng nó xuất phát từ việc anh có quá nhiều tiền. Anh nghĩ anh có thể bắt mọi người làm theo những gì anh muốn bằng việc viết ra một tấm chỉ phiếu hay dùng những lời yêu cầu độc đoán”.

“Nào, coi nào” anh kéo dài dòng. “Nhìn xem có kẻ lươn ngẩn lại chệch chạch dài”.

“Anh biết rắc rối của bản thân là gì không, Marc?” cô nói, nổi điên lên vì thái độ của anh. “Anh không yêu bản thân mình. Anh cứ khiển trách tôi vì cái chết của em trai anh nhưng tôi có cảm giác rằng anh đang tự khiển trách chính bản thân mình. Tôi có thể trở thành một kẻ để anh khiển trách nhưng tôi sẽ không để anh hăm dọa tôi để làm người ngoại những cảm xúc không chính đáng của chính anh”.

Nina ngay lập tức nhận ra rằng cô đã gọi lại nỗi đau đặc biệt của anh. Cô nhìn thấy nó trong đôi mắt đen ánh lên sự tức giận đột ngột của anh và cách hai bàn tay anh nắm chặt lại để xuôi hai bên như thể anh tin bản thân có thể dùng chúng để hạ gục cô.

Anh không nói gì trong một lúc lâu nhưng sự yên lặng của anh còn đe dọa hơn bất kỳ lời nói nghiêm khắc nào có thể có, cô nghĩ khi đứng trước anh một cách bướng bỉnh.

“Hãy nói cho tôi biết một điều, Nina”, anh nâng cằm cô lên bằng ngón tay kiên quyết. “Nói cho tôi biết tại sao cô lại yêu em trai tôi”.

Cô đông cứng lại khi nghe thấy câu nói của anh, đôi mắt cô ánh lên sự kinh hoàng, trái tim đập liên hồi trong lồng ngực khi cô cố gắng hết sức giữ lấy ánh mắt sắc bén của anh.

“Cô yêu nó mà phải không?” anh hỏi lại khi cô không trả lời.

Nina hạ ánh mắt xuống tập trung vào những giọt nước vẫn còn đọng lại nơi cằm cổ mạnh mẽ của anh. Cô không thể nói dối anh thêm nữa.

“Không”, cô nói một cách nhẹ nhàng. “Tôi không yêu anh ta”.

Ánh mắt của Marc thu hẹp lại một cách đầy nguy hiểm khi ánh mắt cô quay lại với anh. “Cô là một kẻ lường gạt tàn nhẫn. Là một kẻ lường gạt mê tiền nhẫn tâm”.

Cô nhắm mắt lại để lẩn trốn cơn thịnh nộ của anh.

“Nhìn tôi!” Anh tóm lấy cánh tay cô một cách thô bạo và khiến cô run rẩy cả lên.

Đôi mắt cô mở to đầy hoảng sợ, bụng cô quặn lại thất vọng vì sự căm thù hiện diện trong ánh mắt của anh.

“Cô đã hủy hoại cuộc sống của nó!” Những ngón tay của anh bấu vào cánh tay cô. “Cô đã săn đuổi và hủy hoại nó vì cái gì? Cái gì hả?” anh lặp lại một cách cay đắng.

“Marc, tôi cần phải nói với anh -” cô bắt đầu.

“Tôi không muốn nghe bất kỳ điều gì cô nói” anh ngắt ngang. “Marc, làm ơn”, đôi mắt cô mờ đi và giọng nói trở nên cầu xin. “Anh không hiểu -”

“Tôi hiểu tất cả. Tôi biết cô không vui khi Andre vứt bỏ cô mà không để lại cho cô bất cứ đồng nào. Đó chính là lý do để cô dùng việc đem cho Georgia để đe dọa chúng tôi phải không?” anh nhìn cô phẫn nộ. “Cô chưa bao giờ có ý định từ bỏ con bé. Cô chỉ chơi một trò để cô có thể kiếm thật nhiều tiền từ chúng tôi”.

“Tôi chưa bao giờ muốn tiền từ -”

“Đừng có nói dối tôi!” anh la lên. “Cô đã cố hết sức thực hiện điều này. À, để tôi nói với cô điều này, Nina”. Anh hạ thấp giọng nhưng không hề giảm sự đe dọa trong lời nói. “Cô có thể có được tiền của cô. Tất cả chúng. Tôi sẽ tăng gấp đôi số tiền cô nhận được vào ngày mai”.

Cô chớp mắt nhìn anh trong sự bối rối. “Nhưng mà -”

“Tôi đã thay đổi suy nghĩ về cuộc hôn nhân của chúng ta”, anh nói. “Tôi quyết định tôi sẽ không giữ những quy tắc mà tôi đã đặt ra nữa”.

“Anh không thể làm thế!”

Anh nở một nụ cười lạnh lẽo. “Tại sao phải lo lắng như thế, em yêu? Cô đã ngủ với em trai tôi mà không hề yêu nó. Việc ngủ với tôi sẽ không nằm ngoài khả năng của cô đâu, tôi chắc chắn điều đó”.

“Tôi không muốn ngủ với anh!” Cô giật mạnh bản thân ra khỏi cái ôm của anh và trừng trừng nhìn anh, chà xát vào hai cánh tay nơi những ngón tay anh vừa ở đó.

“Tôi nghĩ chúng ta hầu như có thể nói rằng tôi có chi trả hậu hĩnh cho đặc quyền đó”, anh chỉ ra một cách tàn nhẫn.

“Tôi không bán mình”, cô nói. “Tôi không quan tâm anh ném dưới chân tôi bao nhiêu tiền. Tôi sẽ không bán bản thân mình”.

“Cô đã từng bán mình mà, Nina”, anh nói. “Cô đã cho nó vào túi mình rồi”.

“Tôi không muốn tiền của anh, Marc”, cô tuyên bố một cách mạnh mẽ. “Tôi chưa bao giờ muốn nó”.

“Nếu cô không muốn thì tại sao nó không còn trong tài khoản của cô?” anh hỏi. Đôi mắt Nina ánh lên sự tức giận. “Anh đã kiểm tra sao?”

Anh gạt đầu, nét mặt vẫn kiên định.

“Anh làm thế là không đúng!” Nina có thể cảm thấy sự hoảng sợ đập vào ngực cô. Nếu Marc can đảm như vậy thì chẳng bao lâu anh sẽ tìm ra sự thật. Cô chỉ mới chuyển tiền cách đây một hay hai tiếng giờ đó. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh kiểm tra để xem cô đã chuyển tiền đi đâu?

“Cô cứ nói rằng cô không muốn tiền vậy thì cô đã làm gì với chúng hả, Nina?” Marc nói, phá vỡ sự thinh lặng.

Cô không thể trả lời. Làm thế nào cô có thể nói với anh cái cô thực sự muốn là gì? Cô muốn anh. Cô muốn anh làm cô cảm thấy mình là một người phụ nữ. Cô muốn anh khiến cô cảm thấy mình đáng khao khát, hấp dẫn và quý báu. Cô muốn cảm thấy anh vật lộn với sự ham muốn không thể kiểm soát dành cho cô, chứ không phải dành cho người mà cô đang giả mạo, mà chính là cô, Nina.

Cô nín thở khi tay anh chạy xuống cánh tay cô để bao quanh cổ tay cô.

“Đây là điều cô thực sự muốn phải không, Nina?” anh hỏi, kéo cô tựa vào anh. “Đây là thứ cô khao khát hơn tiền bạc, nó là thứ mà tôi cũng khao khát cho đến khi tôi có thể suy nghĩ thông suốt về nhu cầu của tôi dành cho cô?”

Cô dùng lưỡi liếm lấy môi, con tim cô đập động khi cô nhìn thấy cái cách mà ánh mắt anh lấp lánh nóng bỏng.

Đầu anh cúi xuống, hơi nóng từ miệng anh xộc vào phía trong miệng cô, đẩy lên ngọn lửa bên trong cô mà cô mong đợi. Cô cảm thấy nó bò t hai chân lên giữa đùi của cô, cảm xúc rộn ràng khao khát của cô dành cho anh chỉ truyền ngọn lửa đi xa thêm.

Lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô một cách một cách cuồng nhiệt, những chuyển động lao tới và đâm vào kích thích cô đáp trả lại theo cái cách mà cô không thể nghĩ đến. Răng cô cắn lấy môi dưới của anh, lưỡi cô tìm kiếm và hai tay níu lấy nơi mà cô có thể giữ anh ở gần cô. Cô nghe thấy tiếng anh rên rỉ, một tiếng gầm gừ nhỏ của nhu cầu nam tính nguyên thủy làm cô cảm thấy sự nữ tính yếu đuối đáng kinh ngạc của mình và sự tác động xa lạ cùng một lúc.

Cô cảm thấy bản thân trôi dạt dọc theo dòng lũ nhu cầu quá mạnh mẽ đến nỗi cô không có cách kháng cự lại cho dù cô có muốn như thế. Cái phản ứng hóa học tự nhiên nóng bỏng này nổ lách tách giữa họ ngay từ ngày đầu tiên và nó dường như vẫn thế, mặc cho Marc kiên quyết kháng cự lại cô và rõ ràng Marc không thể làm được điều đó. Bằng chứng dục vọng anh dành cho cô không thể nào phủ nhận; cô có thể cảm thấy cơ thể nam tính rắn chắc của anh tựa sát vào cơ thể mềm mại của cô, miệng anh thực hiện phép màu trên môi cô cho đến khi cô tan chảy như mật ong trong vòng tay anh.

Cô cảm thấy hai tay anh trên quai áo bộ đồ bơi của cô tại nơi nó đã trượt ra khỏi bờ vai cô, và sau đó không khí lướt qua làn da ẩm ướt của cô khi tay anh kéo áo cô ra. Hai chân cô run rẩy bước khỏi bộ đồ bơi ướt sũng dưới chân, miệng cô vẫn còn khóa lấy miệng anh, tim cô đập thình thịch với máu huyết sôi sục lên khi anh ấn cô xuống chiếc ghế đệm gần nhất.

Anh nằm đè lên cô một cách nặng nề, hai chân anh bẫy hai chân cô lại, sức nặng của anh trên cơ thể cô. Cô bắt đầu bám lấy quần soóc của anh nhưng anh đã gạt tay cô sang một bên khi anh tự giải quyết nó. Cô há hốc miệng ngạc nhiên đầy mong đợi khi cô cảm thấy anh tựa vào cô, chiều dài mạnh mẽ trơn mượt như sa-tanh tìm kiếm lối vào cơ thể cô với sự liều lĩnh tuyệt vọng mà cô có thể cảm thấy sâu bên trong cô.

Anh lao về phía trước kèm theo tiếng rên rỉ sâu trong yết hầu nhấn chìm tiếng khóc đau đớn của cô khi anh xé rách tấm màn bảo vệ sự trinh trắng của cô. Cô hít sâu vào và cô cố gắng không hét lên lần nữa khi anh đâm sâu vào, nhưng cơ thể cô phản kháng lại sự xâm nhập đó và cô không thể nào kìm lại tiếng rên không thoải mái. Nước mắt chực trào ra, cô cắn lấy môi ngay khi nó thoát ra, nhưng đã quá trễ.

Marc ngừng chuyển động, nhấc cơ thể khỏi cô, ánh mắt nhìn xuống, lông mày dúi lại gần như thu hẹp khoảng cách giữa đôi mắt đen như màn đêm của anh.

Đôi mắt cô mờ lệ và hàm răng cắn sâu vào môi hơn.

“Cristo [18]” anh rên rỉ và rời khỏi cô bằng một chuyển động.

[18] (Tiếng Ý) Chúa tôi

Nina nhắm mắt lại, cơ thể cô cảm thấy lạnh lẽo khi thiếu đi hơi ấm của anh.

“Nina... Tôi -”

“Làm ơn đừng nói bất kỳ điều gì” Cô bỏ để đứng lên mà không nhìn anh và với lấy khăn lông của cô. “Tôi chắc chắn phản ứng của cô là do cô đã gặp khó khăn khi sinh ra Georgia” anh nói, giọng anh dứt khoát và không chút cảm xúc.

Cô cuốn chiếc khăn lông quanh cơ thể mà không nhìn đến anh.

“Nina?”

“Tôi không muốn nói về nó”.

“Chúng ta phải nói về nó, cho dù cô có thích hay không. Tôi cần phải biết”.

“Anh cần biết cái gì chứ?” Cô quay lại nhìn anh. “Anh muốn nghe Georgia đã sinh ra như thế nào sau 15 tiếng đồng hồ lên cơn co dạ con mà không hề có sự hiện diện của cha con bé gần bên? Về việc cha con bé đã từ chối nhận sự tồn tại của nó như thế nào sao? Đó là điều anh muốn biết phải không?”

Marc nhìn cô chằm chằm, tất cả những lời buộc tội của anh đã biến mất dần đi.

“Anh không có quyền chỉ trích tôi”, cô tiếp tục. “Anh có biết việc mang thai và sinh con một mình nó như thế nào hay không? Anh biết không?”

Anh hít sâu vào và thở ra. “Không, tôi không biết. Cô nói đúng. Tôi không có quyền chỉ trích cô”.

“Georgia cần một người cha và tôi... ý tôi là tôi cần một ai đó giúp tôi đem con bé vào thế giới này, nhưng em trai anh không hứng thú”.

“Nó không kế hoạch có con với cô”.

“Vậy thì sao chứ?” cô hỏi. “Cho dù vì nguyên do gì khi một được bé được hình thành, cả cha và mẹ của nó phải đều mong chờ nó sinh ra một cách khỏe mạnh. Ngoài ra, tai nạn có thể xảy ra chứ” Cô trao cho anh cái nhìn chua cay và nói thêm. “Ngay lúc này tôi cũng không nhìn thấy anh sử dụng biện pháp bảo vệ”.

“Tôi đã không... Cô biết đó...” anh kéo dài câu nói, hai má ửng đỏ lên. Cô nhướn hai mày lên. “Chắc chắn anh biết rõ điều đó phải không? Mỗi lần xuất tinh gồm hàng ngàn tinh trùng. Anh có thể cũng sẽ rơi vào vị trí tương tự như em trai anh”.

“Nếu đúng thế, tôi đã chuẩn bị để chịu trách nhiệm về việc mình làm. Nếu chúng ta có con tôi sẽ không vứt bỏ cả hai”.

“Cho dù anh kinh tởm và hầu như không muốn nhìn thấy tôi hay sao?”

Anh nhìn cô mà không hề nao núng. “Tôi sẽ đặt những cảm xúc cá nhân sang một bên nếu cần”.

Nina cảm thấy con tim sít chặt lại đau đớn vì lời nói của anh. Anh không giống như em trai mình, kể từ lần lấy sự vui vẻ cho bản thân và bỏ đi mà không hề liếc mắt nhìn lại. Cô biết Marc sẽ thực hiện lời anh đã nói ra, thậm chí anh có phải trả giá vì nó. Cô ước gì mình có thể nói sự thật với anh!

Cô quay người đi trước khi anh có thể nhìn thấy sự khao khát trong ánh mắt của cô. “Tạm gác chuyện này lại đi. Tôi không có kế hoạch mang thai”.

“Nếu nó xảy ra...” Anh cào tay qua mái tóc khi anh xem xét viễn cảnh. “Cô sẽ nói với tôi chứ?”

Cô nhìn anh trong chốc lát. “Tôi sẽ làm thế”.

Anh dời anh mắt khỏi cô trước. “Tôi sẽ kiểm tra Georgia. Cô nên đi ngủ đi. Trông cô có vẻ... kiệt sức lắm rồi”.

Cô định mở miệng để chối bỏ nhưng dừng lại khi cô nhận ra đó là sự thật. “Cám ơn anh”, cô nói một cách nhẹ nhàng và đi về phía cửa.

“Nina?”

Giọng nói của anh dừng cô lại và xoay người lại đối mặt với anh. “Vâng?”

Mắt anh gần như không nhìn vào mắt cô. “Tôi xin lỗi”.

Tay cô đặt trên nắm đấm cửa bỗng rơi xuống. “Về cái gì chứ?” Anh kéo ánh mắt hướng về phía cô với sự cố gắng. “Tôi ước gì mình biết được sự thật về việc Georgia sinh ra”.

Cô trao cho anh nét mặt hơi nhăn nhó buồn bã và với tay đến nắm đấm cửa “Tôi cũng ước gì anh đã thế. Anh không thể hình dung nó thế nào đâu”.

Marc mở miệng định gọi cô trở lại nhưng cửa đã khép lại, khóa anh lại bên trong với tội lỗi của anh.

11. Chương 11

Thứ đầu tiên Nina nhìn thấy khi cô bước xuống cùng với Georgia vào sáng sớm hôm sau là tấm chi phiếu cá nhân đặt trên bàn trong phòng bếp, với số tiền gấp đôi cái số mà anh đã chuyển vào tài khoản của cô hôm trước.

Cô không chắc mình nên tức giận hay đau đớn. Anh trả nó cho cô vì lời đánh cuộc để thoát khỏi mặc cảm tội lỗi hay là để lãng mạ cô thêm? Cô vo tròn nó lại, ném vào bức tường gần nhất và nghe thấy tiếng mắng rít lên phía sau cô. Cô quay lại và nhìn thấy Lucia đang nhìn cô với sự khinh miệt thường có của bà, đôi mắt đen của bà hướng về mảnh giấy vo tròn lại nằm ngay chân tường trước khi quay trở lại với ánh mắt cô.

“Cô muốn tôi dọn nó đi không, signora[19]?”

Nina trả lời bằng tiếng Ý mà không hề nghĩ ngợi gì. “Không. Mi scusi[20]. Tôi sẽ dọn nó”.

Lucia nhìn cô chằm chằm, miệng bà ấy mở ra rồi khép vào giống như cá.

Nina nhìn bà một cách rầu rĩ. “Tôi đáng lẽ nên nói cho bà biết từ sớm. Tôi có thể nói và hiểu tiếng Ý”

“Signore[21] Marcello không nói với tôi”, bà nói, hai mắt thu hẹp lại.

[19] (Tiếng Ý) bà, cô (tỏ sự kính trọng)

[20] (Tiếng Ý) xin lỗi

[21] (Tiếng Ý) ngài, ông

“Signore Marcello không biết điều này”. Lòng mày màu sẫm của bà quăn gia nhướng cao hơn. “Cô không nói với cậu ấy sao?”

Cô lắc đầu và tiếng thở dài nhỏ thoát ra khỏi môi cô. “Có nhiều thứ tôi không nói với anh ấy”. Cô quay lại nhìn Georgia, nó đang mút lấy ngón tay của mình. “Quá nhiều thứ tôi đã không cho anh ấy biết”.

Nina nhận thức được ánh mắt quan sát của Lucia.

“Signore Marcello kêu tôi nói với cô rằng cậu ấy có việc cần làm. Nhưng cậu ấy sẽ về nhà sớm để cùng chúng ta ra sân bay”.

Cô ngáp ngừng mỉm cười với bà. “Grazie[22], Lucia”.

[22] (Tiếng Ý) cảm ơn

“Cậu ấy sẽ là một người chồng tốt”, Lucia nói sau khi dừng lại một lúc. “Cô cần phải cho cậu ấy thời gian. Cậu ấy vẫn còn đang đau buồn, cậu ấy không hề là chính bản thân mình”.

Cô thầm mỉm cười khi nghe thấy sự mỉa mai trong câu tuyên bố của bà quản gia. Marc không phải là người duy nhất không sống thật với chính bản thân mình.

“Georgia là một đứa bé xinh đẹp”, Lucia nói, nhìn xuống đứa bé. “Con bé đem niềm vui đến với cuộc sống của Signore Marcello”.

Không giống như người mẹ giả dối của con bé, Nina không cần suy nghĩ khi cô với tay ra cù vào những ngón tay bé xíu của cháu gái cô. “Con bé là cả thế giới của tôi, phải thế không Georgia?” Cô lần lượt hôn lên từng ngón tay nhỏ xíu của con bé.

“Cô là một người mẹ tuyệt vời”, Lucia nói. “Lúc này không ai có thể nghi ngờ điều đó”.

Nina nhìn quanh kinh ngạc. Trong những ngày qua, bà quản gia hướng về cô không gì khác ngoài sự căm ghét. Chuyện gì đã đem lại sự thay đổi đột ngột này chứ?

Lucia quan sát cô quá chăm chú đến nỗi Nina khó có thể tiếp tục nhìn bà. Cô quay đi với vẻ có lỗi, không thể xua đi cảm giác rằng Lucia đang bắt đầu đặt thêm nhiều vấn đề phức tạp trong đầu của bà ấy.

“Có người gọi cho cô khi cô đang ở trong phòng tắm” Lucia nói rồi đột ngột thỉnh lặng. “Sao ạ?” Nina căng thẳng.

“Tôi không muốn tiếng điện thoại đánh thức Georgia vì thế tôi đã nghe điện thoại”, bà dừng lại vài giây và nói thêm. “Tôi hy vọng cô không phiền vì điều đó”.

“Không”, cô nuốt xuống. “Dĩ nhiên tôi không cảm thấy phiền”. Cô buộc giọng nói của mình thật bình tĩnh. “Người đó...là ai vậy?”

“Cô ta không nói, nhưng trong một lúc tôi đã nghĩ đó là cô. Nó thực sự kỳ lạ. Giọng của cô ta nghe y hệt giọng của cô”.

“Cô ấy... có để lại lời nhắn không?” Nina hỏi, nhìn chăm chăm vào bàn tay của Georgia.

“Cô ta nói sẽ gọi lại cho cô sau”.

“Cảm ơn bà”.

Không gian bỗng thỉnh lặng trong một lát.

“Signore Marcello chỉ thị cho tôi giúp đỡ cô đóng gói hành lý”.

“Tất cả ổn mà, Lucia. Tôi có thể thu xếp được. Dù sao tôi cũng không có nhiều thứ cần đóng gói”.

Bà quản gia trao cho cô ánh mắt trầm ngâm trước khi rời đi để làm nốt công việc của mình. “Nếu tôi có thể giúp bất cứ điều gì, Signora Marcello, cô chỉ cần yêu cầu. Tôi sẽ rất sẵn lòng, tôi đảm bảo với cô”.

“Grazie, Lucia”.

Nina chờ cho đến khi bà ấy rời khỏi phòng trước khi thở ra. Cô thở dài khi nhìn xuống đứa bé đang cười nắc nẻ, khe thì thầm. “Mẹ đã đi quá xa rồi, Georgia, ngập chìm vào nó quá nhanh”.

Georgia trao cho cô nụ cười toe toét khoe hàm răng không có một chiếc nào của con bé và đưa bàn tay trở lại miệng.

Marc nhận ra sự miễn cưỡng hình thành trong ánh mắt Nina lúc nó tiếp xúc với ánh mắt anh khi họ đi đến sân bay. Cô nói chuyện một cách lịch sự với Lucia và biểu lộ sự triu mến dành cho Georgia khi cô đã ngồi vào xe, nhưng mỗi lần khi ánh mắt cô chạm đến ánh mắt anh thì nó lại ngay lập tức dời đi, hai má lại ửng hồng lên.

Anh liếc nhìn cô khi họ lái xe đến sân bay, cau mày khi nhìn thấy hai tay cô di chuyển không yên trên đùi và cô cắn lấy môi dưới khi cô nhìn chăm chăm về phía trước một cách căng thẳng.

Kí ức về sự thân mật mà họ đã chia sẻ vào tối hôm qua găm nhấm anh một cách liên tục, cảm giác cơ thể cô tựa vào anh, khuôn miệng mềm mại của cô trên miệng anh, tiếng khóc của cô khi anh đắm vào cô quá sâu.

Anh đã quá tự tin rằng anh có thể kháng cự lại cô nhưng cuối cùng anh không có cơ hội làm được điều đó. Thậm chí em trai anh đã vứt bỏ cô, Marc biết rằng anh sẽ không thể nào dễ dàng làm được như Andre. Mặc cho tất cả những gì anh biết về cô, anh vẫn không thể nào đưa cô ra khỏi tâm trí mình. Mọi suy nghĩ của anh hướng về cô và chỉ có một mình cô, thậm chí anh đã thao thức không ngủ được vì bị ám ảnh bởi nhu cầu không thể kiểm soát được mà anh dành cho cô.

Trong những năm qua anh đã tránh không vướng vào vấn đề tình cảm với bất cứ ai. Anh không thích cái cảm giác quá ủy mị đó. Nó khiến anh mất sự cân bằng mà anh đã dày công xây dựng, để lại cảm giác đau đớn mà anh đã thề sẽ không bao giờ bội l bản thân một lần nữa.

Anh không thể hiểu được cô. Nếu cô thực sự là loại phụ nữ giống như em trai anh đã mô tả thì tại sao cô lại luôn lẩn tránh ánh mắt của anh? Andre đã mô tả cô là một kẻ ma mãnh phóng đảng sẽ làm tất cả mọi thứ để nhận được tiền hay sự chú ý của nó. Nhưng sau đêm qua anh hoàn toàn bị bối rối. Nó không giống như thế. Cô được cho là có hàng đồng mối tình sau khi sinh Georgia, những bài báo mô tả đầy đủ những chiến tích của cô. Đúng, anh đã làm điều đó quá vội vàng, nhưng cô không hề biểu lộ cho anh biết cô không hiểu những gì anh ám chỉ. Nếu không có ai hiểu lắm điều được nói ra thì Nina Selbourne mà anh đã kết hôn không giống một chút nào với người phụ nữ đã đeo đuổi và sau đó hủy hoại em trai anh. Anh phải thừa nhận rằng con người có thể thay đổi, nhưng sự thay đổi của Nina không thể nào tin được.

“Tôi chắc sự yên lặng của cô là vì cô không mong đợi về chuyến bay sắp đến”, anh nói sau một lúc thỉnh lặng.

Cô buông tay ra, tìm kiếm trong túi xách đặt ngay chân, trao cho anh tấm chi phiếu mà anh đã để lại lúc sáng, mắt anh tiếp xúc với ánh mắt tức giận của cô.

Marc nhìn xuống tấm chi phiếu trong một lát. Đây là một trò lừa nữa sao?

Anh bắt gặp ánh mắt phẫn uất của cô. “Tôi xin lỗi vì những gì đã xảy ra vào tối hôm qua. Chuyến đi sẽ thêm phần khó chịu hơn mức cần thiết nếu cô không chấp nhận lời xin lỗi của tôi”.

“Đó không phải lời xin lỗi mà tôi sẽ chấp nhận”, cô đáp trả. “Đó là tiền của anh”.

“Tôi không thể nào thấy điều gì làm cô quá tức giận như thế. Nó là một vụ cá cược công bằng. Tôi đã thua và vì thế tôi phải thực hiện thỏa hiệp - hay cô hối tiếc vì nó quá ít”. Môi anh nhẹ cong lên. “Cô muốn tôi tăng nó lên gấp ba để xoa dịu cơn tức giận của cô à?”

Nina quay đầu qua tránh sự nhạo báng căm ghét của anh, đôi mắt nhúc nhối với những giọt nước mắt tức giận.

“Thôi nào, Nina” anh trách một cách nhẹ nhàng. “Cô đã từng được trả cho sự quyến rũ của mình trước đây. Andre đã nói với tôi cô đã thích thú như thế nào khi nhận được những món quà nữ trang và những thứ cô thích mà. Nói cho cùng đó là cách những cô nhân tình trên khắp thế giới này biểu lộ ra. Cô không cần diễn kịch mình là một nạn nhân bị lãng mạ, nó không giống cô đâu”.

Không, Nina nghĩ với sự đau nhói sâu bên trong. Nó chắc chắn không phải như thế.

Một lát sau hành lý họ được đăng ký và các giấy tờ đều có hiệu lực. Nina đứng bên cạnh Marc, tự hỏi khi nào những nhà chức trách sẽ can thiệp. Cô đã “quên” giấy khai sinh của Georgia, và nếu có bất kỳ ai yêu cầu bổ sung những giấy tờ đó cô không chắc mình sẽ phải làm gì nhưng cô tin rằng không ai làm thế. Họ sẽ đi qua như thể họ là một cặp đôi bình thường vừa kết hôn hạnh phúc cùng đi du lịch với cô con gái nhỏ.

Máy bay riêng của Marc không giống với máy bay mà Nina đã từng đi trước đây. Cô ngồi ổn định vào chiếc ghế sang trọng khi Marc đặt Georgia ngồi xuống bên cạnh cô, nhân viên của anh lịch sự đề nghị trợ giúp và bảo đảm tất cả mọi thứ đều như họ mong muốn.

Khi máy bay trượt trên băng, cô ngồi đó với những ngón tay xoắn lại trong lòng bàn tay, bụng cô dâng lên nỗi sợ hãi khi động cơ máy bay găm lên phía sau ghế của cô lúc máy bay cất cánh. Cô nhắm chặt hai mắt

lại, sự hoảng sợ làm làn da cô lấm tấm mồ hôi.

Cô cảm thấy tay Marc chạm vào tay cô, sự ấm áp từ cái nắm chặt của anh khiến cô dễ chịu đến không ngờ. Cô mở mắt và chạm trán với ánh mắt đen của anh. Cô nhìn anh một cách ngượng ngùng rồi sau đó nhìn xuống nơi bàn tay của họ đang nắm lấy nhau.

“Tôi biết nó thật lố bịch, nhưng tôi không thể ngăn lại được”.

“Nó không hề lố bịch”, anh nói, nắm chặt lấy những ngón tay của cô. “Hãy nhắm mắt lại và cố ngủ một chút. Trước khi cô biết chúng ta đã đến nơi”.

Cô nhắm mắt lại và sẵn sàng để bản thân đi vào giấc ngủ nhưng cho dù đã kiệt sức, cô không thể nào phát lời việc Marc đang ngồi bên cạnh cô. Cô có thể ngửi thấy mùi hương nước cạo râu của anh và cả hương thơm tươi mới từ chiếc áo sơ mi vừa được giặt ủi của anh, và mỗi khi anh di chuyển trên ghế cô cảm thấy cánh tay đầy cơ bắp của anh chạm nhẹ vào tay cô.

Cô bắt gặp anh nhìn cô vài lần, cái nhìn đầy suy tư trong mắt anh khiến cô không yên. Anh đã nghi ngờ rằng cô không phải là người cô đã nói rồi sao? Sau đêm qua có thể chắc chắn anh đã nghi ngờ. Cô đã nhìn thấy sự nghi ngờ tương tự như thể trong ánh mắt của Lucia vào sáng nay, cách bà ấy nhìn cô như thể mới thấy cô lần đầu.

Khi cuối cùng họ đã đến phi trường tại Naples, họ được một trong những nhân viên của gia đình Marcello đang đậu xe chờ ở đằng trước. Khi xe trên đường đi đến Sorrento, Nina có thể thu lượm chút ít thông tin từ cuộc trao đổi giữa tài xế và Marc.

“Cha tôi thế nào rồi, Guido?”

“Ngài ấy đang yếu đi từng ngày, Signore Marcello. Ngài ấy sống đến lúc này để được nhìn thấy đứa con của Andre”.

“Ừ...” Nina nghe thấy tiếng thở dài của Marc, giọng anh vô cùng buồn bã. “Tôi hiểu”.

Biệt thự của gia đình Marcello nằm không xa Sorrento là mấy, tọa lạc trên mũi đất với tầm nhìn bao quát Vịnh Naples, những ngọn đồi xung quanh rậm rạp trồng ô-liu và nho dọc theo những lùm cây trồng chanh và cam. Biệt thự không phải được xây dựng từ lâu nhưng nó được thiết kế theo phong cách cổ điển cùng với khu vườn và những lối đi bộ trải sỏi tuyệt đẹp.

Nina nhìn xung quanh trong sự sợ hãi. Tầm nhìn ngang qua mặt nước thật sự ngoạn mục, trong khoảng cách này cô có thể nhìn thấy Hòn đảo Capri [23] và Vịnh Positano [24] cùng với không khí mùa hè ấm áp mang hương chanh và vị mặn mặn của biển.

[23] Và đây là vài hình ảnh của Đảo Capri

images

images

images

[24] Hình ảnh của Vịnh Positano

images

Cô ôm Georgia lại gần khi Marc dẫn cô vào lối cửa chính nơi những nhân viên khác đang sôi nổi hỏi chuyện Lucia, những người đang hướng về phía họ.

Lucia đi vào bên trong khi người phụ nữ bé nhỏ người Ý đang nói chuyện quay lại và cúi đầu kính cẩn chào ông chủ của mình.

“Buon giorno [25], Signore Marcello. Cha cậu đang chờ tại phòng khách”.

[25] (Tiếng Ý) Chào

“Grazie, Paloma”.

Đôi mắt đen của Paloma hướng về phía Nina, thay vì sự đón chào lạnh lùng mà Nina đã nghĩ chuẩn bị tinh thần để đón nhận, người phụ nữ ấy mỉm cười một cách ấm áp. “Chào mừng cô đã đến, Signora Marcello. Tiếng Anh của tôi không được tốt lắm nhưng tôi sẽ cố gắng”.

“Bà thật tử tế”, Nina đáp lời. “Grazie”.

Marc dẫn cô bước vào dinh thự [26], tiếng bước chân của họ vang lên trên nền cẩm thạch. Các nhân viên khác đang chờ ở phía ngoài phòng khách và mở cửa khi họ đi đến.

[26] (nguyên văn) palazzo - Tiếng Ý nghĩa là cung điện, dinh thự.

Nina bước vào phòng phía sau Marc hai bước chân, ánh mắt cô ngay lập tức hướng đến hình dáng đang ngồi trên xe lăn kế bên bộ ghế sofa lớn.

“Papa”. Marc cúi người xuống và lần lượt hôn vào hai bên má của cha anh. “Con rất vui khi được gặp ba”.

Hai bàn tay gầy gò của Vito Marcello nắm chặt lấy thành ghế của ông khi Marc mang Nina lại gần. “Papa, đây là Nina và cháu nội của ba, Georgia”.

Nina giơ tay ra nhưng người đàn ông lớn tuổi ấy phát lời đi khi ánh mắt ông hướng về đứa bé đang đu trên hông của cô. Cô nhìn thấy sự lấp lánh ẩm ướt trong đôi mắt ông và cảm ông hơi run run lên khi ông đưa bàn tay xương xẩu của mình về phía Georgia.

Georgia ríu rít và nhoẻn miệng cười lộ nướm đồng tiền trên má khi nhìn ông, hai bàn tay nhỏ xíu của con bé với xuống ông.

Nina kìm lại những giọt nước mắt của cô khi nhìn thấy cảnh tượng này. Cô đặt đứa bé trên đùi của ông và bước sang một bên, lén lút tìm kiếm một cái khăn tay. Cô bắt gặp ánh mắt sắc bén của Marc và quay đi, giả vờ hứng thú với khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

“Con bé giống Andre quá... và cả mẹ con nữa”. Vito nói bằng tiếng Ý, giọng ông khàn khàn đầy cảm xúc.

Nina quay lại và nhìn thấy cổ họng của Marc nâng lên hạ xuống như thể đang nuốt lấy những xúc cảm mà lời nhận xét của cha anh đã gợi lên.

“Vâng”.

“Con đã làm được một việc rất đúng đắn, Marc”, cha anh nói tiếp bằng tiếng Ý. “Ta biết nó không phải là điều con muốn, bị trói buộc vào một người phụ nữ, nhưng nó sẽ sớm chấm dứt thôi. Ta đã bàn với luật sư rồi. Khi thời điểm đến con sẽ không gặp rắc rối gì trong việc đem con bé rời khỏi cô ta”.

Nina khó kìm nén để không lộ ra sự nhận thức của cô. Cô giả vờ hứng thú với cảnh sắc bên ngoài, cột sống cô cứng ngắc vì tức giận.

“Papa, có những thứ chúng ta cần thảo luận, nhưng không phải lúc này”. Marc nói với tông giọng nhỏ, ánh mắt anh hướng về dáng đứng cứng ngắc của Nina trước cửa sổ.

Môi Vito cong lên đầy sự nhạo báng. “Con nghĩ cô ta hiểu những gì chúng ta bàn bạc hay sao? Vậy thì con là một tên ngốc rồi, Marc. Andre nói với ta cô ta là một con điếm đầu óc trống rỗng không có giáo dục. Đừng nói với ta là con nghi ngờ điều đó nha? Cô ta đã làm gì con rồi, ả ta đã chui vào giường con rồi sao?”

Khi Nina quay người cô nhìn thấy cằm Marc sít chặt lại và hai gò má thoáng hồng lên nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác là khoác lên cái mặt nạ vô cảm khi ánh mắt anh tìm kiếm ánh mắt cô một cách ngán ngửi.

“Con đừng quên mất những gì cô ta đã làm!” Vito nói tiếp một cách giận dữ.

“Con không quên”, Marc nói, với tay đến Georgia. “Đã tới giờ ngủ của Georgia rồi ạ. Chú sẽ rời đi để ba nghỉ ngơi một chút trước bữa ăn”. Anh nhìn về phía Nina một lần nữa và nói bằng tiếng Anh. “Đi nào, Nina. Chúng ta cần cho Georgia đi ngủ và thay đồ để ăn tối”.

Nina trao cho cha của Marc một nụ cười lịch sự khi cô đưa tay về phía ông. “Cháu rất vui khi được gặp ngài, Signore Marcello”.

Lần thứ hai trong buổi tối nay Vito Marcello phất lờ tay cô.

“Papa?” Marc cau mày nhắc cha anh.

Vito bình luận điều gì không thể nghe thấy và cầm lấy tay Nina một cách ngẩn ngui. “Cám ơn cô vì đã đồng ý đem cháu nội của tôi đến đây. Thời gian còn lại của tôi không nhiều. Con bé là tất cả những gì Andre để lại”.

Nina nháy mắt để giữ nước mắt không rơi xuống. “Cháu thật sự xin lỗi về những gì ông đã phải trải qua”.

Vito nhích người trên ghế, thực sự phất lờ cô. “Cô không biết những gì tôi đã trải qua đâu. Không biết gì cả”.

Marc nắm lấy khuỷu tay cô và dẫn cô ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa phòng khách lại.

“Tôi xin lỗi về sự khiếm nhã của cha tôi”, anh nói khi họ đi về phía cầu thang khổng lồ dẫn lên lầu trên. “Ông ấy vẫn còn đang đau thương”. Anh do dự trong một lát trước khi nói thêm. “Tôi thực sự không cần phải nói cho cô biết Andre là đứa con ông yêu thương nhất”.

Nina dừng lại và ngược lên nhìn anh. “Tôi ổn mà, Marc. Tôi hiểu điều đó. Đó đã từng là khoảng thời gian tồi tệ đối với anh”.

Anh trao cho cô nụ cười hiếm hoi, đượm buồn, nhưng nó vẫn là một nụ cười. “Thỉnh thoảng tôi tự hỏi với bản lĩnh của mẹ tôi sẽ làm gì cô”, anh thì thầm.

“Mẹ của anh?”

Anh chỉ vào bức chân dung được treo trên tường cách đó vài feet. “Đó là mẹ tôi”.

Nina bước lên vài bước và đứng trước bức chân dung của một người phụ nữ nhỏ nhắn với làn da màu trắng như sứ, mái tóc đen tuyệt đẹp, đôi mắt nâu dịu dàng của bà chan chứa tình cảm.

“Bà ấy thật đẹp”.

“Vâng, đúng thế”.

Tông giọng của anh khiến Nina quay đầu lại nhìn anh.

Anh giữ lấy cái nhìn của cô trong vài giây trước khi nói. “Cha tôi chưa bao giờ tha thứ cho tôi về việc đã dẫn đến cái chết của bà”.

Nina hơi há hốc kinh ngạc nhưng cô không nói một lời nào. Anh nhìn cô ngang qua đỉnh đầu của Georgia khi con bé vui đùa vào ngực anh, bàn tay nhỏ xíu của con bé xòe rộng trên áo sơ mi của anh. “Tôi đã đến trễ. Chúng tôi đã thỏa thuận sẽ gặp nhau nhưng tôi đến trễ. Tôi đã gọi điện cho bà để lùi thời gian lại cho đến khi tôi đến đó”.

Nina cảm thấy hơi thở mình dồn lại trong lồng ngực. Cô hầu như có thể nhận thức cái gì đang đến, mặc cảm tội lỗi và lời khiển trách như gánh nặng cho lương tâm của một người. Cái gì có thể khiến nó khác đi nếu chỉ có người đó biết về nó.

“Bà băng qua đường khi bà nhìn thấy tôi. Bà đã vẫy tay và gọi tôi...một chiếc mô tô phóng nhanh khi bà bước qua”.

“Ôi, Marc”

“Bà không nhìn thấy chiếc xe hơi phía sau. Tôi cũng không nhìn thấy cho đến khi nó hất bà lên và ném bà như một con búp bê rách về phía tôi”. Anh quay lưng lại và thở dài. “Nếu như tôi đến sớm hơn vài giây...”

“Không!” Cô nắm tay anh. “Không, anh không cần phải nghĩ như thế!”

Anh gỡ tay mình khỏi cái nắm của cô, giữ chặt cháu gái tựa vào anh khi anh tiếp tục bước lên lầu. “Cô không thể nào thay đổi quá khứ được, Nina. Cô và tất cả mọi người, đều biết điều đó. Tất cả chúng ta làm những thứ do sự thôi thúc của tình thế để rồi sau đó chúng ta phải hối tiếc vì những gì mình đã làm”.

Nina ước gì cô có một câu trả lời nhưng rồi cô biết những gì anh nói là sự thật. Những hành động bốc đồng của chính bản thân cô đã gây ra những hối tiếc không thể lường trước. Giá như cô nói rõ với anh ngay từ đầu, có thể mọi việc sẽ không giống như lúc này. Anh là một người đàn ông hiểu lẽ phải, một người đàn ông tốt, một người đàn ông của những nguyên tắc đạo đức. Nếu như lúc đầu cô nói cho anh biết nỗi sợ hãi của cô dành cho sự an toàn của Georgia, những lo lắng của cô về động cơ của em gái cô - chắc chắn anh sẽ không đem Georgia ra khỏi cuộc sống của cô mà không suy nghĩ nó sẽ tác động như thế nào đến cháu gái anh?

Nhưng bây giờ đã quá trễ. Cô đã đi trên lối mòn dẫn cô đến với điều này - một cuộc sống giả dối. Cô không có sự lựa chọn nào ngoài việc tiếp tục, những lời nói dối và lừa gạt chất đọng bên trong cô giống như một dòng mành vỡ không thể thoát được khi đến đỉnh điểm nó sẽ chôn vùi cô, đè bẹp cô xuống cho đến khi cô gục ngã vì nó.

“Marc?”

Marc quay lại nhìn xuống cô, đứa bé đã ngủ thiếp đi trong vòng tay anh. “Nina, đây là cơ hội cuối cùng tìm thấy sự thanh bình của cha tôi. Tôi biết nó là một việc khó khăn đối với cô...”

“Nó không gây khó khăn cho tôi”, cô nói, dịu dàng chạm vào cánh tay anh. “Tôi nợ ông những kí ức về em trai anh. Trong cuộc sống khác, trong tình huống khác, anh ta có thể vui mừng đón nhận Georgia là con gái mình. Nó đã đến không đúng lúc. Anh đã đảm đương vai trò là cha của con bé. Và tôi là... mẹ của nó. Chúng ta có nhiệm vụ đảm bảo cuộc sống cho con bé”.

“Và lúc này cô hạnh phúc vì điều đó sao?” anh hỏi.

Cô nhìn xuống đứa bé đang ngủ vui trong vòng tay mạnh mẽ đầy bảo vệ của anh. “Tôi hạnh phúc với nó”. Một tiếng thở dài nhỏ thoát ra khỏi môi cô khi cô hướng mắt trở lại với anh. “ngay lúc này”. Một sự thỉnh lặng cuốn quanh họ trong một lát. Cô không thể dứt mắt ra khỏi sự đau đớn nán ná phản chiếu trong mắt anh. Việc trở về nhà đã ảnh hưởng một cách sâu sắc đến anh, những đợt kí ức không nghi ngờ đã đánh thức mặc cảm tội lỗi anh cảm thấy vì cái chết của mẹ anh. Không phải cô cũng đã trải qua cùng sự đau đớn giống như anh hay sao? Mặc dù cuối cùng mẹ cô đã phải chịu trách nhiệm về cái chết của bà, Nina vẫn cảm thấy như thể cô có lỗi trong việc đó. Giá như cô cố gắng chăm chỉ làm việc để đưa bà vào bệnh viện hay thường xuyên đến thăm bà hơn, thì có thể mọi chuyện đã khác đi.

“Đi nào”. Chất giọng trầm của Marc phá vỡ sự yên lặng. “Lucia đang chờ để cho Georgia đi ngủ. Cha tôi không thích phải chờ đợi đâu”.

12. Chương 12

Khi Georgia đã được cho uống sữa và tắm rửa, Nina để con bé lại cho Lucia chăm sóc và đi lên căn phòng mà Paloma đã chuẩn bị sẵn cho cô.

Một căn phòng được trang hoàng xa hoa, chiếc giường ngủ khổng lồ đặt trong phòng với đệm và những cái gối mang màu sắc tươi sáng, sàn nhà trải thảm với họa tiết xưa mang nét độc đáo. Trong phòng có một tủ đựng đồ lớn, bàn phấn và hai cánh cửa, một cửa dẫn vào phòng tắm [27], một cánh cửa dẫn sang căn phòng mà Paloma đã thông báo với cô từ sớm - trao đổi cái nháy mắt đầy bí ẩn với Lucia - đó là dãy phòng của Marc.

[27] (nguyên văn) en suite bathroom. Là loại phòng tắm hiện đại được trang bị đầy đủ giống như ở các khách sạn đạt tiêu chuẩn 5 sao. Nó giống như thế này

images

Nina dời mắt khỏi cánh cửa đóng lại chắc chắn đó và đi ngang qua phòng đến dãy cửa sổ, nhìn ra dốc núi Vesuvius [28] hùng vĩ. Những cơn gió nhẹ làm lay động những tấm màn cửa mỏng, đem theo hương cam và kim ngân vào phòng.

[28] Đây là hình ảnh của núi Vesuvius. Theo moko tìm hiểu thì đây là dãy núi lửa nằm trên Vịnh Naples, Ý, khoảng 9km phía Đông của Naples.

images

Có tiếng gõ nhẹ nơi cánh cửa nối giữa hai phòng. Cô quay người và lấy lại sự tự chủ, cổ họng cô khô khốc khi Marc bước vào phòng. Anh ăn mặc một cách trang trọng, bộ âu phục buổi tối làm anh dường như cao hơn và uy nghi hơn, cái áo sơ mi trắng tinh làm nổi bật làn da rám nắng màu ô-liu và đôi mắt đen của anh.

“Cha tôi thích mọi người mặc như thế này khi dùng bữa tối”, anh giải thích. “Cô có tất cả mọi thứ mình cần chưa?”

“Vâng”. Cô chỉ vào bộ váy mà Paloma đã để lại từ sớm. “Tôi xin lỗi. Tôi sẽ không chuẩn bị lâu đâu. Tôi muốn chắc chắn Georgia đã ngủ ngon trước”.

“Tôi sẽ chờ cô trong phòng của tôi. Hãy gõ cửa khi nào cô sẵn sàng đi xuống. Nó phải mất một lúc để cô tìm ra đường đi quanh biệt thự”.

“Cám ơn anh”. Cô chờ cho đến khi anh khép cửa lại trước khi cởi đồ ra, ước rằng cô có thời gian để tắm rửa nhưng cô quyết định nó sẽ khiến cha của Marc khó chịu vì việc làm chậm bữa tối. Cô rửa mặt và trang điểm nhẹ nhàng, dùng chiếc kẹp đơn giản buộc tóc để lộ ra cần cổ thon dài. Bộ váy cô đem theo là của Nadia, nó khá vừa với người cô, một bộ váy đơn giản thanh lịch, chất liệu vải sa màu hồng phấn làm tôn thêm làn da màu kem của cô.

Cô ngập ngừng gõ vào cánh cửa thông giữa hai phòng và nín thở khi nghe thấy tiếng bước chân của Marc đến gần.

“Sẵn sàng rồi chứ?” Anh hỏi lướt khắp người cô với sự đánh giá.

Cô trao cho anh một nụ cười lo lắng. “Vâng”.

Phòng ăn được trang hoàng xa hoa như toàn bộ ngôi biệt thự này. Những chiếc đèn chùm bằng pha lê treo trên trần cao, trên tường được trang trí bằng những tác phẩm nghệ thuật vô giá cũng như vài tấm gương được mạ vàng làm cho căn phòng dường như lớn thêm. Bàn ăn dài được sắp xếp dành cho ba người, những món đồ làm bằng bạc và thủy tinh tuyệt nhất được sắp đặt theo phong cách tao nhã, với những đóa hồng tỏa hương thơm ngát đặt ở giữa.

Vito Marcello đã rời vào vị trí cuối bàn ăn, ánh mắt ông xoáy vào Nina khi cô bước vào phòng cùng với Marc bên cạnh.

“Con đến trễ, Marc”, ông nói bằng tiếng Ý, giọng nói thể hiện sự quở trách. “Con không dạy vợ mình phải biết đến đúng giờ sao?”

Marc kéo ghế ra cho Nina khi anh bắt gặp cái quắc mắt của cha anh. “Chúng con đến trễ không phải do lỗi của Nina”, anh trả lời bằng tiếng Ý. “Con có vài cuộc gọi. Chính con là người bắt Nina phải chờ”.

Nina ngồi xuống và chờ cho đến khi anh ngồi vào vị trí đối diện trước khi gửi đến anh cái nhìn biết ơn. Anh giữ lấy ánh mắt cô trong một lúc lâu, một sự bối rối nhỏ lướt qua đôi mắt đen của anh khi nó nhìn vào cô.

“Căn nhà của ngài thật đẹp, Signore Marcello”, cô nói để phá vỡ sự thinh lặng khó chịu.

“Một ngày nào đó nó sẽ là của Georgia”, Vito trả lời bằng tiếng Anh và phẩy tay ra hiệu cho người giúp việc đổ đầy bình nước. “Đó là nếu như Marc không có con trai. Con nghĩ sao, Marc?” Ông đổi lại nói bằng tiếng Ý và kèm theo sự lảng mạn trong đó. “Con có thể đảm đương vị trí mà Andre đã bỏ lại. Ta chắc chắn vợ con không phiền nếu như con trả đủ tiền cho cô ta. Cô ta đã dang rộng hai chân cho nhiều kẻ khác, thì tại sao không thể với con chứ?”

Nina hít sâu vào, hai tay siết chặt lại trên đùi vì tức giận, hai má đỏ lên.

“Những gì giữa con và Nina thì sẽ là chuyện giữa chúng con, chứ không phải ai khác”, Marc nói với sự bình tĩnh không thể làm dịu được. “Papa, con mong rằng ba sẽ biết kiềm chế và không lăng mạ cô ấy khi có sự hiện diện của con. Nói cho cùng, cô ấy là mẹ đứa cháu nội duy nhất của ba và chắc chắn cô ấy đáng nhận được chút ít sự kính trọng”.

Ánh mắt của Vito lóe lên sự tức giận. “Cô ta chính là lý do khiến em trai của con phải chết! Cô ta phải trả giá về điều đó!”

“Như thế à?” Marc hỏi một cách đều đều. “Bằng việc chế nhạo cô ấy bất cứ khi nào ba có cơ hội sao? Bằng việc xoắn vào mặc cảm tội lỗi như ba đã luôn làm đối với con sao?”

Nina ngồi bất động.

Vito đặt mạnh ly nước xuống bàn đến nỗi chũm đèn trên trần cùng với toàn bộ ly nước trên bàn kêu leng keng. Ông nhìn chằm chằm đầy tức giận vào con trai mình, hai má nâu sẫm lại và làn môi trắng bệch lại.

“Nó không phải là sự thật sao?” Marc tiếp tục với tông giọng đều đều. “Ba luôn khiển trách con về cái chết của mẹ bởi vì ba không muốn đối mặt với sự thật ba cũng có một phần trách nhiệm trong đó”.

“Con đã đến trễ”. Vito nói lấp bắp. “Con đã giết chết bà ấy bằng việc đến trễ của mình”.

“Không phải như thế, Papa” Marc tuyên bố một cách nhẹ nhàng. “Ba mới chính là người đến trễ. Ba không nhớ con đã phải chờ ba ký xong số tài liệu của dự án Milan sao? Ba đã say khướt. Con đã phải chờ ba tỉnh rượu trước khi ba ký tên vào số tài liệu đó”.

Nina nhìn người đàn ông đó đầy đau đớn khi ông với tay lấy ly rượu và uống cạn nó, cảm ông run lên như thể ông đang gặp khó khăn trong việc kiểm soát những cảm xúc của mình.

“Việc khiển trách một người dễ dàng hơn đối mặt với thực tế tội lỗi của mình”. Marc nói tiếp kèm theo tiếng thở dài cuối câu, tông giọng anh nhẹ nhàng. “Có thể cả hai cha con ta đều đáng trách. Đáng lẽ con không nên che giấu việc ba say rượu như con đã làm, nhưng con làm thế chỉ để bảo vệ mẹ mình. Bây giờ con đã biết cái giá mà cả hai cha con ta phải trả vì sự im lặng của con”.

Vito đẩy người rời khỏi bàn và ra hiệu cho người giữ tuổi hồi nãy đẩy xe đưa ông rời khỏi phòng.

Marc đứng dậy như dấu hiệu tỏ lòng kính trọng khi cha anh rời khỏi phòng. Nina ngồi tại đó, cổ họng khô khốc với cảm xúc về những gì Marc đã đối phó với sự đau đớn lớn nhất của anh.

Marc nhìn cô ngang qua chiều dài chiếc bàn. “Tôi xin lỗi vì bắt cô phải chứng kiến việc này”.

“Tất cả đều ổn mà”. Cô nhìn xuống mặt bàn hơn là giữ lấy ánh mắt của anh. “Tôi hiểu...anh không có ý định làm thế”.

Sự thinh lặng kéo dài.

Nina lục lọi trong đầu óc để tìm cách che giấu nó nhưng cô không thể nghĩ ra điều gì để nói. Cô nhận thức được Marc đang nhìn cô chằm chằm, như thể anh đang cố gắng thấu hiểu những rắc rối mà cô đã cố gắng không cho anh biết.

“Cô nói được ngôn ngữ của tôi trong bao lâu rồi?” anh hỏi, mang ánh mắt cô trở lại với anh. “Tôi... tôi đã học nó tại trường và ở đại học”.

“Và cô cho rằng không cần phải báo cho tôi biết điều đó sao?”

“Tôi có những lý do của mình”.

“Đúng thế”, anh nói kèm theo sự oán giận ẩn bên trong. “Không nghi ngờ gì cô có thể dùng những gì cô nghe được để chống lại tôi sau này. Cô còn che giấu thứ gì khác về bản thân mà tôi cần phải biết không?”

Nina hạ ánh mắt xuống. “Không”.

Cô nghe thấy tiếng anh đứng dậy, đi về phía cô, hơi thở ngập ngừng khi anh dùng hai ngón tay nắm lấy cằm cô và xoay đầu cô lại nhìn vào anh.

“Tại sao tôi lại có cảm giác là cô đang nói dối tôi, Nina?”

“Tôi - tôi không biết”, cô trả lời một cách khập khiễng.

Anh nâng cằm cô lên cao hơn để cô không thể dời ánh mắt cô khỏi anh. “Cô là một người phụ nữ kích thích sự tò mò nơi người khác, cara”, anh nói dịu dàng, đầu ngón tay vuốt ve những đường cong nơi môi dưới của cô. “Tôi tự hỏi là còn bí mật gì khác mà đôi mắt xám tuyệt đẹp này đang che giấu tôi không?”

“K - Không còn bí mật nào cả”. Giọng nói của cô trở nên mỏng manh. “Tôi không có bất cứ bí mật nào cả”.

Ngón cái của anh di chuyển qua lại cho đến khi Nina không thể suy nghĩ thông suốt nữa. Môi cô mong mỏi được cảm nhận áp lực mạnh mẽ của môi anh, ngực cô đã căng lên khao khát những cái đụng chạm của anh.

Anh kéo cô đứng dậy chậm chậm nhưng đầy kiên quyết và đem cô lại gần cơ thể anh hơn, bàn tay anh đặt tại eo của cô, đùi anh chạm nhẹ vào đùi cô khi anh cúi đầu xuống.

Một tiếng thở dài nhỏ thoát khỏi môi cô khi môi anh bắt giữ lấy môi cô, cả cơ thể cô ngân vang vì thỏa mãn khi được ở trong vòng tay anh một lần nữa. Cô cảm thấy lưỡi anh bắt đầu len lỏi thăm dò miệng cô và bắt đầu khiến cô tan chảy bên trong lẫn bên ngoài, hai chân run rẩy khi cô giữ chặt lấy anh một cách không biết xấu hổ.

Tay anh trượt từ eo xuống hông của cô, kéo cô lại gần hơn sự nóng bỏng đập rộn ràng của anh. Cô cảm thấy phần khuỷu động đang nhô cứng lên và tiếng thở hổn hển hài lòng khi anh di chuyển tựa vào người cô.

Marc kéo miệng mình ra khỏi miệng cô và bước lùi lại. “Tôi đã tự nói với chính mình là tôi sẽ không chạm vào em. Sau đêm hôm qua...”

Cô tránh khỏi việc đáp trả lời anh khi những người giúp việc bước vào phòng để phục vụ món đầu tiên. Cô trở lại ghế, nhắc ly nước của mình lên và uống cạn nó, suốt thời gian sau đó cô cố gắng hết sức tránh ánh mắt quan sát của Marc.

Cô cảm thấy bớt căng thẳng khi bữa ăn cuối cùng cũng kết thúc. Họ hầu như dùng bữa trong thinh lặng, đôi khi chỉ trao đổi vài câu bình luận về những món ăn được đem lên.

Marc đứng dậy khi những món cuối cùng được dọn đi và đi đến chỗ cô ngồi để hộ tống cô rời khỏi bàn. Cô đứng dậy loạng choạng và nắm lấy cánh tay anh đưa ra khi anh dẫn cô rời khỏi phòng trong khi sự căng thẳng xoắn xang một cách điên cuồng trong bụng cô.

Anh mở cửa phòng của cô ra và nhìn xuống cô, nét mặt anh không thể nào thấu hiểu được. “Tôi muốn em nghĩ về cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ trở thành một cuộc hôn nhân thật sự”.

Nina nhìn chăm chăm vào anh, tìm cô bắt đầu phi nước đại trong lồng ngực.

“Tôi muốn những gì tốt nhất dành cho Georgia, mặc cho những gì em trai tôi đã nói với tôi, hiện tại tôi tin rằng em cũng muốn làm như thế. Đó là tại sao tôi cảm thấy nó sẽ tốt hơn nếu như chúng ta cư xử với nhau bình thường để đem lại cho con bé môi trường phát triển tốt nhất. Nó sẽ không tốt cho con bé nếu như cha mẹ mình cứ cãi vả mỗi khi gặp mặt nhau”. Anh trao cho cô nụ cười dịu dàng khi anh đưa tay ra nắm lấy một lọn tóc bị lỏng ra phía sau vành tai của cô. “Em vẫn còn một sau chuyến bay. Tôi sẽ để em ngủ yên. Vào lúc này”.

Cô không muốn ngủ một mình! Cô muốn ngủ với anh, nhưng làm sao cô có thể nói với anh mà không bộc lộ những cảm giác thực sự của mình chứ?

“Coi nào, cara”, anh nói khi cô không di chuyển. “Tôi đang cố gắng trở thành một quý ngài lịch sự nhưng em khiến nó trở nên khó khăn đối với tôi”.

“Tôi - tôi sao?” Cô liếm ướt đôi môi khô lại của mình.

“Đúng thế. Chỉ cần tôi nhìn thấy em, tôi đã muốn chôn vùi bản thân mình vào bên trong em. Bây giờ hãy đi đi trong khi tôi vẫn còn có thể đủ sức kháng cự lại em”.

Nina quay người và đi vào phòng ngủ của cô, cánh cửa nhẹ nhàng khép lại sau lưng.

Cô không chắc mình thích cái ý nghĩ Marc có thể kháng cự lại cô, đặc biệt khi cô không thể kháng cự lại ở những nơi anh liên quan. Nhưng anh không yêu cô, cô tự nhắc bản thân một cách đau đớn. Anh căm ghét cô cho dù anh khao khát cô, nhưng anh đã quyết định đặt sự căm ghét đó sang một bên vì lợi ích của Georgia. Anh sẽ căm ghét cô đến mức nào khi anh tìm ra cô thực sự là ai?

13. Chương 13

Trong suốt đêm Nina thức dậy vài lần với cơn chuột rút quen thuộc thỉnh thoảng vẫn quấy rầy cô từ khi cô bước vào tuổi dậy thì, cơn đau bầm chặt lấy bên trong cô. Cô rên lên khi kéo mình rời khỏi giường.

Cô đi vào phòng tắm, sau khi nén chịu hai cơn đau đến giết người, cô ngồi trên thành bồn tắm, chờ cho đến khi nó qua đi trước khi trở lại giường.

“Nina?” giọng của Mac đến từ bên ngoài cửa. “Em ổn cả chứ?”

“Tôi ổn”, cô trả lời.

“Tôi nghĩ tôi nghe thấy tiếng rên của em. Em ốm sao?”

“Thực ra không phải thế”.

“Có cần tôi lấy gì không?”

Cô đứng dậy và ra mở cửa. “Tôi ổn. Trước đây tôi đã từng bị như thế rồi”.

Marc cau mày khi anh dần dần hiểu ra vấn đề. “Em đang trong chu kỳ hàng tháng?”

“Anh thoát khỏi gánh nặng rồi đó, Marc”, cô nói khi đi qua anh. “Anh sẽ không phải trở thành một người cha, anh hài lòng rồi chứ?”

Anh bắt lấy cổ tay cô và xoay người cô lại đối mặt với anh. “Trông em xanh xao lắm. Em chắc là mình không sao chứ?”

“Georgia đã ngủ say rồi, Marc. Ngay bây giờ anh không cần giả vờ tỏ ra có chút ít quan tâm đến sức khỏe của tôi đâu”.

“Em sống dưới mái nhà của tôi vì thế tôi có trách nhiệm phải bảo vệ em”, anh nói. “Nếu em không khỏe em cần phải nói với tôi”.

Cô kéo tay mình ra khỏi tay anh. “Tôi không bị bệnh! Tôi chỉ muốn ở một mình. Như vậy quá nhiều để yêu cầu sao?” Cô cảm thấy hai mắt nhòe đi vì lệ và lão đạo ngã về phía cửa.

Marc tóm lấy phía sau chiếc áo ngủ quá cỡ của cô và giống như sợi dây thun, cô bật trở lại phía anh. Anh xoay cô lại và nhìn xuống đôi mắt ướt át của cô, có thứ gì đó đang dấy lên sâu bên trong anh khi anh nhìn thấy sự run rẩy phản bội nơi cầm của cô.

Anh chạm nhẹ đầu ngón tay ngang qua mặt cô nơi những giọt nước mắt long lanh như pha lê đang chảy xuống, làn da mềm mại như nhung của cô bên dưới sự đụng chạm của anh.

“Em đang khóc”, anh nói chắc giọng có vẻ ngạc nhiên.

“Anh không cần nói gì cả”. Cô nấc lên một tiếng nhỏ và dùng bàn tay còn lại chùi nước mắt.

“Tại sao em lại khóc?” Cô ngược đầu lên nhìn vào anh. “Anh có điều lệ chống lại nó sao, Marc? Tôi phải xin phép anh trước khi muốn khóc gào lên hay sao?”

“Không phải... Tôi chỉ hỏi em thôi”.

“Tôi khóc bởi vì tôi luôn thế mỗi khi đến kỳ kinh nguyệt”, cô nấc lên. “Tôi không thể làm gì được. Tôi có những hành động ngu ngốc giống như khóc lớn lên và có những cảm xúc vượt quá mức”, cô hỉ mũi vào tờ

khăn giấy anh đưa cho cô từ cái hộp gần bên và nói tiếp. “Tôi không muốn khiến anh thức giấc. Tôi xin lỗi... nhưng mà tôi...”

“Nào”. Bàn tay anh khum lấy sau đầu cô và mang nó đến vòm ngực của anh, những ngón tay của anh vuốt ve xuyên qua mái tóc mềm mại của cô.

Nina vùi đầu vào sự ấm áp của anh, má cô tựa vào ngực anh nơi trái tim đang đập đều đặn, hai cánh tay cô vòng quanh eo của anh trước khi cô có thể ngăn bản thân mình lại.

“Suyt”, anh nói một cách dịu dàng. “Em đừng khóc nữa”.

Sự tử tế và dịu dàng của anh chỉ làm nó tồi tệ hơn thôi. Mặc cảm tội lỗi về những lời dối trá cô đã nói với anh công kích cô và khiến cô nấc lên trong vòm ngực rắn chắc của anh.

Sau một lúc anh cảm thấy cô dựa yên vào anh, tiếng khóc lớn hơn. Anh đứng đó với cô trong vòng tay, cảm anh tựa lên trên đỉnh đầu cô, mũi anh lấp đầy hương thơm hoa dành dành từ mái tóc của cô. Anh ước gì mình có thể ngừng thời gian lại và đứng mãi mãi nơi này cùng với cô, giữ lấy cô gần bên anh, cơ thể anh lặng lẽ dâng lên tình yêu mà anh không thể nào có thể ngăn bản thân mặc cho quá khứ của cô.

“Tôi xin lỗi”, cô kéo người khỏi anh và buông hai tay xuống. “Tôi làm ướt áo của anh rồi”.

Anh nhìn xuống vệt ướt trên áo và mỉm cười. “Ổn mà. Dù sao tôi cũng phải cởi nó ra”.

Nina liếc nhìn anh một cách lúng túng khi cô run rẩy đặt tay lên cửa. “Tôi... tôi tốt hơn nên trở về giường. Đã trễ rồi”.

“Nina”. Anh bắt lấy bàn tay run rẩy của cô và đưa nó lên miệng anh, môi anh chạm nhẹ vào từng ngón tay cô khi mắt anh giam hãm ánh mắt của cô.

“Marc... Tôi...” Cô nuốt xuống khi môi anh khép lại trên ngón tay nhỏ của cô, lưỡi anh ngay lập tức quấn lấy ngón tay cô.

“Đừng nói gì hết, Nina”.

“Tôi không nghĩ chúng ta...” Cô ngừng lại khi anh ấn ngón tay lên miệng cô.

“Đừng nói gì cả”, anh tuyên bố. “Tôi đã thay đổi suy nghĩ. Tôi sẽ đưa em vào giường, trong phòng của tôi”. Anh giữ ngón tay trên môi cô và nói tiếp. “Không phải làm tình với em. Tôi chỉ muốn ôm em thôi”.

“Tại - tại sao?” cô hỏi ngay khi ngón tay anh rời khỏi môi cô.

Ánh mắt anh dường như chỉ giữ lấy ánh mắt cô trong vài giây trước khi trả lời. “Bởi vì khi tôi ôm em tôi có thể quên đi em trai mình. Quên đi nỗi đau thương tôi phải chịu đựng. Tôi không nghĩ gì khác ngoại trừ việc em cảm thấy như thế nào trong vòng tay tôi”.

Cô hít thở thật sâu, tim cô sít chặt lại khi nhìn thấy sự chân thật trong đôi mắt anh khi nó nhìn vào cô.

“Được rồi”, cô hạ tầm mắt xuống. “Tôi sẽ ngủ cùng anh”.

Anh dẫn cô rời khỏi phòng tắm, những ngón tay của anh đan xen vào ngón tay cô khi họ đi qua phòng ngủ của anh, từng bước chân nhắc Nina nhớ đến những lời nói dối cô đã nói để dọn đường cho việc này.

Anh nghĩ cô là Nadia và bị lôi cuốn bởi người cô đang diễn xuất, chưa từng một lần nghi ngờ người phụ nữ anh đã kết hôn là một người giả mạo, một kẻ giả mạo nói dối không làm gì mà được bước vào cuộc sống của anh, một mình trên giường của anh.

Marc kéo tấm trải giường cho cô và cô trượt vào giữa tấm ra mát lạnh, cẩn thận tránh ánh mắt của anh khi cô cuộn tròn người lại.

Cô nghe thấy tiếng anh bước vào phòng tắm để đánh răng và vài phút sau là tiếng vòi sen đang chảy. Cô nhắm mắt lại và sẵn sàng đưa bản thân vào giấc ngủ trước khi anh vào nằm cùng cô nhưng thần kinh của cô ở mức cảnh báo cao nhất, thu nhận từng âm thanh anh tạo nên.

Cửa phòng tắm mở ra. Cô nhắm chặt hai mí mắt lại và giữ bản thân ở nơi xa nhất của tấm đệm, nín thở khi anh đi đến giường.

Cô nghe thấy tiếng xột xoạt nhỏ khi anh trượt tấm phủ ra, cảm thấy tấm đệm lún xuống bởi sức nặng của anh và tiếng thở dài nhỏ khi cuối cùng đầu anh đặt trên gối.

Sự tĩnh lặng dường như trườn về phía cô từ mọi góc tối trong phòng, quấn quanh cô, nó khiến cô khó thư thái để đi vào giấc ngủ. Hai chân cô cảm thấy không thoải mái và cô mong mỗi thoát khỏi sự căng ra của chúng nhưng cô không muốn chạm vào đôi chân dài của anh.

Cô nhắm hai mắt lại và cố gắng đếm lùi từ 1000 nhưng cô chỉ mới đếm tới 927 khi cô nghe thấy Marc bật đèn ngủ bên cạnh giường và cảm thấy anh di chuyển về phía cô.

Cô mở choàng mắt ra nhìn thấy anh đang chống đỡ bằng một bên khuỷu tay, miệng anh nhếch lên khi anh nhìn xuống cô. “Em luôn khó ngủ khi ở trên giường sao?” anh hỏi.

“Tôi chưa từng ngủ với...” Cô dừng lại nửa chừng khi cô nhận ra cô vừa nói cái gì, hai gò má nóng lên từ bên trong.

Nụ cười rời khỏi môi anh. “Ý em là trong quá khứ em yêu họ rồi rời khỏi họ. Lấy thù lao và sau đó đi tiếp?”

“Ý tôi không phải chính xác như thế”.

Marc ước gì anh có thể kiểm soát sự ghen tị đã công kích anh mỗi khi anh nghĩ đến việc cô ngủ cùng với em trai anh và Chúa biết còn bao nhiêu gã đàn ông khác nữa, nhưng nó đã ăn mòn anh một cách không thương xót. Anh có thể hình dung cô đã đi từ chiếc giường này đến chiếc giường khác trong kế hoạch săn tìm người trả giá cao nhất. Không phải những kinh nghiệm của anh với phụ nữ trong quá khứ đã dạy anh hay sao? Tiền chính là thứ thuốc kích thích tình dục lớn nhất dành cho những người phụ nữ háms lợi, và mặc dù Nina là một diễn viên xứng đáng giành giải Oscar với đôi mắt mở to ngây thơ, anh phải nhớ đó chỉ là hành động có chủ đích và cuối cùng nó sẽ mất đi.

“Chính xác ý em muốn nói là gì?” anh hỏi, không thể nào xóa bỏ sự khinh miệt ra khỏi giọng nói mình. Cô liếm ướt môi và nhìn vào mạch đang đập nơi cổ của anh hơn là nhìn vào ánh mắt của anh. “Tôi không muốn tranh luận với anh. Tôi mệt và nó chỉ khiến mọi thứ trở nên tồi tệ hơn thôi”.

“Đã bao giờ em trải qua nguyên đêm cùng với em trai tôi hay em chỉ phục vụ nó rồi sau đó rời đi nhanh đến mức em có thể?”

Nina nao núng khi nghe thấy lời lẽ thô lỗ của anh, cơn tức giận dâng lên trong người cô. Đúng thế, em gái cô là một kẻ chung chạ bừa bãi nhưng cô chắc chắn như quỷ rằng nó không phải là gái điếm và cô cảm thấy phần nộ khi anh ám chỉ đến nó.

“Điều đó không phải là thứ dễ tiện”, cô đáp trả lại.

“Đã bao giờ em trải qua nguyên đêm với nó chưa?” anh hỏi lần nữa.

“Đó không phải là việc của anh”. Cô khép mắt lại lần nữa và quay lưng về phía anh.

Bàn tay anh đi đến vai cô và quay người cô lại, nét mặt kiên quyết khi anh giữ lấy ánh mắt của cô. “Nó đã bao giờ trả tiền để em quan hệ với nó chưa?”

“Anh nghĩ cái gì vậy?” cô nói kèm theo sự thách thức trong giọng nói. “Anh là người nghĩ mình hiểu rõ Andre hơn tôi mà. Anh nghĩ tôi sẽ làm những thứ như thế hay sao?”

Marc muốn tin cô nhưng tất cả những gì em trai anh đã nói chỉ rõ những tội lỗi của cô. Ngoài ra, khoản tiền anh đưa cho cô đã biến mất gần như ngay khi chúng được chuyển vào.

Sau một khoảng thời gian căng thẳng mà dường như kéo dài bất tận, anh buông cô ra. Anh xoay người tắt đèn, nằm xuống và nhắm mắt lại, ước gì anh có thể thức dậy mỗi buổi sáng tìm thấy người phụ nữ anh quan tâm là người khác thay vì người phụ nữ đã hủy hoại em trai anh.

“Marc?” Nina thì thầm trong bóng tối vài phút sau đó, nhưng không có bất cứ câu trả lời nào ngoại trừ tiếng thở đều đặn cho biết anh đã ngủ say.

Cô nằm ngửa ra và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Giá như cô có thể dễ dàng ngủ say như thế, cô nghĩ kèm theo sự oán giận. Lương tâm của cô sẽ giữ cô thức giấc suốt này.

Thỉnh thoảng vài lần khi trời vẫn còn tối Nina nhận thức rõ cánh tay mạnh mẽ của Marc ôm lấy cô, cơ thể to lớn ấm áp phía sau khiến cô cảm thấy an toàn theo cái cách cô chưa bao giờ cảm thấy.

Cô di chuyển một chân và cảm thấy hai chân rắn chắc đầy lông của Marc quấn lấy chân cô. Anh thì thầm điều gì đó trong giấc ngủ và cái ôm của anh siết chặt thêm, một bàn tay của anh nhẹ nhàng khum lấy ngực cô xuyên qua làn áo ngủ bằng vải cotton.

Cô nhắm mắt lại và cố gắng trở lại giấc ngủ nhưng cô không thể nào phát lời sự khuấy động nóng bỏng lớn dần lên của anh nơi lưng cô. Cô cảm thấy nó căng ra tựa vào cô, nhiệt độ từ cơ thể anh làm tan chảy cô như socola đặt bên dưới ngọn đèn hàn. Cô cảm thấy cơ thể mình đáp trả lại, ngực cô căng cứng lên, cơ bụng siết chặt lại và cảm giác kích thích nhẹ bỏng giữa hai đùi.

Cô hít thở không đều đặn khi anh bắt đầu dụi mũi vào cổ cô, miệng anh chơi đùa với những giác quan của cô.

“Mmm”, anh thì thầm tựa vào làn da cô, miệng anh di chuyển cù vào cô. “Em có vị thật tuyệt”.

“Em - em sao?” Cô hơi run rẩy khi lưỡi anh len vào bên trong vành tai của cô.

“Mmm” Miệng anh hướng đến miệng cô, lớn vỗ ở bên trên, không khí di chuyển qua khi anh nói mơn trớn trên môi cô. “Delizioso”. [29]

[29] (Tiếng Ý) tuyệt vời

Cô nhắm mắt lại khi anh thu ngắn khoảng cách giữa họ, nhẹ nhàng ấn môi mình vào môi cô, lưng cô nằm trên nệm kèm theo tiếng thở dài thỏa mãn thoát khỏi môi. Nó không giống như tất cả những nụ hôn của anh trước đây. Nó từ từ và kích thích, không hề che giấu sự khẩn cấp nhưng cũng không kém phần trêu người. Cô cảm thấy cơ thể mình tan chảy ra trong cái ôm lỏng lẻo của anh, cách mà cột sống cô mềm ra tựa vào mặt nệm, hai chân nhẹ nhàng quấn lấy bởi chiều dài và sức mạnh hai chân của anh.

Nụ hôn của anh sâu hơn kèm theo sự vuốt ve từ lưỡi anh, sự di chuyển nhục dục ấy bắn những mũi tên nhu cầu vào nơi sâu kín nhất của cô. Cô có thể cảm nhận cơ thể mình đang gào thét đòi thêm. Cô rên rỉ trên miệng của anh khi anh đưa tay xuống phần hông mềm mại của cô, những ngón tay xò rộng ra kéo cô lại gần hơn nơi khuấy động của anh - nơi đang căng cứng lên với đam mê.

“Anh muốn em một cách tồi tệ”, anh nói trên miệng của cô. “Anh nghĩ mình chưa từng muốn ai một cách nhiều đến thế”.

Cô hít sâu vào khi anh nhấc viền áo ngủ của cô lên, trượt từ từ bàn tay lên chiều dài đùi của cô ngay lập tức nhắc cô nhớ tại sao cô lại nằm trên giường anh lần đầu tiên.

“Em không thể”. Cô bắt lấy tay anh để ngăn anh lại, sự xin lỗi ẩn trong mắt cô khi nó nhìn vào anh. “Chu kỳ của em, nhớ chứ?”

Anh nhìn xuống cô trong một lúc lâu, đôi mắt anh quá đen khiến cô cảm thấy bản thân bị chìm đắm vào chiều sâu như màn đêm đó.

“Anh không muốn em phải xấu hổ vì những điều như vậy”, cuối cùng anh nói. “Đó là một việc bình thường mà người phụ nữ khỏe mạnh nào cũng trải qua”.

“Em biết. Em xin lỗi”.

“Em đã xin lỗi quá nhiều rồi đó”. Anh trao cho cô nụ cười hài hước. “Em có cần thứ gì khác để lấy nó người em không?”

Ánh mắt Nina lẩn tránh ánh mắt của anh, hai gò má cô ngay lập tức ửng lên. “Không! dĩ nhiên là không rồi”.

“Anh chỉ hỏi thôi mà”. Anh nhẹ nhàng gạt sợi tóc ra khỏi miệng cô để đem ánh mắt cô trở lại với anh như anh đã dự định. “Nina, đôi khi anh nghĩ rằng em đang cất giấu một điều gì đó không muốn cho anh biết. Một điều gì đó rất quan trọng”.

Anh nhìn cổ họng của cô di chuyển lên xuống khi cô nhẹ nuốt xuống, sự lo lắng ẩn hiện trong đôi mắt xám biểu thị sự không thoải mái đang tăng lên.

“Em có thể đang che giấu điều gì chứ?”

“Anh không biết”. Anh nhìn những cảm xúc đang lướt ngang qua gương mặt cô. “Anh đang cố gắng tìm ra xem Nina thực sự là ai nhưng anh không tìm thấy gì cả”.

“Em khó là chính mình khi ở quanh anh” cô nói, lơ đãng nắm lấy tấm trải giường.

“Tại sao chứ?” anh hỏi. “Bởi vì em trai của anh sao?”

Không, bởi vì em gái của em, cô muốn nói thế nhưng cô không thể.

“Lúc nào anh cũng tức giận với em”, thay vào đó cô nói. “Em chưa từng đối mặt với những thứ cảm xúc như thế”.

Cô nghe thấy tiếng thở dài nặng nhọc của anh. “Em nói đúng. Cái chết của Andre đến không bao lâu sau cái chết của mẹ đã hạ gục anh. Anh không phải là bản thân mình nữa. Đôi khi anh tự hỏi mình có thể trở lại là mình lần nữa hay không. Nhưng anh biết những gì anh đã nói về việc chúng ta hòa hoãn vì lợi ích của Georgia”.

Cô hướng mắt về anh, nét mặt mềm mại thấu hiểu. “Anh biết em hiểu điều đó mà”.

Anh trao cho cô nụ cười méo mó. “Đúng, anh cho rằng em hiểu. Em cũng mất đi nó cho dù em đã nói rằng em không yêu nó, thì nó vẫn là cha của Georgia và điều đó phải có ý nghĩa gì đó”.

“Nó có ý nghĩa rất nhiều”, cô nói một cách nhẹ nhàng.

Marc nằm xuống kèm theo tiếng thở dài sâu.

“Chúng ta tốt hơn nên ngủ lại thôi, Nina”, anh nói và hai mắt nhắm lại.

Nina nhìn anh trong một lúc lâu. Những đường nét khó chịu bình thường trên gương mặt anh trở nên thư thái hơn những gì cô từng thấy trước đây. Cô muốn chạm vào nó bằng những ngón tay của mình và lần theo hàng lông mày thanh tao của anh, cảm giác sống mũi của anh nơi mà nó trông có vẻ như đã bị gãy một lần trong quá khứ. Cô muốn ấn môi mình lên viền môi của anh, cảm nhận cách môi anh đáp trả lại cô, tham gia cùng với cô, giao hòa với cô.

“Marc?” Cô khẽ thì thầm tên anh.

“Mmm?”

“Em muốn anh biết rằng em đã nghĩ anh là một người cha phù hợp tuyệt vời dành cho Georgia”.

Cô cảm thấy anh với tay ra chạm vào tay cô, những ngón tay thon dài của anh ngay lập tức ấn lấy ngón tay cô. “Cảm ơn em”, anh nói. “Anh yêu con bé như thể con bé chính là con gái của anh”.

“Em -” Cô dừng lại, con tim như nhận một nhát búa nặng ngay lồng ngực.

Cô chờ đợi trong thinh lặng đau đớn vì anh, bụng cô quặn thắt, tim đập điên cuồng cho đến khi cô có thể cảm thấy tiếng của nó trong tai mình. Nhưng hơi thở của anh đều, ngực nâng lên hạ xuống chứng tỏ anh đã ngủ say.

Nina thoải mái nằm xuống bên cạnh anh, hơi thở của cô trở lại bình thường khi cô nhận ra bí mật của cô vẫn còn được an toàn.

Nhưng nó đã gần lộ ra.

Không bao lâu nữa.

14. Chương 14

Nina thức dậy vào sáng ngày hôm sau nhận ra Marc đang nằm đó chống một khuỷu tay đỡ lấy cơ thể và lặng lẽ ngắm nhìn cô. Cô cảm thấy hai gò má mình đột ngột ửng đỏ lên và cô ước gì cô có được sự tự tin như em gái mình để cô có thể thức dậy với một người đàn ông cường tráng nằm bên cạnh mà không hề thấy xấu hổ.

Cô di chuyển rời khỏi giường khi tay anh đã đi xuống nắm lấy tay cô và ngừng cô lại.

“Không, đừng bỏ đi. Lucia đang chăm sóc cho Georgia. Em có quyền được tận hưởng vài buổi sáng yên bình. Em cảm thấy thế nào rồi?”

Cô dời ánh mắt mình đi nơi khác. “Em ổn. Cơn chuột rút đã qua rồi”.

“Vậy thì tốt”. Cô nghe thấy tiếng anh rời khỏi giường nhưng cô không có cơ hội liếc nhìn về phía anh, cô không thể chắc chắn mình có thể đối phó khi nhìn thấy cơ thể không hề có quần áo che chắn của anh. “Anh có những kế hoạch dành cho em”.

“Những kế hoạch?” Cô nhìn anh một cách ngần ngại.

Anh mặc áo choàng tắm vào người. “Đây là lần đầu em đến Sorrento, đúng không? Anh nghĩ nó sẽ tốt nếu như chúng ta để cho Lucia chăm sóc Georgia sáng nay trong khi anh đưa em đi đây đó. Chúng ta có thể đến nhà thờ San Francesco [30] và dùng bữa trưa tại một trong những nhà hàng tại trung tâm Sorrento, Piazza Tasso. Ngày mai chúng ta có thể khám phá di tích Pompeii [31] và lái xe đến Positano [32] để ăn trưa”.

[30] Đây là hình ảnh nhà thờ San Francesco, Sorrento, Ý

images

[31] Di tích Pompeii được người ta xem là lý do chính để ghé thăm Naples. Mọi người có thể tìm hiểu thêm tại địa chỉ: [.adventure-travel-tales-and-t ... mpeii.html](#). Và đây là vài hình ảnh của nó.

images

images

[32] Positano là một đô thị (comune) thuộc tỉnh Salerno trong vùng Campania của Ý. Đô thị nằm trên ngọn đồi dốc ra phía biển. Đây là quang cảnh của Positano. Đây là quang cảnh của Positano.

images

“Anh có chắc là Georgia sẽ -”

“Con bé sẽ ổn mà”, anh khẳng định lại với cô. “Cha anh sẽ muốn trải qua thời gian còn lại của mình cùng với con bé, dĩ nhiên là dưới sự trông nom của Lucia. Với những gì đã xảy ra tối hôm qua, anh nghĩ tốt nhất hai chúng ta không nên ở đây”.

Nina đồng ý nhưng cô không nói ra. Cô vẫn còn cảm thấy không yên vì cuộc trao đổi giữa Marc và cha anh. Không nghi ngờ gì Vito Marcello là người đàn ông đang đau ốm và chứng nghiện rượu của ông có liên quan đến Marc, nhưng khi cô cân nhắc lại nỗi đau mà ông đã trải qua gần đây, cô khó có thể dùng nó để chống lại ông.

“Nếu không có gì thì em có thể...”, cô để lộ ý muốn, lần nữa hạ tầm mắt xuống.

Dường như trải qua một lúc lâu trước khi anh đáp lời. “Em chỉ cần là chính em, Nina. Em không cần phải làm thêm bất cứ điều gì”.

Những lời nói của anh như con dao găm vào tim cô. Giá như cô có thể là chính mình!

Sáng nay trời đầy nắng và quang đãng, những con đường trải sỏi đông đúc với những du khách khao khát ngắm nhìn phần tuyệt đẹp của Bờ biển Amalfi [33]. Quang cảnh nhìn ra từ công viên phía trên khu trung

tâm Piazza Tasso tuyệt đẹp và Nina không thể nào ngừng những cảm xúc đó như thể tất cả nỗi lo lắng và sợ hãi đã dần dần biến mất với những cơn gió lượn nhẹ qua mái tóc khi cô đối mặt với biển.

[33] Bờ biển Amalfi (tiếng Ý: Costiera Amalfitana) là một đoạn bờ biển trên bờ biển phía nam của bán đảo Sorrentine ở tỉnh Salerno, miền Nam nước Ý. Bờ biển Amalfi là một điểm đến du lịch phổ biến. Bờ biển Amalfi nằm trong một khí hậu Địa Trung Hải, mùa hè ấm áp và mùa đông ôn hòa. Nó nằm trên bờ biển phía nam tương đối dốc của bán đảo Sorrentine.

Toàn cảnh của thị trấn Amalfi nhìn thấy từ bến tàu với Nhà thờ chính tòa Amalfi ở trung tâm.

images

Sự đồng hành của Marc giống như thứ thuốc kích thích mạnh mẽ; cô càng có được, cô càng muốn thêm. Cô thu lấy hình ảnh của anh vào trong, lấp đầy ý nghĩ những điều khiến cô yêu anh: vóc dáng cao lớn uy nghi, đôi mắt đen hơn màn đêm mà bây giờ không hề có chút vết tích cứng nhắc lúc trước, viền môi mềm ra hiện diện một nụ cười thay thế cho sự khinh miệt và cái cách tay anh nắm lấy tay cô, những ngón tay thon gầy của anh đan xen vào những ngón tay của cô như thể anh không muốn để cô rời đi.

Anh bước đi bên cạnh cô, bờ vai rộng tựa vào vai cô khi anh chỉ cho cô xem những nơi được yêu thích, chất giọng trầm của anh vuốt ve cô giống như sự âu yếm dịu dàng. “Theo như truyền thuyết, tại nơi này của Sorrento, Ulysses đã nghe thấy giọng hát quyến rũ của Sirens, những người con gái đẹp cố gắng lôi kéo những chàng thủy thủ khi đi qua nơi này”. [34]

[34] Đây là một truyền thuyết nổi tiếng của Hy Lạp. Odysseus được biết đến với cái tên anh hùng Odyssey. Sử thi này mô tả chuyến hành trình khi ông cố gắng trở về nhà sau cuộc chiến thành Troy và tái khẳng định vị trí của mình như là vua hợp pháp của Ithaca. Họ đi men theo đất của Sirens, nằm giữa quái vật sáu đầu Scylla và xoáy nước Charybdis, và đổ bộ lên các hòn đảo của Thrinacia. Sirens là ba người phụ nữ nguy hiểm có đôi cánh như loài chim, được khắc họa là sự quyến rũ những người thu hút các thủy thủ gần đó với âm nhạc và tiếng nói mê hoặc của mình để khiến các con tàu bị đắm bởi những dây đá trên hòn đảo của họ.

Odysseus tò mò muốn xem các Sirens như thế nào. Vì vậy, theo lời khuyên của Circe, ông đã cho tất cả thủy thủ của mình sáp ong nhét vào tai và trói ông vào cột buồm, mặc cho ông có van xin như thế nào. Khi ông nghe bài hát đó, ông ra lệnh cho các thủy thủ cởi trói cho ông nhưng họ trói càng chặt thêm. Và họ đã ra khỏi đó bình an vô sự.

images

Nina nhìn ra phía mặt nước lấp lánh, dùng tay che mắt khỏi ánh mặt trời khi cô cố gắng tập trung vào những gì anh đang nói thay vì cách môi anh di chuyển khi nói và cơ thể cô xốn xang như một đàn bướm vỗ cánh mỗi khi anh nhìn cô.

“Nó thật đẹp”, cô nói, sau khi dừng lại một lát, cô quay người lại và ngược nhìn anh. “Anh phải rất nhớ nơi này khi anh sống ở Sydney”.

Ánh mắt của Marc rời khỏi ánh mắt cô để nhìn về phía mặt nước. “Đúng thế, nhưng sau khi mẹ anh qua đời anh cảm thấy mình cần phải rời khỏi nơi này”. Anh thở dài và quay lại nhìn xuống cô, tựa lưng vào thanh chắn bảo vệ. “Cha anh đã quyết định Andre sẽ đảm trách chi nhánh tại Sydney nhưng rõ ràng sau một khoảng thời gian, nó không thể đẩy mạnh việc kinh doanh”.

Nina nín thở, tự hỏi có phải anh đang định phá vỡ lời hứa đính hôn và khiến trách em gái cô - và lúc này là cô - về việc làm Andre sao lãng công việc, nhưng trước sự ngạc nhiên của cô anh đã không làm thế.

“Andre là người của những bữa tiệc, không phải một chủ ngân hàng thương mại, nhưng cha anh không muốn thừa nhận điều đó. Ông bức bối với thực tế rằng anh có thể giải quyết công việc tốt hơn đứa con trai yêu của ông”, anh nói tiếp. “Nhưng anh nghĩ, nếu nó còn sống thì cậu em trai được nuông chiều từ bé của anh rồi cũng sẽ phải kết thúc giống như cha anh bây giờ - một người đàn ông gay gắt đau khổ dùng rượu để giữ cho bản thân có thể bước tiếp”.

Cô đặt tay mình lên tay anh, những ngón tay của cô đan vào ngón tay anh, nét mặt đầy vẻ thông cảm khi cô giữ lấy ánh mắt của anh. “Marc, em biết anh không tin điều này, nhưng em biết việc là một đứa trẻ

không được yêu mến nó như thế nào. Nó khiến ta tổn thương quá sâu sắc khi nghĩ rằng cho dù ta có cố gắng đến thế nào ta cũng không bao giờ trở thành người được quan tâm nhất”.

Có thứ gì đó lóe lên trong ánh mắt của Marc và cái cau mày nhỏ xuất hiện nơi trán của anh. Anh nhìn cô một cách chăm chú và nói. “Anh nghĩ em là con một chứ”.

Nina đóng băng.

“Làm sao em có thể biết việc là một đứa trẻ không được yêu mến có cảm giác như thế nào khi em là con một chứ?” anh hỏi khi cô không trả lời.

Sự thinh lặng dường như bất tận khi cô điên cuồng tìm thứ gì đó để nói.

“Em - em muốn nói là em hình dung nó giống thứ gì - có thể cảm nhận theo cách đó” Câu nói ngắt quãng của cô chẳng giúp ích gì.

Chỉ trước khi anh đáp lời, nhưng Nina cảm thấy như thể cả thế kỷ đã trôi qua.

“Chúng ta nên trở về”, anh nói, nhắc người khỏi thanh chắn và cầm lấy tay cô. “Mặt trời đang bắt đầu thiêu đốt gương mặt của em đó. Anh đáng lẽ nên nghĩ đến việc nói em đem theo một cái nón”.

Nina bước đi không vững trên hai chân khi anh đưa cô trở lại xe, tim cô đập điên cuồng khi cô sắp đến gần sự kết thúc của trò chơi này.

Những ngày kế tiếp trôi qua cũng giống như vậy. Mỗi buổi sáng Nina thức dậy cùng với vòng tay của Marc quanh người, cơ thể ấm áp đầy che chở, mặc dù anh không chạm vào cô một cách thân mật thì cơ thể cô cũng trở nên nhúc nhối vì sự sở hữu của anh. Sau bữa sáng anh sẽ đưa cô ra ngoài trong khi Lucia chăm sóc cho Georgia, vì thế Vito có thể trải qua thời gian cùng với con bé trong khu vườn riêng yêu thích của ông.

Nina bị lôi cuốn bởi quang cảnh tại Pompeii. Những tòa nhà đổ nát cùng với những bi kịch lịch sử, những di tích cổ xưa, bao gồm những xác người bị chôn vùi bởi tro tàn của núi lửa, máu huyết cô lạnh lại khi cô đứng đó ngắm nhìn họ, tự hỏi những người này có cảm giác như thế nào khi cố gắng thoát khỏi cơn thịnh nộ của Núi Vesuvius.

“Họ thật đáng thương”, cô nói khi họ trở ra phía bên ngoài. “Em nghĩ họ không có thời gian để trốn thoát, không có nơi nào để chạy trốn, không có hy vọng bảo vệ những người họ yêu thương...”

Marc nhìn xuống cô với vẻ mặt băn khoăn khi cô nhìn bao quát quang cảnh khu di tích cổ xưa. Lúc này anh không thể nào không nghĩ rằng cô là một người phụ nữ trẻ có suy nghĩ chín chắn với một trái tim nhân hậu. Bây giờ người phụ nữ điểm dàng ích kỷ lúc trước đâu rồi? anh tự hỏi.

Trong những buổi tối đầu tiên, Vito Marcello đều ăn tối một mình trong phòng của ông, chỉ thị xuống, thường là vào phút cuối cùng, rằng ông không muốn ăn tối cùng với họ, nhưng vào tối ngày thứ 4 khi Nina bước xuống cầu thang ngay sau Marc một lúc cô nhìn thấy Marc cùng với cha anh đang chờ cô ở phòng ăn.

Lúc đầu bữa ăn có vẻ không được tự nhiên nhưng Nina hiểu rõ rằng Vito Marcello đang cố gắng chuộc lỗi về sự khiếm nhã của ông vào bữa tối đầu tiên cô đến biệt thự. Ông cũng cố gắng không uống quá nhiều rượu.

“Georgia là một đứa xinh đẹp”, ông nói. “Ta rất thích khi được ở bên con bé mỗi buổi sáng. Cảm ơn cô vì đã cho phép ta có quyền đó”.

“Cháu rất vui khi ngài thích con bé, Signore Marcello” Nina nói một cách dịu dàng. “Con bé rất đặc biệt”.

Ông nhìn cô buồn bã và nói thêm. “Lucia đã nói cho ta biết cô là một người tốt. Và con trai ta đã nói cho ta biết cô nói được ngôn ngữ của chúng ta, ta phải xin cô tha thứ cho ta về những lời lăng mạ ta đã nói về cô tối hôm trước”.

“Không có gì đâu ạ. Cháu đã quên tất cả rồi”.

Ông làm thông cổ họng và nói tiếp. “Ta cũng phải xin lỗi cô về lá thư ta đã gửi cho cô. Những điều ta đã nói... không thể nào tha thứ được. Ta rất ngạc nhiên khi cô vẫn đồng ý kết hôn với Marc khi cô có thể dùng nó để chống lại chúng ta”.

Nina ngồi bất động. Nadia đã đề cập đến lá thư mà cha của Andrei đến nhưng nó không cho cô xem nội dung lá thư. Vito có đúng không? Vẫn còn có cách để cô không phải kết hôn với Marc nhưng em gái cô đã giấu không cho cô biết sao?

Cô cảm thấy Marc đang chăm chú nhìn cô và cô quay lại với cha anh. “Tất cả những gì chúng ta làm và nói là do tình thế bắt buộc, thưa ngài”.

“Cô thật nhân từ”, Vito nói. “Ta không nghĩ cô sẽ như thế. Ta e rằng Andre đã không biết đến những tính cách đẹp đẽ của cô”.

Nina thấy cô gần như không thể giữ lấy ánh mắt của ông. Nói dối một người lớn tuổi, một người đang cận kề cái chết làm cô cảm thấy mình thật đáng bị khiển trách mặc cho động cơ khiến cô phải làm thế. Cô nhìn xuống, tự hỏi làm thế nào cô có thể vượt qua bữa ăn tối này chứ. Phía ngoài có tiếng gõ cửa và một nhân viên bước vào khi Vito cho phép và lịch thiệp thông báo với Nina cô có điện thoại.

Cô cảm thấy ánh mắt của Marc đang nhìn khi cô đứng dậy rời khỏi bàn ăn, hai chân run lên khi cô đi đến nghe điện thoại trong thư viện. Cô đóng cửa lại, hít một hơi thật sâu, nhắc điện thoại lên và đưa đến gần tai. “Xin chào?”

“Nina, là em, bản sao của chị đây”, Nadia nói kèm theo tiếng cười khúc khích.

Bàn tay của Nina nắm chặt lấy ống nghe. “Làm sao em có được số điện thoại này? Chị đã bảo em đừng gọi cho chị mà! Nó rất nguy hiểm”.

“Chắc chắn em có thể gọi cho chị gái của mình”, Nadia nói một cách hờn dỗi. “Người chị vừa kết hôn với anh chàng tỉ phú của em ạ”, cô nói thêm kéo dài giọng mang ý gợi nhớ.

“Em đã lên kế hoạch cho điều này phải không? Em đã không cho chị xem lá thư đó”, Nina hỏi. “Em đã để chị nghĩ rằng chị không còn lựa chọn nào ngoài việc làm theo những gì Marc và cha của anh ấy nói, em không hề nói cho chị biết chị có cách để thoát khỏi nó”.

Nadia cười lặng lẽ một cách thích thú. “Chị nghĩ quá đơn giản thôi. Bây giờ ai mới là người thông minh trong hai chúng ta chứ? Chị nghĩ rằng mình quá thông minh với tám bằng đại học và việc thông thạo nhiều ngôn ngữ nhưng chị thậm chí không thể thoát khỏi kế hoạch trả thù của gia đình Marcello”. “Em muốn gì chứ?” Nina quát lên. ““Chị đã chuyển tiền vào tài khoản cho em rồi mà. Đừng nói với chị là em đã xài hết nó rồi”.

“Thực sự đúng thế”, Nadia trả lời. “Đó là lý do tại sao em đang gọi cho chị đây. Em muốn thêm”.

“Em muốn thêm nữa?” Nina tức tối.

“Nghe em nói, Nina, Em muốn nhận được tiền mỗi ngày, bắt đầu từ ngày mai”

“Nhưng chị không có...”

“Yêu cầu chồng chị đưa thêm cho chị”, Nadia cắt ngang lời cô. “Em muốn chị đưa toàn bộ cho em. Đó chỉ là công bằng thôi, không phải sao? Chị có đứa bé vì thế em phải có được số tiền đó chứ”.

“Chị không thể tin được những điều mình đang nghe. Chuyện gì đã xảy ra với Bryce Falkirk và bộ phim tâm cơ của anh ta?”

“Giống như hầu hết những gã mà em có quan hệ, hắn ta cho em thấy sự xa hoa của hắn và bỏ em mặc kệ”, Nadia nói. “Đó là lý do tại sao em phải phụ thuộc vào chị”.

“Chắc chắn đó là do lỗi của em phải không?”

“Chỉ một cú điện thoại thôi, Nina”, Nadia nhắc nhở một cách lạnh lùng. “Hay có thể em sẽ bớt chút thời gian đến gặp chồng chị. Điều đó thậm chí còn có hiệu quả hơn, chị đồng ý không?”

“Em sẽ không dám làm thế” Nina nói xuyên qua hàm răng nghiến chặt lại.

“Ồ, thế sao?” Nadia thúc dục.

“Anh ấy sẽ đem Georgia khỏi chị mà không hề có chút chần chừ”, Nina nói. “Con bé sẽ bị tổn thương; Bây giờ con bé nghĩ chị là mẹ của nó”.

“Chị nghĩ em quan tâm đến điều gì sẽ xảy ra cho đứa bé đó sao? Thứ em quan tâm là tiền thôi, Nina.

Chỉ cần làm theo những gì em nói và bí mật nhỏ của chị sẽ được an toàn. Bây giờ thì tạm biệt chị”. Nina đặt điện thoại xuống và đi trở lại phòng ăn với con tim chùn xuống. Cô biết cô không còn lựa chọn nào ngoài việc nói cho Marc toàn bộ sự thật trước khi em gái cô làm điều đó trước, nhưng cô không thể hình dung cô sẽ phải làm thế nào. Cô làm sao có thể nói những lời đó ra mà không kích động cơn thịnh nộ của anh chứ? Anh có quyền nổi giận vì những gì cô đã làm.

Marc đứng dậy rời khỏi bàn khi cô đến. “Mọi thứ ổn cả chứ, Nina? Trông em như thể vừa nhận được tin không tốt”.

“Không... không có gì quan trọng cả”. Cô ép bản thân nở nụ cười với Marc và cha của anh. “Cháu xin lỗi vì làm gián đoạn bữa ăn”.

“Không sao”, Vito nói, ngoác người giúp việc đứng gần đó. “Dù sao ta cũng đang định đi nghỉ sớm. Ta cảm thấy rất mệt. Buonanotte”

Marc chờ cho đến khi cha anh đã rời đi trước khi với tay ngang qua bàn nắm lấy tay cô, ánh mắt anh giữ lấy cô. “Em biết anh nghĩ chúng ta sẽ làm cái gì không, cara?”

“K-Không...chúng ta sẽ làm gì ạ?”

Anh từ từ mỉm cười và đứng dậy rời khỏi bàn, kéo cô theo anh. “Anh nghĩ chúng ta nên làm giống như cha anh và đi nghỉ sớm thôi. Trong khi em đang nói chuyện điện thoại Lucia đã bảo đảm với anh rằng Georgia vẫn còn đang ngủ rất say và chúng ta sẽ có nguyên đêm ở bên nhau. Đây là lúc chúng ta hoàn thành cuộc hôn nhân của chúng ta theo đúng nghĩa của nó”.

“Marc... Em...” Cô ngừng lại giữa chừng. Một đêm trong vòng tay anh và sau đó cô sẽ nói hết với anh. Chắc chắn nó không quá nhiều để yêu cầu phải không? Cô sẽ trải qua cả cuộc đời mình trong sự hối tiếc nếu như cô không để anh làm tình với cô một cách chính thức, chỉ lần này thôi.

“Lần này anh sẽ không làm đau em”, anh nói, dùng một ngón tay vuốt ve phần lông mày lo lắng của cô.

Cô bước lại gần, yêu thích cái cảm giác khi cánh tay anh vòng quanh người cô, cô tin tưởng anh bằng tất cả trái tim mình. “Em biết”.

Anh dẫn cô lên lầu, cánh tay anh vòng quanh eo cô khi họ bước vào phòng của anh, tim cô đập nhanh khi anh đóng và khóa cửa lại khi họ bước vào bên trong.

Anh chạm nhẹ môi mình lên môi cô, một lần, hai lần rồi ba lần. Hai tay lướt khắp người cô, lưỡi anh nhẹ nhàng mà ấm áp khi anh chậm rãi cởi bỏ quần áo của cô trong khi cô cũng vụng về làm tương tự như thế với anh.

Anh kéo tấm trải giường ra và ngồi xuống, kéo cô xuống bên cạnh anh, quay người cô lại để cô nằm bên dưới anh khi anh hôn cô một cách cháy bỏng. Cơ thể cô đáp lại một cách cuồng nhiệt từng cái đẩy vào trên người của lưỡi anh, nhắc cô nhớ đến sự thân mật mà cô khao khát. Anh di chuyển miệng rời khỏi cô và lần lượt vuốt ve từng bên ngực sự ẩm ướt ấm áp từ miệng của anh kích thích cô, đưa cô vào nhu cầu mê loạn.

Cô hít sâu vào khi những ngón tay của anh dang rộng khắp nơi một cách thân mật trên cơ thể cô, những cái chạm đầy sở hữu thậm chí còn khiến cô hơi hoảng sợ.

Anh đưa một ngón tay vào, từ từ nhưng kiên quyết, chờ cho đến khi cơ thể cô chấp nhận trước khi anh tiến xa hơn. Cô quặn quại bên dưới sự âu yếm của anh, tứ chi rã rời khi anh khám phá nơi riêng tư của cô. Cô cảm thấy da thịt ngứa ran khi những ngón tay của anh chơi đùa với cô, những sự lo lắng căng thẳng tiêu tan cùng với những cảm xúc.

“Thư giãn nào, Nina”, Marc nói một cách dịu dàng. “Để anh yêu em nào”.

Nina nhắm mắt lại và để bản thân trôi dạt theo những cảm xúc mà anh đã khơi lên, tâm trí cô hoàn toàn trống rỗng khi từng đợt sóng nổi tiếp nhau xuyên qua cô. Cô mang máng nghe thấy tiếng thở hổn hển của ai đó và sau đó, choáng váng khi nhận ra rằng, chúng phát ra từng miệng của mình. Cô trôi lơ lửng, cơ thể cô có cảm giác như thể nó đã tan chảy vào sự ngọt ngào hạnh phúc này.

Marc chờ cho đến khi cô hoàn toàn thư giãn trước khi anh đi vào cô một cách cẩn thận, anh dùng tay chống đỡ sức nặng của mình.

Nina ngược lên nhìn anh một cách kinh ngạc, hai mắt mở to khi anh từ từ đi vào trong cô với sự dịu dàng đến nỗi cô cảm thấy muốn khóc.

“Em ổn cả chứ?” anh hỏi, bất động trong một lát.

Cô quán tay mình quanh người anh và kéo anh lại gần hơn, thích thú cái cảm giác sức nặng mềm mại như sa-tanh của anh đang căng cô ra.

“Em ổn... anh cảm giác... quá tốt”.

Anh cố gắng kiểm soát khi cơ thể cô quán chặt lấy anh, những lời nói của cô du dương cùng với những gì anh đang có cảm giác nó thật kì diệu. Anh từng làm tình rất nhiều lần, có thể không thường xuyên như em trai của anh, nhưng đủ để biết khi nào cái phản ứng hóa học đó là đúng đắn. Nhưng với Nina nó còn hơn thế nữa - nó có cảm giác thật tuyệt vời.

Anh cắn xuống lưỡi khi cô di chuyển bên dưới anh, cơ thể nhỏ bé của cô hòa hợp khít khao, anh nghĩ anh sẽ vượt qua tình huống gay go này trước khi anh có thể dừng bản thân lại. Anh cảm thấy các cơ của cô di chuyển cùng anh, sự mềm mại ấm áp của cô vuốt ve anh khi cô ôm anh gần lại. Anh đắm vào sâu hơn, khẽ thắm thì những tiếng rủa nếu anh làm đau cô, nhưng cô đơn giản thở dài đầy thỏa mãn, đầu cô ngã về sau, hai mắt mơ màng.

Anh hôn cô lần nữa, thích thú cảm giác làn môi mềm mại của cô đầu hàng trước sự xâm chiếm của lưỡi anh, sự tiến tới e thẹn của cô làm anh càng căng cứng thêm.

Mặc cho sự thiếu kinh nghiệm của mình, Nina có thể cảm thấy Marc đang cố đấu tranh. Cô có thể nhận thức trong cách anh cố kìm nén, như thể anh không buông thả mình hoàn toàn. Cô muốn anh buông thả mình, cô muốn anh rên rỉ gọi tên cô khi anh lấp đầy cô, cô muốn bay vút lên cao cùng với anh.

Cô hôn anh một cách nồng nhiệt, những ngón tay của cô luồn vào mái tóc dày của anh, hai chân cô đang rộng hơn để anh đi vào sâu hơn.

Anh rên lên khi anh đắm vào sâu hơn và nhanh hơn, những múi cơ sau lưng anh siết chặt lại khi bàn tay cô di chuyển trên chúng. Cô quần quai bên dưới anh, theo bản năng tìm kiếm sự gần gũi của anh.

Cô hít sâu vào khi tay anh đi xuống chạm vào cô, những ngón tay của anh tìm kiếm nơi đang đập rộn ràng của cơ thể cô.

Bây giờ nó đã khiến cô mất hết kiểm soát. Cô cảm thấy nó lại hình thành một lần nữa, sâu hơn và mãnh liệt hơn khi sự căng cứng nam tính của anh xâm chiếm cô, nơi riêng tư của cô giữ chặt lấy anh khiến cho anh căng cứng và nóng bỏng hơn.

Cô cảm thấy sự ngứa ran đầu tiên, sau đó là lần thứ hai một loạt dồn dập đánh gục cô, khiến cô choáng váng khi nó tác động mãnh liệt lên những giác quan của cô.

Cô cảm thấy Marc đột nhiên căng thẳng, sự bất động nhất thời của cơ thể anh báo trước cú đâm sâu đưa cả hai đến thiên đường. Cô cảm thấy anh trống rỗng ở trong cô, sự ấm nóng của anh liên kết với cô theo cách thức nguyên thủy nhất.

Cô ôm lấy anh, thưởng thức cảm giác anh gần bên đến mức có thể, sự thỉnh lặng giữa họ bình yên như những cánh hoa theo làn gió nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Cô cảm thấy anh di chuyển, chiều dài chân anh tựa vào chân cô gợi cô nhớ cô đã quán lấy anh một cách thân mật như thế nào, không chỉ là về thân xác. Tình yêu của cô dành cho anh lấp đầy mọi khoảng cách

trong cơ thể cô. Cô hầu như không thể thở mà không cảm thấy nó kéo đến mọi nơi, nó cảnh báo cô rằng anh không hề quan tâm đến cô một chút nào. Anh ưu tiên dành nó cho Georgia và sẽ luôn luôn là thế.

Cô quay đầu lại nhìn anh, những câu nói bày tỏ đã có sẵn trong đầu óc cô, khi cô nhận ra anh đã ngủ say.

“Marc?” Cô khẽ lắc anh.

Không có tiếng trả lời.

Cô thở dài và cuộn người vào sự ấm áp của anh; cô sẽ nói với anh vào sáng mai, nhưng tối nay cô sẽ nằm trong vòng tay anh - nơi cô hy vọng bằng cả con tim mình sẽ được ở nơi này mãi mãi.

Cô biết có cái gì đó không đúng ngay khi cô thức dậy vào buổi sáng hôm sau. Nơi bên cạnh cô trống rỗng và cô có thể nghe thấy những tiếng nói, những tiếng nói bối rối đầy khẩn cấp, vang vọng khắp nơi trong biệt thự. Cô nhìn vào thiết bị trông trẻ nhưng không có dấu hiệu nào cho thấy nó được kích hoạt suốt đêm.

Cô rời khỏi giường, mặc quần áo vào và chạy đến phòng của Georgia nơi cô nhận ra cháu gái cô vừa thức dậy, hai bàn tay nhỏ xíu của con bé mở ra khi con bé nhìn thấy Nina bước vào. Cô ôm con bé lại gần và quay người nhìn thấy Paloma bước vào phòng với nét mặt đau khổ.

“Có chuyện gì đã xảy ra vậy, Paloma?”

Người phụ nữ người Ý ngồi xuống cái ghế không xa đó, gương mặt cô xám lại. “Signore Marcello đã qua đời trong giấc ngủ vào tối hôm qua. Bây giờ Marc đang ở cùng với ngài ấy”.

“Ôi, không!” Nina khóc lên.

“Nó đã được dự tính từ lâu nhưng nó thật sự quá đau đớn” Paloma nói. “Mặc cho những lỗi lầm của ngài ấy, tất cả những người ở đây đều yêu mến ngài ấy”.

“Tôi có thể giúp được gì không?”

Paloma trao cho cô nụ cười buồn bã. “Cô đã làm nên những sự khác biệt trong thời gian ngắn ngủi cô ở đây, signora. Ngài ấy ra đi trong hạnh phúc, một người đàn ông cảm thấy bình yên khi được gặp đứa cháu nội duy nhất của ngài ấy”.

Trong những ngày tiếp theo Nina cảm thấy vô cùng đau đớn khi cô nhìn thấy Marc đối mặt với sự đau thương từ cái chết của cha anh cùng với việc kinh doanh và những việc trong gia đình. Bây giờ dự định nói cho anh biết sự giả dối của cô không thể thực hiện được. Anh hầu như không thể đối mặt với sự căng thẳng khi chuẩn bị đám tang cho cha anh và những cú điện thoại chia buồn từ khắp nơi trên thế giới. Cô làm những gì mình có thể, cố gắng đem những gánh nặng rời khỏi anh, ôm lấy anh trên giường vào ban đêm trong khi anh để mất mình trong vòng tay của cô, hết lần này đến lần khác, như thể sự hợp nhất cơ thể của họ là cách xoa dịu duy nhất anh có thể tìm để dịu lắng sự mất mát đau đớn này. Nhưng trong suốt ngày đó anh thường xuyên thu mình lại, gợi cô đến hình ảnh con sói cô độc không tin tưởng bất cứ ai đến gần nó.

Ngày sau đám tang Paloma thông báo với cô rằng Marc muốn nói chuyện với cô trong phòng làm việc của anh, nơi anh đang sắp xếp những giấy tờ của cha anh.

Anh ngược lên khi cô bước vào, rời khỏi bàn khi cô khép cửa lại. Cô đau buồn khi thấy anh trông mệt mỏi như thế nào, làn da màu ô-liu tự nhiên của anh trông có vẻ tái hơn và đôi mắt đen của anh có những nếp nhăn ngay tại khóe mắt mà cô chưa từng thấy trước đây.

“Anh muốn gặp em sao, Marc?”

“Anh có vài thứ phải nghĩ. Anh muốn nói chuyện với em về tương lai của Georgia”.

Cô cảm thấy trái tim mình đột nhiên chao đảo. Chắc chắn anh không nghĩ đến việc ly hôn quá sớm chứ? Có thể cái chết của cha anh khiến anh nhận ra anh không thể trói buộc bản thân vào cuộc hôn nhân không tình yêu một cách vô hạn định như thế này.

“Về tương lai gì của con bé ạ?” Cô hỏi một cách thận trọng.

“Anh muốn chính thức nhận nuôi Georgia”.

Cô nuốt nghẹn xuống, cố gắng tìm ra tiếng nói nhưng cô không thể vượt qua sự hoảng loạn vướng lại nơi cổ họng mình.

“Anh muốn trở thành ba của con bé chứ không phải một người bác”, anh nói tiếp. “Anh không thể làm gì để đem cha ruột của con bé trở lại, và khi thời điểm đến anh sẽ nói cho con bé nghe về cha ruột của nó, nhưng bây giờ anh muốn trở thành cha của con bé theo theo mọi cách có thể”.

Nina không biết phải nói gì. Cô đã nhìn thấy cách Marc đối xử với cháu gái anh, đôi mắt đen ám áp của anh ngập tràn tình yêu khi anh bế con bé trong vòng tay và chơi đùa cùng với con bé, thì thầm những từ ngữ yêu thương với con bé bằng chính tiếng mẹ đẻ của anh. Không ai có thể nghi ngờ việc anh là một người cha tuyệt vời nhưng cô không thể xúc tiến việc nhận nuôi hợp pháp khi cô thậm chí không phải là mẹ của đứa trẻ. Và ý nghĩ phải nói điều đó với anh bây giờ, sau tất cả những gì anh đã trải qua...

“Em trông có vẻ không có chút hăng hái nào”, anh nhận xét sau khoảng thời gian dài thinh lặng.

“E - Em không nghĩ đó là một ý kiến hay”.

“Tại sao?”

“Không ai có thể thay thế vị trí của Andre. Anh ta là cha của con bé cho dù anh ta không có mặt... tại đây. Em không muốn con bé nhầm lẫn với anh”.

“Chúa tôi, Nina. Anh sẽ làm mọi thứ mà một người cha sẽ làm. Anh sẽ lo lắng và bảo vệ cho con bé. Anh không thấy tại sao con bé phải gọi anh là Bác cả cuộc đời khi mà tất cả những gì anh muốn là được trở thành ba của con bé”.

“Anh không phải là ba của con bé”.

“Em nghĩ anh không biết điều đó sao?”

Cô nhìn anh trong một thời gian ngắn, cố gắng suy nghĩ lý do để thoái thác anh. “Em không đủ tin anh để anh bước thêm một bước khác”.

Anh thở dài bực tức. “Anh đã kết hôn với em, không phải thế sao? Điều đó hơn những gì em trai anh đã làm”.

“Anh chỉ làm thế vì nghĩa vụ thôi”.

“Chuyện đó thì có gì sai chứ? Chắc chắn em không mong đợi anh yêu em và hứa hẹn với em mãi mãi chứ?”

Cô tránh ánh mắt của anh. “Không, dĩ nhiên là không rồi, nhưng em không thể ngừng nghĩ anh có chuyện đang che giấu. Ngay khi em mất cảnh giác thì anh sẽ đem Georgia rời khỏi em. Anh đã đe dọa như thế không biết bao nhiêu lần”.

Anh lại thở dài một lần nữa. “Anh có thể hiểu được nỗi sợ hãi của em và anh xin lỗi vì đã dùng cách đó để đe dọa em, nhưng em hãy tin anh, anh phải làm thế vì an toàn của Georgia. Anh đã nghe quá nhiều điều về em và anh không tin em chăm sóc con bé theo cách mà con bé cần”.

“Bây giờ thì như thế nào?” cô hỏi, quay lại nhìn anh. “Bây giờ anh tin em sao?”

Anh trao cho cô cái nhìn suy xét trước khi trả lời. “Những mối nghi ngờ trước đây của anh đã được giải quyết. Tuy nhiên, anh sẽ trở nên vui hơn nếu như anh chính thức được xác nhận là cha của Georgia”.

“Em sẽ suy nghĩ về điều này”, cô nói, cố kéo dài thêm thời gian. “Anh cho rằng mình sẽ phải thỏa mãn với những gì đang có ở hiện tại, nhưng anh nói trước cho em biết, Nina, anh sẽ không ngồi yên cho đến khi anh lấy được những gì mình muốn”.

Nina hiểu từng từ anh nói. Cô nhìn thấy sự cứng rắn lấp lánh trong ánh mắt anh và sự kiên quyết nơi cằm của anh. Rắc rối duy nhất chính là việc anh đạt được mục đích phụ thuộc vào cô. Anh không bao giờ có thể trở thành người cha hợp pháp của Georgia, nhưng nó sẽ khác nếu như anh nhận ra sự giả dối của cô.

Hàng loạt những lời nói dối cô đã thêu dệt nên khiến cô rơi vào thế bế tắc, từng chút một khiến trái tim cô đau đớn khi cô nghĩ đến việc cô không những mất đi Georgia mà còn có cả Marc.

“Một điều khác anh muốn nói với em”, anh nói sau khoảng thời gian thỉnh thoảng. “Anh phải tham dự một bữa tiệc vào tối nay tại Positano. Anh không thể không đi - Có nhiều người muốn gặp anh trước khi anh quay trở lại Sydney. Anh biết anh thông báo quá gấp, nhưng anh muốn em đi cùng với anh. Lucia sẽ chăm sóc Georgia; Anh đã nói rõ với bà ấy rồi”.

Nina do dự.

“Em có kế hoạch khác sao?” anh hỏi, tông giọng sắc bén.

“Không. Dĩ nhiên là em không có kế hoạch nào khác”.

“Vậy chúng ta sẽ đi vào lúc 7 giờ. Mặc thứ gì đó thích hợp một chút; nó là một bữa tiệc trang trọng.”

Lucia trao cho Nina một nụ cười tán thành khi cô bước xuống lầu với bộ váy buổi tối bằng vải sa-tan đen ôm gọn lấy người, mái tóc dài được búi gọn nhưng hợp thời trên đỉnh đầu, vài lọn tóc xoăn ôm lấy gương mặt khiến cô trông thật quyến rũ nữ tính “Trông tôi được chứ?” Cô xoay một vòng trước bà quản gia.

“Tối nay cậu ấy sẽ không thể nào kháng cự lại cô, Nina”, Lucia nói.

Nina cảm thấy hai má mình nóng lên và cô giật giật dây áo trên vai để che đi sự xấu hổ của cô.

“Bà biết tại sao anh ấy kết hôn với tôi mà, Lucia”. “Đúng thế, nhưng có những thứ đã thay đổi, không phải thế sao? Cô đã cùng chia sẻ chiếc giường với cậu ấy như một người vợ thực sự. Đó là một việc tốt”.

Nina bắt gặp ánh mắt đen của bà. “Anh ấy không yêu tôi. Anh ấy căm ghét tôi vì những gì... những gì tôi đã làm với em trai của anh ấy”.

“Nhưng cô không làm bất cứ điều gì với em trai của cậu ấy, phải thế không Nina?” Lucia hỏi, chưa một lần rời ánh mắt khỏi cô.

Một sự sợ hãi nhỏ nơi sống lưng của cô. “Ý của bà là gì?”

Lucia mỉm cười đầy hiểu biết. “Cô có thể lừa được Signore Marcello nhưng tôi thì không. Chỉ cần vài ngày tôi đã biết cô không phải là mẹ của Georgia, không phải vậy sao?”

Bàn tay của Nina nắm chặt lấy tay vịn cầu thang. “Điều - điều gì khiến bà nói thế?”

“Cô thực sự không phải là người phụ nữ đã quyến rũ Andre”.

“T-Tại sao không?”

“Bởi vì tôi đã từng gặp người phụ nữ ấy trước đây”.

Nina nhìn chăm chăm bà trong sự hoảng sợ, bàn tay cô rơi khỏi thanh vịn. “Bà đã từng gặp Nadia sao?”

Lucia gật đầu. “Đúng thế. Cô ta đã đến nhà để gặp Andre. Tôi đã có mặt khi đó. Cô ta hội đủ những thứ tôi đã suy nghĩ: nông cạn và tự đắc. Cô ta thậm chí không thèm để mắt đến tôi. Đối với cô ta tôi chỉ là một người hầu vô danh. Vài ngày đầu khi cô đến tôi đã cảm thấy bối rối. Cô hành động giống như cô ta, vẻ ngoài giống như cô ta và thậm chí đến cả giọng nói cũng giống. Tôi bắt đầu có những nghi ngờ, và đến khi tôi nhận được cú điện thoại gọi đến, nghe được giọng nói y như cô thì cuối cùng tôi cũng nhận ra chuyện gì đang diễn ra. Chính tôi cũng có hai đứa con trai sinh đôi. Bây giờ chúng đã trưởng thành nhưng chúng vẫn thường xuyên hoán đổi vị trí cho nhau”.

Nina nuốt xuống một cách khó khăn. “Bà đã nói cho Marc biết chưa?”

“Không. Tôi nghĩ mình nên để cô nói điều đó với cậu ấy”. Nina cắn môi trong một lát.

“Cô biết đó, cô phải nói cho cậu ấy biết sự thật”, Lucia nói.

“Tôi biết điều đó”. Cô trao cho bà quản gia cái nhìn đau khổ. “Tôi chỉ không biết phải làm như thế nào. Anh ấy vừa trải qua quá nhiều chuyện... Tôi không muốn làm anh ấy bị tổn thương thêm. Tôi cảm thấy mình quá tội lỗi”.

“Đó là những tội lỗi của Nadia, không phải cô. Tôi cho rằng cô ta đã bỏ Georgia lại cho cô?”

“Vâng. Hãy tin tôi, nó là một thói quen”. Cô thở dài ra. “Mẹ của chúng tôi cũng giống như thế: hiếu kỳ, buồn rầu, bốc đồng và thiếu trách nhiệm với thiên hướng săn đuổi những người đàn ông hoàn toàn không phù hợp”.

“Cậu ấy sẽ hiểu”, Lucia khẳng định với cô. “Cậu ấy là một người đàn ông tốt, Nina. Cậu ấy sẽ đối xử tốt với cô một khi cậu ấy biết cô thực sự là ai”.

Nina ước gì cô có được sự tự tin của bà. Dù sao đi nữa cô không thấy được Marc sẽ ổn khi biết được điều này. Không một người đàn ông nào thích bản thân bị biến thành tên ngốc, và cô đã làm còn hơn thế.

Cô nghe thấy giọng của anh khi anh nói chuyện với nhân viên khi anh bước xuống hành lang và cô gửi đến bà quản gia nụ cười ngưỡng khi cô kéo lọn tóc ra sau tai. “Hãy chúc tôi may mắn đi, Lucia”.

“Chỉ cần là chính bản thân cô thôi, Nina”, Lucia khuyên. “Đó là tất cả những gì cô cần làm”.

Bữa tối được tổ chức tại một khách sạn nhỏ nhưng tao nhã, căn phòng được trang hoàng bằng nến và những đóa hoa mùa hè ngào ngạt hương thơm, phần lớn khách khứa là những thương nhân đi cùng với vợ mình. Nina chưa bao giờ thích những sự kiện xã hội như thế này. Cô đi bên cạnh Marc, tay cô quàng lấy tay anh và mỉm cười suốt chặng đường giới thiệu, nhưng cô không đặt tâm vào nó và cô không thể chờ đến khi đêm kết thúc.

Sau khi bữa ăn kết thúc, ban nhạc bắt đầu chơi nhạc và một vài cặp đôi bước ra sàn khiêu vũ. Cô xin phép rời khỏi bàn và hướng về nhà vệ sinh, thoát khỏi viễn cảnh cánh tay của Marc vòng quanh người cô khi họ ở trên sàn khiêu vũ.

Cô đột ngột nhận ra hai người phụ nữ đang nói chuyện bên ngoài buồng vệ sinh của cô, tiếng họ lẩn át âm thanh máy sấy khô tay đặt kế bên bồn rửa. Mặc dù họ nói bằng tiếng Ý nhưng Nina có thể hiểu từng từ ngữ chỉ trích đó.

“Tôi nghe nói cô ta là vũ nữ tại một câu lạc bộ đêm khi lần đầu em trai anh ấy gặp cô ta. Họ đã có cuộc tình nóng bỏng một thời gian nhưng sau đó Andre Marcello đã quyết định quay trở về trong vòng tay vị hôn thê của anh ta”.

“Tôi nghe nói cô ta đã có con”, người phụ nữ kia nói.

“Đúng thế, tôi nghe nói có tin đồn rằng chính vì chuyện đó mà Marc kết hôn với cô ta. Anh ấy muốn có đứa con của em trai mình và kết hôn với mẹ của đứa bé chính là cách duy nhất để đạt được điều đó”.

“Tôi hy vọng anh ấy sẽ không phải hối tiếc về điều đó. Những người phụ nữ giống như Nadia Selbourne chỉ đem lại rắc rối”.

“Bây giờ cô ta được biết đến với tên Nina”, người phụ nữ còn lại nói kèm theo tiếng cười khúc khích nhỏ. “Không nghi ngờ gì cô ta muốn đưa bản thân thoát khỏi những thước phim tục tĩu cô ta gây nên. Hình như một vụ bê bối khác đã được bùng nổ. Cô nên nhớ kĩ, cô ta có cơ thể tuyệt vời giống như cô ta chưa từng sinh con. Tôi tự hỏi không biết Marc có bị quyến rũ bởi cô ta hay không?”

“Họ đã kết hôn, không phải sao?”

Nina nghe thấy tiếng bật nắp toilet son thay vào đó.

“Marc Marcello được biết đến là người đàn ông có những lựa chọn cao về những người phụ nữ anh ta lên giường”, người phụ nữ kia nói. “Anh ta chỉ kết hôn với cô ta để tiến hành nhận nuôi đứa bé, nhưng cô biết người ta nói gì về những người đàn ông mà: Họ không suy nghĩ bằng não bộ của mình mà bằng thứ ở giữa hai chân họ”.

“Tôi không phiền khi được nhìn thấy thứ ở giữa hai chân của anh ta đâu”, người phụ nữ còn lại nói khi họ rời khỏi nhà vệ sinh.

Nina cúi người đặt gương mặt vào lòng bàn tay và kìm lại tiếng rên rỉ. Nó tồi tệ hơn không?

Marc đứng dậy khi cô quay trở lại bàn, bàn tay anh nắm lấy khuỷu tay của cô. “Em muốn khiêu vũ chứ?”

Cô ước gì mình có thể nghĩ ra cách để từ chối nhưng cô nghĩ việc ra sàn khiêu vũ cùng anh tốt hơn là ngồi vào bàn với toàn bộ khách khứa, những người mà chỉ có Chúa mới biết họ đã nghe được những điều gì khác về em gái của cô.

“Được thôi”, cô nói. “Nhưng em báo trước với anh, em nhảy không giỏi đâu [35]”.

[35] (nguyên văn) I have two left feet: nghĩa là di chuyển một cách vụng về khi khiêu vũ.

Marc dẫn cô đến một góc vắng trên sàn khiêu vũ và kéo cô lại gần hơn, ngực anh chạm nhẹ vào ngực cô hết lần này đến lần khác khi anh dẫn dắt cô vòng qua những cặp đôi khác.

“Andre đã nói với anh em khiêu vũ rất giỏi”, anh nói khi anh khéo léo xoay người cô.

Nina nhanh chóng di chuyển theo anh. “Em không biết điều đó đấy”. Cô hít thật sâu khi anh kéo cô lại gần hơn, cô tránh nhìn vào ánh mắt của anh.

Anh cau mày nhìn cô. “Cả bữa tối nay em có vẻ không được vui. Có chuyện gì không ổn sao? Em lo lắng về việc chúng ta ở lại Sorrento lâu hơn dự định sao? Anh xin lỗi nhưng anh không thể làm khác được. Anh phải thu xếp ổn thỏa trước khi chúng ta trở về”.

Cô lắc đầu. “Không, không phải thế đâu ạ”. Cô hướng ánh mắt về phía anh, cuối cùng đi đến một quyết định. “Chúng ta có thể về nhà được chứ? Em có chuyện cần nói với anh - một mình”.

Anh trượt bàn tay dọc xuống cánh tay cô và đem cô lại gần. “Đó là những gì em muốn?”

“Vâng”.

Anh đưa cô quay trở lại bàn, lấy áo khoác của anh và túi xách của cô, sau vài lời chào tạm biệt ngắn ngủi, anh hộ tống cô ra cửa.

Marc hầu như không nói gì trên đoạn đường về nhà và Nina không biết cô nên cảm thấy lo lắng hay biết ơn về sự thình lặc của anh. Cô ngồi đó với hai tay xoắn lấy lại đặt trên đùi, giả vờ hứng thú với cảnh những ngọn đèn nhấp nháy lướt qua. Anh của xe vào lối dẫn vào nhà vài phút sau đó và cô chờ cho đến khi anh đi vòng qua để mở cửa xe cho cô, tìm cô đập thình thịch sợ hãi khi cô bước khỏi xe.

“Tối nay trông em rất đẹp”, anh nói, cầm lấy tay cô khi cô xuống xe, ánh mắt anh giữ lấy ánh mắt cô khi ngón cái của anh di chuyển qua lại nơi làn da nhạy cảm trên cổ tay của cô.

“Marc...” Cô liếm môi, cổ họng khô khốc khi anh cúi đầu xuống, hơi thở của cô nghẹn lại khi môi anh tìm thấy môi cô.

Nụ hôn của anh ban đầu thật nhẹ nhàng, bàn tay anh đặt nhẹ trên tay cô khi anh kéo cô vào gần thêm. Nina cảm thấy bản thân tan chảy tựa vào anh, chân tay cô thả lỏng lúc nụ hôn cũng như cái lưỡi của anh khẳng khái đòi thêm khi nó hòa quyện một cách đầy nhục dục với cái lưỡi của cô.

Hai bàn tay cô tìm đến mái tóc của anh, những ngón tay cô chôn vùi vào mái tóc đen mềm mại đó trong khi ngực cô tựa sát vào ngực anh với những nhu cầu cấp thiết đang lớn dần lên. Cô cảm thấy tay anh đặt ngay ngực của cô, định hình, vuốt ve cô qua làn vải trơn mượt của bộ váy, lớp vải lụa trượt trên da thịt căng ra của cô làm tăng thêm niềm khoái cảm.

Anh rên rỉ khi anh ấn cô tựa vào xe đưa cô vào sự ham muốn mê loạn. Cô nhúc nhích vì sự hiệ căng cứng của anh và với tay ra để chạm vào anh một cách thân mật, những ngón tay của cô đi đến cạp quần của anh giải thoát nó để khám phá thứ ở bên trong. Anh đã nóng và cứng lên trong tay cô, hơi thở của anh trở nên đứt quãng khi cô khám phá anh một cách táo bạo hơn.

Anh với tay xuống chân váy của cô, trượt nó lên đến hông chụm lại nơi eo của cô khi những ngón tay thon dài của anh tìm kiếm nơi ấm áp ẩm ướt của cô. Cô thở hổn hển khi anh dịch cái quần lót ren nhỏ xíu của cô sang một bên, những ngón tay của anh chạm vào cô nhẹ nhàng nhưng đầy sở hữu cho đến khi cô không thể thở vì những cảm xúc mạnh mẽ đang hình thành bên trong cô.

Cô giữ chặt lấy anh khi anh kéo những ngón tay ra, thay thế bằng chiều dài căng cứng của anh với một cú thúc sâu khiến lưng cô cong lên tựa vào xe. Cô cảm thấy những múi cơ bên trong giữ lấy anh thật chặt, làn sóng khoái cảm xuyên qua cô khi anh di chuyển vào sâu hơn và một cách đầy sở hữu, sự khẩn cấp của anh thúc giục sự cấp thiết của chính cô.

Tiếng khóc thoát ra khỏi môi khi cô gần đến đỉnh, hông cô đung đưa cùng với sự chuyển động của anh đưa cô đến bước cuối cùng. Cô nhẹ thở ra khi cô đã lên đến đỉnh, cảm giác trời đất choáng váng chảy xuyên qua mạch máu cô như bột của rượu sâm-panh thay vì là máu. Cô cảm thấy đầu óc trống rỗng, não bộ trôi dạt lơ lửng trong biển khoái lạc, từng đợt thủy triều cuốn cô vào sự vuốt ve dịu dàng giống như những làn bột mịn.

Cô mở mắt ra và nhìn thấy ánh mắt mang đầy cảm xúc mãnh liệt của Marc khi anh gần đến cực hạn khoái lạc của bản thân, gương mặt anh vặn vẹo báo trước sự sung sướng cực độ. Cô ôm lấy anh khi anh rùng mình tựa vào cô, cơ thể của anh chôn vùi vào cô, tiếng rên rỉ của anh khiến làn da cô căng ra với khoái cảm gián tiếp.

Anh vẫn còn thở khó nhọc khi anh rời khỏi cô, hai tay chỉnh sửa lại quần, mắt anh vẫn còn sáng lên khi anh giữ lấy ánh mắt cô mà không nói một lời nào.

Nina trượt nhẹ bộ váy xuống, đặt tay lên mái tóc đã bị rối, ánh mắt cô rời khỏi mắt anh khi cô cúi người tìm túi xách và kéo nó lên. Bàn tay anh chạm vào túi xách của cô trước và vuốt thẳng nó lại. Cô cố gắng tỏ ra không bị ảnh hưởng bởi những gì vừa xảy ra giữa họ mặc cho hai chân cô vẫn còn run rẩy phản ứng lại.

Marc nâng cằm cô lên và ép cô phải nhìn vào anh. “Đừng che giấu nó khỏi anh, Nina. Anh thích nhìn thấy tia sáng thỏa mãn trong ánh mắt của em”.

“Em không che giấu chúng”. Cô hít vào và thoát khỏi cái nắm của anh. “Chúng ta vào trong thôi. Em cảm thấy lạnh”.

Marc để cô đi, theo cô vào trong nhà với hai hàng lông mày nhẹ cau lại.

Lucia đang lảng vảng ngay phòng chờ ngay khi Nina mở cửa, với Marc ở phía sau chỉ cách vài bước chân.

“Có chuyện gì không ổn sao?” Nina hỏi, khi cô nhìn thấy sự lo lắng trên gương mặt của bà. “Georgia ổn cả chứ ạ?”

“Georgia khỏe”, hai bàn tay của Lucia xoắn lại với nhau khi ánh mắt của bà hướng về phía phòng khách.

“Có chuyện gì thế?” Marc hỏi khi anh khép cánh cửa lại phía sau.

Bà quản gia gửi đến Nina cái nhìn đau khổ trước khi quay lại với cậu chủ của bà. “Signora Marcello có một vị khách”, bà thông báo.

Nina cảm thấy sắc hồng hào bị bòn rút, tay chân cô mềm nhũn và đầu óc hoảng loạn.

“Ai thế?” Marc hỏi khi anh cởi cái áo khoác buổi tối ra. “Một ai đó tôi quen biết sao?”

Tiếng mở cửa phòng khách vang lên, Marc ngược lên và nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của vợ mình đang đứng nơi cửa.

“Chào Marc”, Nadia chào anh.

Nina cảm thấy ánh mắt của Marc đang tìm kiếm lấy ánh mắt của cô, miệng anh cứng lại trong sự nghi ngờ, bàng hoàng và tức giận.

“Em có định nói cho anh biết chuyện quái quỷ gì đang diễn ra hay anh cho rằng mình nên tự đoán ra nó?” Giọng nói của anh trở nên sắc bén.

Nina nuốt xuống trong sự rối loạn. “Em đã định nói với anh -”

Nadia bước về phía trước với cú đánh hông quyền rũ, cắt ngang lời nói của chị cô ta. “Chị ấy đã làm nên những thứ không đúng, không phải thế sao Marc? Giả làm tôi để chị ấy có thể chiếm lấy tài sản thừa kế của Georgia”.

Nina thở hồn hển và tóm lấy cánh tay của Marc để làm anh nhìn về phía cô. “Đó không phải là sự thật”.

Anh nhìn xuống nơi tay cô đặt trên tay áo của anh, nét mặt tỏ ra chán ghét khi anh kéo từng ngón tay của cô ra.

Anh quay lại với bà quản gia và lịch sự yêu cầu bà rời khỏi. Lucia trao cho Nina cái nhìn lo lắng lần cuối và miễn cưỡng đi chậm rãi ra hành lang.

“Cả hai người”. Marc chỉ về phía cửa phòng khách. “Vào trong này, ngay bây giờ”.

Nadia hiên ngang quay trở lại phòng khách, ném cái nhìn đầy nhục cảm qua vai về phía Marc như cô ta đã làm rất nhiều lần trước đây.

Cầm của Nina siết chặt lại, cơ thể cô cứng lại, bụng xoắn trong nỗi tuyệt vọng.

Marc chờ cửa khép lại trước khi anh nói. “Bây giờ chúng ta bắt đầu nói về những việc xảy ra từ lúc khởi đầu. Ai trong hai người là mẹ của Georgia?”

“Là tôi”. Nadia bước về phía trước. “Tôi đã để con bé lại cho Nina một thời gian để rồi tìm ra chị ấy đã thay thế tôi trong khi tôi vắng mặt”.

Đôi mắt Nina sáng lên giận dữ. “Chị không làm những việc như thế! Em đã bỏ rơi con bé!”

“Đừng nghe chị ấy”, ánh mắt Nadia lấp lánh những giọt nước mắt đã chuẩn bị từ trước. “Tôi yêu con gái của tôi; Con bé là tất cả những gì Andre đã để lại. Nina đã ganh tị với tôi. Tất cả những gì chị ấy muốn là được kết hôn và sinh con. Chị ấy đã lừa anh kết hôn với chị ấy”.

“Marc!” Nina chạy đến đối mặt với anh. “Anh đừng nghe nó nói! Nó đã sắp đặt mọi thứ!”

Anh nhìn cô trong giây lát trước khi quay lại với Nadia. “Tôi muốn nói chuyện với vợ... Nina một mình. Được chứ?”

Nadia nhắc cầm lên. “Chị ấy sẽ chị tiếp tục nói dối để che đậy những lời nói dối trước đây. Chị ấy làm thế là vì tiền, anh biết đó. Mặc cho chị ấy nói những gì, đó chính là thứ mà chị ấy đeo đuổi”.

Marc nắm lấy cánh tay Nina khi anh dẫn cô rời khỏi phòng, nét mặt căng thẳng và hai môi mím chặt lại.

Nina không nói gì khi anh hộ tống cô lên lầu. Cô nhìn thấy sự tức giận hiện diện trên nét mặt của anh và quyết định chờ cho đến khi họ ra khỏi tầm nghe của em gái cô.

Marc đẩy cửa phòng của anh mở ra dẫn cô vào trong, đóng mạnh nó lại.

Ánh mắt anh tìm kiếm ánh mắt cô - đầy cứng rắn.

“Tốt nhất em nên có lời giải thích cho những hành động của em, nếu không anh thề có Chúa em sẽ ước gì mình chưa bao giờ được sinh ra”.

“Em đã định nói cho anh -”

“Khi nào cơ?” Anh quát cô. “Khi nào em dự định nói cho anh biết em đã dùng cách dễ tiện đó để lừa dối anh?”

“Em không chủ tâm làm thế”, cô bắt đầu nói.

“Đừng có nói dối anh!” anh la lên. “Ngay từ đầu em đã chơi đùa với anh, biến anh thành một thằng ngốc”. Anh luồn tay vào tóc và bước xa khỏi cô, lắc đầu trong sự hoài nghi. “Anh không thể nào tin em sẽ hạ thấp phẩm giá như thế”. Anh quay lại nhìn cô đầy giận dữ. “Nó đáng để cố gắng phải thế không? Em đã cười lớn tự mãn sau lưng tôi về việc em đã đánh lừa được tôi phải thế không?”

“Không! Em -”

“Khốn kiếp, Nina”, gương mặt tối sầm lại khi anh bước về phía cô, hai tay nắm chặt lại để hai bên. “Em đã biến tôi thành một thằng ngốc và tôi sẽ không thể nào tha thứ cho em”.

“Marc... Làm ơn hãy nghe em giải thích”. Cô xoắn hai tay lại phía trước trong sự bối rối. “Em không muốn để nó đi xa như vậy. Khi anh đến căn hộ của em vào ngày hôm đó, em đã quá lo lắng rằng anh sẽ đem Georgia rời khỏi em. Em phải làm một điều gì đó! Em không biết nó sẽ dẫn đến chuyện này, em thì là em không muốn như thế”.

“Tại sao em không nói rõ với tôi khi em có cơ hội chứ?” anh hỏi. “Em đã cố tình đánh lừa tôi bằng hàng loạt những lời nói dối của em trong suốt thời gian qua. Em đã có rất nhiều cơ hội để nói với tôi nhưng em đã không làm thế”.

“Em biết! Em xin lỗi... em đã quá lo sợ. Em nghĩ rằng anh sẽ không cho em gặp lại Georgia nữa. Anh đã đe dọa sẽ đem con bé đi; Em không còn sự lựa chọn nào khác”.

Âm thanh phẫn nộ phát ra trong cổ họng anh và anh quay lưng lại phía cô. “Em cho rằng tôi là một tên ngốc bậc nhất, nhưng em đừng quên tôi biết ngay khi tiền được chuyển vào tài khoản của em, em đã xài nó”.

“Em không xài nó! Em đã đưa nó cho Nadia khi nó khăng khăng...”

“Cả hai đã hợp tác với nhau, không phải thế sao?” Ánh mắt anh trở nên tối lại và đầy nguy hiểm.

“Cái gì cơ?” Cô nhìn anh trong sự hoang mang.

Anh khịt mũi nhạo báng. “Tôi có thể nhìn thấy hai người đã có kế hoạch gì. Sự hoán đổi hai chị em sinh đôi là một trò xưa rồi nhưng nó sẽ đem lại hiệu quả nếu ta biết cách sử dụng nó. Và chắc chắn em đã trình diễn nó một cách xuất sắc, thực sự xuất sắc. Em đã hoán đổi tính cách chỉ bằng một cái chớp mắt”.

“Em không tự hào về những gì em đã làm nhưng em -”

Cái nhìn chua cay của anh đã cắt ngang lời cô. “Nó thú vị chứ, Nina? Em thấy thú vị khi biến tôi thành một tên ngốc phải thế không? Em đang tự thỏa mãn với bản thân đúng không? Em đã thoát khỏi tội lỗi khi thực tế rằng tôi không thể ngăn cản bản thân mình, rằng tôi đã ngủ với em mặc cho tôi đã xác định không làm thế?”

“Em chưa bao giờ có ý định ngủ với anh. Anh phải tin điều đó”.

“Tôi không tin bất kỳ điều gì em nói!” anh nạt cô. “Làm sao tôi có thể tin em, sau tất cả những gì em đã làm chứ?”

“Em không muốn làm anh tổn thương”.

“Làm tôi tổn thương sao?” Anh trao cho cô cái nhìn độc đoán. “Em sẽ phải cố gắng nhiều hơn nữa, Nina, nếu em muốn làm tổn thương tôi. Tôi đã từng gặp những người phụ nữ giả dối giống như em và tôi biết làm thế nào để tự bảo vệ bản thân mình”. Anh đi về phía cửa, cho thấy anh đã nói xong những gì cần nói với cô. “Tôi sẽ cho em thời gian đến trưa mai để em rời khỏi đây. Tôi sẽ gửi giấy ly hôn đến em ngay khi em đưa cho tôi địa chỉ nơi ở của mình”.

Nina nhìn chăm chăm anh, bàng hoàng đứng bất động tại chỗ, hai chân cô từ chối không muốn bước thêm một bước nào nữa.

“Em không nghe những gì tôi nói sao?” anh hỏi.

“Em muốn được gặp Georgia một cách thường xuyên”, cô nói, cố gắng kìm nén nước mắt.

Một sự căng thẳng nhỏ xuất hiện nơi khóe môi của anh. “Điều đó phụ thuộc hoàn toàn vào mẹ của con bé”.

“Nadia không quan tâm đến Georgia. Nó chỉ quan tâm đến bản thân nó mà thôi. Nó đã đối xử rất tệ với con bé. Em biết điều đó. Và con bé sẽ lại lần nữa làm giống như những gì mẹ của bọn em đã làm”.

“Em gái của em là mẹ của Georgia, do đó cô ta là người giám hộ hợp pháp của con bé. Em không cần phải nói chuyện gì sẽ xảy ra cho con bé”.

“Anh cũng không phải”, cô chỉ ra.

“Không nghĩ ngờ gì em gái em và tôi sẽ đi đến thỏa thuận đem lại lợi ích cho cả hai bên”.

“Miễn là chuyện gì có liên quan đến tiền, Nadia sẽ rất hài lòng”, cô nói một cách cay đắng. “Nhưng anh cần suy nghĩ thật trọng trước khi anh để Georgia lại một mình với nó. Nó không đáng tin tưởng”.

“Và em nghĩ em là người đáng tin tưởng sao?” anh cười nhếch mép. “Em, người đã nói dối tôi mỗi khi có thể sao? Tại sao tôi phải tin từng từ em nói ra chứ?”

“Em muốn những gì tốt nhất cho Georgia. Đó là động cơ duy nhất để em làm điều đó. Em không quan tâm anh có tin em hay không, anh không thể làm thế chỉ bởi vì anh không tin những gì em nói”.

Anh nhìn cô một cách căm giận. “Tôi không muốn phải gặp em thêm một lần nào nữa. Tôi sẽ thu xếp một chiếc xe chở em ra sân bay vào ngày mai, tôi biết rằng mình không bao giờ muốn nhìn thấy em lần nữa”.

Nina biết cô đã bị đánh bại. Cô nhìn thấy sự cương quyết trong ánh mắt của anh và đôi môi mím chặt lại. Sự căm ghét từ anh tỏa lan đến cô, khiến cô cảm thấy nhức nhối một cách mãnh liệt. Cô hiên ngang đi qua anh, không để cho anh nhìn thấy cô đã thực sự bị hủy hoại như thế nào. Cô giữ nét mặt không biểu lộ tình cảm, hai vai vươn thẳng, đầu hướng theo góc độ - bất cần.

Chỉ khi cô đã bước vào phòng mình, những giọt nước mắt cứ thi nhau tuôn ra đến mức cô không thể nào ngăn chặn nó lại được. Cô úp mặt xuống giường và khóc nức nở cho đến khi cổ họng khô khốc và hai mắt sưng phồng lên. Sau vài phút trấn tĩnh lại bản thân, cô bỏ những thứ cần vào một cái túi xách nhỏ, khoác nó lên vai. Cô bước đến phòng của Georgia và đứng đó ngấm nhìn con bé trong vài phút chia ly đau đớn.

Cô dùng ngón tay chạm nhẹ vào bên má như cánh hoa của con bé. “Tạm biệt, bé yêu. Mẹ không bao giờ quên con cho đến khi mẹ không còn sống trên cõi đời này. Mẹ sẽ làm bất cứ điều gì để giữ lấy con, nhưng Marc...” Cô cắn môi. “Marc không muốn mẹ”. Cô kìm lại tiếng nấc và tiếp tục. “Anh ấy yêu con, bé cưng à. Anh ấy yêu con rất nhiều. Mẹ biết anh ấy sẽ là một người cha tuyệt vời của con. Mẹ biết điều đó bằng tất cả trái tim của mẹ”.

Nina nhẹ nhàng khép cửa lại và đi xuống lầu, hầu như không gây ra tiếng động, cô rời khỏi nhà và rời khỏi cuộc sống của Marc như thể cô chưa từng bao giờ có mặt ở đó.

Marc quay trở lại phòng khách, nơi mà Nadia Selbourne đã tự động rót cho mình một ly rượu brandy tuyệt nhất của anh. Cô ta trao cho anh một nụ cười quyến rũ và nâng ly lên chúc mừng khi anh bước vào.

“Đã thu xếp ổn thỏa mọi thứ rồi chứ, Marc? Chị ấy đã thú nhận rồi phải không?”

Anh mím môi lại và lùa tay vào mái tóc trong bộ dạng quẩn trí không hề trả lời cô ta.

“Anh biết đấy, chị ấy luôn ganh tị với tôi”, Nadia nói tiếp. “Tôi luôn luôn có một người bạn trai bám theo nhưng chưa từng có ai liếc mắt nhìn đến chị ấy bởi chị ấy quá e thẹn. Thật thảm hại, anh không nghĩ thế sao? Tôi tin rằng chị ấy vẫn còn là một trinh nữ, nếu như anh không ngủ với chị ấy. Ở độ tuổi 24! Anh có thể tin được không?”

Cả người Marc đóng băng lại.

Nadia ngồi xuống và bắt chéo đôi chân thon dài của cô ta, hai mắt cô ta lướt khắp người anh một cách tính toán. “Tôi cho là anh muốn giữ Georgia?”

Anh cuối cùng cũng cất tiếng. “Đúng thế”.

Cô ta trao cho anh cái nhìn bên dưới hàng lông mi cong dài, ly rượu trong tay cô phát ra một âm thanh nhỏ khi cô ta chạy những ngón tay quanh vành ly. “Tôi không thể trao cho con bé những thứ mà anh có thể cho nó”. Cô ta bĩu môi. “Nhưng nếu anh muốn nhận nuôi con bé... vậy thì...” Cô trao cho anh nụ cười thạo đời. “Tôi sẽ không làm khó anh nếu anh ra một cái giá hợp lý”.

Marc bắt bản thân tập trung vào những gì cô ta đang nói, mặc cho tâm trí của anh đã chệch khỏi vấn đề đang được bàn luận.

“Nói ra cái giá của cô đi”.

Cô nói ra số tiền có thể sẽ khiến anh sốc khi ở trong trường hợp khác.

“Tôi sẽ thảo ra những giấy tờ hợp pháp trong sáng ngày mai”, anh nói.

Nadia bỏ chân xuống rồi lại bắt chéo chân lại, một nụ cười nhỏ vẫn còn vương trên môi của cô ta. “Tại sao ngay bây giờ anh không đưa trước cho tôi một khoản tiền nhỉ? Tôi cần tìm nơi nào đó để nghỉ ngơi - nếu như anh không có nơi nào tôi có thể dùng để ngủ?”

Marc nghiêng rằng đằng sau nụ cười lịch sự lạnh lùng. “Bao nhiêu?” anh hỏi, với tay lấy ví tiền. Cô ta đứng dậy rời khỏi sofa và đi về phía anh, những ngón tay với bộ móng được mài dũa cẩn thận cầm lấy xấp tiền mà anh đưa. “Anh biết đó...” Cô ta di đầu ngón tay lên phía trước áo sơ mi của anh. “Anh tử tế hơn cậu em trai của anh nhiều. Anh ta chẳng đưa cho tôi bất kỳ thứ gì vào phút cuối”.

Marc gạt tay của cô ta ra. “Nó đã cho cô đứa con”.

Cô ta bấu môi lần nữa. “Tôi chưa bao giờ muốn có nó. Tôi chỉ để nó đi đến cùng bởi vì Nina cứ khẳng định tôi phải giữ lại nó”.

Marc cố kìm nén để bản thân không ném cô ta ra ngoài. Anh không thể nào tin được hai chị em sinh đôi tại sao lại có thể khác nhau như thế chứ. Nadia có tất cả mọi thứ mà Nina không có. Và anh là một thằng ngốc, bởi cho đến tận bây giờ anh mới nhận ra điều đó.

“Tôi sẽ gọi taxi cho cô”, anh nói, đi về phía điện thoại.

“Anh chắc anh không muốn tôi ở lại và tiếp tục đồng hành cùng anh sao?” Cô ta nhẹ nháy mắt khi cô ta trượt tay xuống hông với điệu bộ quyến rũ.

“Không”. Anh giữ cánh cửa mở ra cho cô ta. “Tôi sẽ gặp cô sau”.

Một khi Nadia đã rời khỏi, Marc đi lên lầu để tìm Nina, lời xin lỗi đã có sẵn trong đầu của anh. Làm sao anh có thể sai lầm như thế chứ? Dĩ nhiên Nina sẽ phải làm bất kỳ điều gì để bảo vệ Georgia - bao gồm cả việc kết hôn với người đàn ông mà cô không hề quen biết - hơn là để cho con bé được một người mẹ ích kỷ như thế nuôi dưỡng.

Làm sao anh không đoán ra chứ? Cô ấy không giống Nadia một chút nào. Cô trung thực và tận tâm, không hề ích kỷ và hay e thẹn, và - anh nuốt xuống một cách đau đớn - cô vẫn còn là một trinh nữ.

“Nina?” anh gõ cửa phòng cô nhưng không có tiếng trả lời. Anh mở cửa ra nhưng bên trong trống rỗng ngoại trừ vài bộ quần áo rơi vãi lại do cô vội vã thu dọn hành lý, không bận tâm đem theo mọi thứ thuộc về cô.

“Nina!” Anh la lớn khi anh đi về phía phòng trẻ, cánh cửa đập mạnh vào tường do sự vội vã của anh.

Georgia tỉnh dậy và ngay lập tức con bé khóc ré lên, tiếng khóc nức nở sợ hãi của con bé khiến anh rơi vào tình trạng mất cân bằng tạm thời.

“Nào, bé ngoan”, anh thủ thỉ khi anh nhấc con bé lên, giữ con bé trên vai mình, vuốt ve con bé trong khi anh đi khắp nơi trong biệt thự để tìm Nina.

Georgia không nguôi ngoai, con bé khóc lớn hơn và điên cuồng hơn, như thể con bé nhận ra sự hốt hoảng toát ra từ anh.

“Đừng khóc nào”, anh dỗ dành con bé khi anh kiểm tra những căn phòng ở dưới lầu. “Chúng ta sẽ tìm ra cô ấy thôi, con đừng lo lắng. Chúng ta phải tìm ra cô ấy”.

Sau hai mươi phút tìm kiếm anh biết mình đã bị đánh bại. Nina đã ra đi và anh ở đây với đứa bé trong tay - một cô bé không hề vui vẻ chút nào đang gào khóc vì người con bé xem như mẹ ruột của mình đã ra đi.

15. Chương 15

Nina quyết định không đi đến sân bay Naples và thay vào đó cô gọi taxi đưa cô đến Rome. Cô đáp chuyến bay có sẵn đầu tiên, trở về Sydney với đôi mắt mờ đi và trái tim tan nát. Cô đã ở cùng với Elizabeth trong một tuần, khó có thể trở về căn hộ của mình, hai mắt đỏ lên vì khóc quá nhiều, thu mình lại khi từng ngày trôi qua.

Vào ngày thứ bảy, Elizabeth ngồi ở cuối giường và cau mày nhìn cô đầy quan tâm. “Coi nào, Nina. Cậu đừng cứ mãi nằm như thế nữa. Đi gặp anh ta và nói cho anh ta biết cậu cảm thấy như thế nào. Bài báo ngày hôm qua nói rằng anh ta đã trở lại đây”.

“Mình không thể”, Nina khóc nức nở.

“Có, cậu có thể”, bạn cô khẳng định. “Cậu yêu anh ta và cậu cũng yêu Georgia. Anh ta cần phải biết điều đó”

“Anh ấy cảm ghét mình”.

“Làm sao cậu biết điều đó? Bây giờ có thể có những thứ đã thay đổi. Ai biết được chứ? Việc ở gần Nadia có thể khiến anh ta suy nghĩ thông suốt”.

Nina quay lưng lại và lau nước mắt. “Đó là lỗi của mình, ngay từ đầu mình đã không nói sự thật với anh ấy. Anh ấy có quyền giận mình. Anh ấy đã kết hôn không đúng người”.

“Thật nhảm nhí!” Elizabeth nói. “Anh ta đã kết hôn với đúng đối tượng, nếu như cậu hỏi mình. Cậu là tất cả mọi thứ anh ta cần. Cậu thật thà và chung thủy, để bản thân chịu khổ hơn làm tổn thương người khác. Một người đàn ông còn có thể đòi hỏi gì hơn nữa chứ?”

Cầm cửa Nina run run. “Mình chỉ ước mình có thể nói cho anh ấy biết mình cảm thấy như thế nào”.

Elizabeth đứng dậy. “Làm nó đi”. Cô lấy điện thoại từ bàn bên cạnh giường đưa cho Nina. “Ngay bây giờ gọi điện và hẹn gặp anh ta đi”.

Nina nhìn chằm chằm vào điện thoại một lúc lâu.

“Nhanh nào”, cô thúc giục. “Nói số điện thoại của anh ta đi, mình sẽ giúp cậu gọi”.

Nina cầm điện thoại với bàn tay run rẩy. “Không... không, mình sẽ gọi cho anh ấy”.

“Vây mới được chứ”. Elizabeth trao cho cô một nụ cười động viên. “Mình sẽ ra ngoài”. Cô đi tới cửa và quay lưng lại nói thêm. “Chúc may mắn!”

Nina nhìn bạn cô mỉm cười bên lên, mặc dù cô đã nói cô sẽ gọi cho Marc, cô nhìn xuống điện thoại trong tay, ngạc nhiên khi thấy cô đã ấn được một nửa dãy số điện thoại. Cô hít một hơi run rẩy và ấn ba số cuối cùng.

“Nina?” Lucia trả lời ngay khi hồi chuông thứ hai vang lên “Chúa ơi! Cô đang ở đâu vậy? Chúng tôi đã rất lo lắng cho cô! Georgia không chịu ngủ, còn Marc thì -”

“Con bé ổn cả chứ?” cô hỏi gấp.

“Con bé nhớ mẹ của nó”, Lucia nói.

“Nadia đâu rồi ạ?”

Lucia tạo ra âm thanh chán ghét bên trong cổ họng. “Cô ta chẳng xứng là một người mẹ. Em gái của cô đã nhận tiền và bỏ đi rồi”.

“Tiền gì ạ?”

“Đó là số tiền cô ta dùng Georgia để trao đổi”, Lucia thông báo cho cô.

Nina nhắm mắt lại. “Còn... Marc? Anh... anh ấy thế nào ạ?”

“Cậu ấy rất tức giận”.

“Tôi biết”. Nina cắn môi. “Tôi không oán giận anh ấy”

“Cô đang ở đâu?” Lucia hỏi. “Anh ấy muốn gặp cô”.

“Anh ấy đã nói với tôi anh ấy không bao giờ muốn gặp lại tôi nữa”.

“Lúc đó là lúc đó, bây giờ là bây giờ. Tối nay cô hãy đến đây đi. Tôi sẽ chăm sóc Georgia để hai người có buổi tối ở cùng nhau giải quyết mọi chuyện”.

“Tôi không biết nó có thể được giải quyết hay không”

“Chỉ cần về nhà thôi, Nina. Cô thuộc về nơi này mà”.

Nina ngồi trên ghế sofa tại nhà của Marc khi cô nghe thấy tiếng xe của anh. Cô đã ở bên Georgia trong một tiếng trước khi Lucia đem con bé đi cùng với bà ấy, con bé ngủ thiếp đi như thể có phép màu xảy ra ngay khi Nina đưa con bé vào ghế dành cho trẻ đặt phía sau xe của bà quản gia.

Cô nghe thấy tiếng chữi rửa của Marc khi anh bước vào nhà, những từ chêm vào thô lỗ xuyên qua bầu không khí. Cô đứng dậy khi cánh cửa phòng khách mở ra, h nắm chặt lại đặt phía trước, ánh mắt chần chờ tìm kiếm anh.

Anh đi nửa đường khi anh nhìn thấy cô, sắc hồng hào trên mặt bị rút cạn như thể anh bị choáng váng cực độ.

“Nina?” Anh bước về phía cô và sau đó dừng lại. “Là em phải không?”

“Vâng, là em”.

“Anh không chắc...” Anh luồn tay vào tóc, làm nó trở nên rối hơn. “Anh đang chờ em gái của em. Hôm nay cô ta đã gọi cho anh, để đòi thêm tiền”.

“Anh đã nói gì với nó?”

Anh liếc nhìn cô một cách nhanh chóng trước khi nhìn đi nơi khác. “Anh không có gì nhiều để nói cho đến khi những giấy tờ nhận nuôi được tiến hành”.

“Nó để cho anh nhận nuôi Georgia sao?”

“Đúng thế, dĩ nhiên là với một cái giá hợp lý”.

“Dĩ nhiên là thế rồi”.

Anh bắt gặp ánh mắt cô một lần nữa, biểu hiện thận trọng. “Tại sao em lại ở đây?”

“Em muốn gặp Georgia”.

Anh giữ lấy cái nhìn của cô trong vài giây dài bất tận. “Đó là tất cả sao?”

“Không”. Cô hít sâu vào và nhẹ nhàng nói thêm. “Em muốn gặp anh”.

“Tại sao?” Một từ của anh mang dấu hiệu buộc tội như thể anh nghĩ cô cũng theo đuổi tiền bạc của anh.

“Em muốn nói với anh là em xin lỗi về những gì em đã làm. Em đã nghĩ em làm điều tốt nhất cho Georgia nhưng... bây giờ em có thể thấy nó đã sai lầm như thế nào. Em đã nghĩ anh sẽ đem con bé rời khỏi em nhưng em biết anh không phải là người đàn ông không có lòng thương xót như anh giả vờ. Anh là...” Cô nấc nhẹ lên một tiếng. “Anh là người đàn ông tuyệt vời nhất em từng gặp”.

“Em là mẹ của con bé theo những cách mà em gái em không bao giờ có thể”, anh nói, giọng đột nhiên tràn ngập cảm xúc. “Anh đã sai lầm khi nói về em như thế. Lúc đó anh đã quá tức giận khi biết em đã lừa gạt anh như thế nào. Anh chưa bao giờ một lần ngừng lại để suy nghĩ về những gì em đã hy sinh để bảo vệ Georgia khỏi Nadia”.

“Ý - ý anh là gì?” Bóng dáng nụ cười hiện diện trên môi anh. “Em đã trao chính bản thân mình cho anh. Anh đã không ý thức được lúc đó tại sao em bị gì. Anh đơn giản cho rằng em gặp khó khăn khi sinh Georgia, chưa bao giờ từng nghĩ ngờ rằng em không những không phải là mẹ của con bé mà em vẫn còn là một trinh nữ”.

Hai gò má cô đỏ ửng lên và cô ngó đi nơi khác.

“Đừng”. Anh bước về phía cô, nhẹ nhàng giữ lấy vai cô để cô không còn lựa chọn nào là nhìn vào mắt anh. “Đừng che giấu sự thật khỏi anh lâu hơn nữa. Em đã trao bản thân mình cho anh và anh muốn biết tại sao em lại làm thế”.

“Em...” cô hạ tầm mắt xuống. “Em không thể ngăn nó lại được. Trước đây em chưa bao giờ em cảm thấy giống như thế”. Cô hướng mắt trở lại phía anh. “Em nghĩ em đã yêu anh từ buổi đầu tiên anh đến căn hộ của em. Anh đã bông Georgia lên và em nhìn thấy nước mắt hiện diện trong mắt anh. Em biết rằng anh đã đau đớn vì cái chết của em trai anh nhưng anh vẫn dành một nơi trong trái tim mình cho con bé và chuẩn bị làm bất cứ điều gì để bảo vệ con bé. Em cũng có cùng cảm giác giống như anh. Nó khiến em nhận ra rằng em và anh có nhiều điểm chung. Em không thể ngăn cản bản thân không yêu anh”.

Anh nuốt mạnh xuống khi anh với tay chạm vào cô, chôn vùi đầu vào cổ của cô. “Anh đã nhận xét về em một cách cực kỳ sai lầm. Làm sao em có thể yêu anh được chứ?”

Cô cảm thấy những giọt nước mắt trên làn da của cô và ôm chặt lấy anh. “Em chỉ yêu anh. Chẳng vì lý do gì cả. Chỉ đơn giản là em yêu anh thôi”.

Anh kéo bản thân mình ra, nét mặt đau đớn. “Anh không thể tin những gì anh đang nghe. Ý em là em tha thứ cho anh về những gì anh đã nói với em sao?”

“Anh đã tức giận”.

“Không chỉ là tức giận thôi đâu”, anh thừa nhận một cách phien muộn. “Anh đã bị tổn thương sâu sắc. Anh hình dung ra em cười nhạo sau lưng anh vì em đã lừa gạt được anh như thế nào”.

Cô trao cho anh cái nhìn đùa cợt. “Em nghĩ anh đã nói rằng anh không bao giờ cho phép bản thân bị tổn thương mà?”

Anh mỉm cười. “Em biết mà, em không phải là người duy nhất nói dối. Dĩ nhiên là anh bị tổn thương. Mặc cho những sự thật về em, anh đã yêu em từ lúc nào không biết. Anh muốn tin rằng em không hề có những hành vi đã đưa đến cái chết của em trai anh, nhưng hết lần này đến lần khác em lại nhắc nhở anh nhớ đến nó bằng việc cư xử giống như em gái của em. Anh không có lựa chọn nào khác là nghĩ hai người là một”.

“Vậy là anh yêu em sao?”

Anh kéo cô lại gần. “Làm sao anh có thể không yêu em được chứ? Em luôn hướng sự yêu mến về phía Georgia và đáp trả lại anh một cách đầy hấp dẫn. Anh đã nhức nhối vì em cả ngày lẫn đêm, và trong khi anh cảm ghét sự yếu đuối của bản thân mình thì không có gì có thể ngăn anh không chạm vào em”.

Cô thở dài tựa vào vòm ngực rắn chắc của anh. “Em không thể tin anh yêu em”.

Anh vuốt tóc cô, ấn cô tựa vào nơi nhịp tim anh đập thốn thốc. “Em tốt hơn nên tin như thế. Trong những ngày qua anh hoàn toàn mất trí điên cuồng tìm kiếm em. Anh không thể ăn được gì cũng không thể nào chớp mắt”.

Cô mỉm cười. “Em cũng thế. Em rất nhớ anh”.

Anh đột ngột trao cho cô ánh mắt nghiêm nghị. “Anh đã thức trắng cả đêm đau khổ vì những lời anh đã lăng mạ em. Em có biết anh đã cảm thấy đau đớn như thế nào không? Em là người phụ nữ xinh đẹp nhất, nét đẹp dịu dàng và sự e thẹn thật đáng yêu. Anh là một thằng ngốc khi từ đầu không nhận ra điều đó. Đáng lẽ anh nên suy nghĩ một cách rõ ràng, nhưng anh đã vứt nó qua một bên bởi cái chết của Andre và lời yêu cầu của cha anh. Anh biết ông không còn sống được bao lâu, thời gian thì cứ trôi qua và anh phải làm bất cứ điều gì để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ông”.

Nina nhẹ nhàng vuốt ve cằm của anh, ánh mắt cô nhòe đi vì lệ. “Đừng cứng nhắc với chính bản thân như thế. Em mới là người sai. Đáng lẽ ngay từ đầu em nên nói rõ với anh nhưng em đã sợ anh sẽ đem Georgia rời khỏi em. Em đã không suy nghĩ. Em đã hành động một cách vội vàng và sau đó đã quá trễ để đem mọi thứ quay trở lại”.

“Chính anh là người đã ép em phải làm thế, cara”, anh nói kèm theo sự hối tiếc. “Bây giờ anh có thể nhìn thấy. Anh đã khẳng định em là một kẻ hám tiền. Anh đã không để cho em được giải thích lời nào”.

“Nhưng bây giờ nó đã kết thúc rồi”, cô nói. “Chúng ta bên nhau và chúng ta có Georgia”.

“Nhưng em bị mất quá nhiều thứ”. Nét anh của anh lại trở nên nghiêm túc. “Một lễ cưới và một tuần trăng mật thật sự. Anh không biết anh phải bắt đầu từ đâu để bù đắp cho em”.

Cô trao cho anh một nụ cười tinh nghịch và nép người vào gần anh hơn. “Em không phiền lòng về đám cưới cho lắm nhưng em bận tâm về tuần trăng mật của chúng ta. Khi nào chúng ta có thể tiến hành nó đây?”

Marc mỉm cười khi anh bỗng cô lên và hướng ra cửa. “Bây giờ thì sao, em yêu?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bought-for-the-marriage-bed>